

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 89

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 37

segona i darrera reunió
tinguda el dia 24 de febrer de 1982

SUMARI

*La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart i tres minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. President i amb el punt tercer de l'ordre del dia, **Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya.***

*Per defensar la **presa en consideració** de la dita Proposició de Llei, pren la paraula el Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista (p. 2469). En el torn en contra intervenen els Diputats I. Srs. Sala, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2471), Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2473), Mesegué, del G. p. de Centristes (p. 2475), i Medir, del G. p. del PSUC (p. 2476). Posada a votació la presa en consideració de la Proposició de Llei, es rebutja per 40 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 2478).*

*El punt quart de l'ordre del dia és l'**Incompliment de la Moció 7/ I del Parlament de Catalunya sobre les policies locals i policia autònoma.** El M. H. Sr. President exposa les normes per què es regirà aquest debat (p. 2478). En nom del Grup que ha demanat el debat pren la paraula el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2478). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2479). Per fixar la posició dels Grups intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 2481), Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2482), Casares, del G. Socialista (p. 2483), i Albiol, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2484). En el torn de rèplica intervenen el Diputat I. Sr. Alay (p. 2485) i l'H. Sr. Conseller (p. 2486).*

La sessió se suspèn a tres quarts i deu minuts d'una del migdia i es reprèn a un quart de dues.

*El punt cinquè de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret 344/1981, de declaració de comarca d'ordenació d'explotacions del Pallars.** Per defensar-la pren la paraula el Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista (p. 2488). En nom dels Grups que hi han presentat esmenes intervenen els Diputats I. Srs. Roselló, del G. p. de Centristes (p. 2489), i Vives, del G. p. del PSUC (p. 2490). En el torn dels Grups que no hi ha presentat esmenes intervenen els Diputats I. Srs. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2491), i Fonolleda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2491). L'I. Sr. Ganyet exposa la seva posició davant les esmenes presentades (p. 2493). El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, intervé per una qüestió d'ordre (p. 2494). Posada a votació la **moció**, el **punt primer**, amb una modificació indicada per l'I. Sr. Ganyet, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2494); el **punt segon** es rebutja per 43 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2494);*

els **punts tercer i quart** es rebutgen per 28 vots a favor, 61 en contra i 16 abstencions (p. 2494), i els punts **cinquè, sisè i setè** es rebutgen per 44 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2494).

La sessió se suspèn a les dues i vuit minuts del migdia i es reprèn a un quart i deu minuts de set de la tarda.

El punt sisè de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball**. Per defensar-la pren la paraula el Diputat I. Sr. Guitart, del G. Socialista (p. 2494). Pel Grup que hi ha presentat esmenes intervé el Diputat I. Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2495). En el torn dels Grups que no hi han presentat esmenes prenen la paraula els Diputats I. Srs. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2496), i Panisello, del G. p. de Centristes (p. 2497). L'I. Sr. Guitart exposa la seva posició davant les esmenes presentades (p. 2497). El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per una qüestió d'ordre (p. 2498). Posada a votació la **moció**, el **punt primer** es rebutja per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2498); el **punt segon** es rebutja per 44 vots a favor, 46 en contra i 14 abstencions (p. 2498), i el **punt tercer** es rebutja per 45 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2498).

El punt setè de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris actuals, motius i propòsits del Govern de la Generalitat en política d'ocupació**. Per defensar-la pren la paraula el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2498). Pel Grup que hi ha presentat esmenes pren la paraula el Diputat I. Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 2499). En el torn dels Grups que no hi han presentat esmenes intervenen els Diputats I. Srs. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2499), Padullès, del G. p. del PSUC (p. 2500), i Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2500). L'I. Sr. Martín i Toval exposa la seva posició davant l'esmena sostinguda (p. 2501). Posada la **moció** a votació, es rebutja per 43 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2501).

El punt vuitè de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política d'aquest en relació amb l'Institut Social del Temps Lliure**. Per defensar-la pren la paraula el Diputat I. Sr. Guitart, del G. Socialista (p. 2502). Intervenien els Diputats I. Srs. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2502), i Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2502). El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista retira l'**apartat** (p. 2503).

El punt novè de l'ordre del dia és **Preguntes amb resposta oral**. La primera, **Pregunta al Consell Executiu sobre el nom de la vila de Cambrils**, la formula el Diputat I. Sr. Franch, del G. p. de Centristes (p. 2503). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2503). Tornen a intervenir l'I. Sr. Franch (p. 2504) i l'H. Sr. Conseller (p. 2504).

La segona, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el supermercat Boya, al terme municipal de Bausén**, la formula el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 2504). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2505). L'I. Sr. Diputat replica (p. 2505) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 2506).

La tercera, **Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de les forces d'ordre públic contra la marxa pacífica de treballadors amb motiu de la situació per la qual travessen diverses empreses**, la formula el Diputat I. Sr. Padullès, del G. p. del PSUC (p. 2508). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2509). Tornen a intervenir l'I. Sr. Diputat (p. 2509) i l'H. Sr. Conseller (p. 2510).

La quarta i última, **Pregunta al Consell Executiu sobre el ciutadà català Pere Rubinat, empresonat a Civitavecchia, Itàlia**, la formula el Diputat I. Sr. Camps i Vallejo, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2510). Li respon l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2511) i l'I. Sr. Diputat li agraeix la resposta (p. 2512). El M. H. Sr. President diu que la Presidència del Parlament ha fet gestions relatives a l'afer prop de l'ambaixador d'Itàlia i del Ministre d'Afers Estrangers, Sr. Pérez Llorca (p. 2512).

La sessió s'aixeca a dos quarts i deu minuts de nou del vespre.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i tres minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletrat Sr. Vintró. Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Entrem ara en el tercer punt de l'ordre del dia, Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya, presentada pel Grup Socialista.

Hi ha, com vostès saben, un torn a favor del Grup proponent, un torn en contra i després els Grups que no hagin participat en el debat podran fer conèixer la seva opinió.

En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, un cop d'ull als censos demogràfics dels últims anys ens mostra tot el dramatisme de la situació a les comarques de l'alta muntanya de Catalunya. Per tant, una llei de la muntanya és absolutament necessària.

Des de l'any 75 està durant un llarg procés de sensibilització dels pirinencs respecte als seus problemes. L'any 75 va sortir ja la Declaració Conjunta de les Terres de l'Alt Pirineu; ja fa set anys. Els Grups de l'Alt Pirineu, la Unió de Pagesos de les comarques del Pirineu, han treballat tots aquests anys ininterrompudament. Han aconseguit, gràcies a l'Entesa dels Catalans, que la Constitució recollís, en l'article 130, apartat 2, la necessitat de tractament especial de les zones de muntanya. I també l'Estatut de Catalunya, com a competència exclusiva de la nostra Generalitat. Àdhuc, immediatament després de la constitució d'aquest Parlament, el Grup Socialista va posar de manifest la seva voluntat unitària en la demanda de creació d'una comissió especial per als problemes de l'alta muntanya a aquest Parlament. I també a la primera reunió d'aquesta Comissió, amb la demanda explícita, recollida a les actes, òbviament, que es creés una ponència unitària.

Fins ara no ha estat possible una sortida unitària per a la Llei de la Muntanya de Catalunya. A la millor ens podem felicitar d'aquí a uns mesos de votar per unanimitat una llei en aquest sentit. No ho sabem. Però és que durant nou mesos de reunions en Ponència no es va poder aconseguir que el representant de Convergència i Unió als treballs aportés els criteris del Consell Executiu; va ser impossible. Aportava els seus criteris personals i va presentar, extemporàniament, un text articulat, redactat i pensat a la baixa. Però jo no vull entrar, com he dit públicament a la premsa, en el camí de la recerca de culpabilitats. El que hi ha, suposem, és una diferència de fons, una diferència de concepció política; és, en definitiva, quin paper correspon als habitants de la muntanya a l'hora de definir el seu propi futur.

Nosaltres hem viatjat per Europa, hem demanat les coses que no funcionen bé de la política de muntanya a tots i cadas-

cun dels països alpins, i hem arribat a una concepció, a un disseny de política de muntanya per al nostre país a través de la institucionalització de les comarques de muntanya, els consells comarcals, les *comunità montana* —com en diuen els italians—, a través d'un consell general de la muntanya representatiu i democràtic, a través d'una direcció general, perquè volem que la Llei digui «Direcció General» perquè aquest país mai no ha aplicat una autèntica política de muntanya, i a través dels plans comarcals.

Aquesta és la línia d'evolució de la política de muntanya als països alpins. I avui, dia 24 de febrer —prefereixo que sigui el dia 24 de febrer que no pas el 23 de febrer—, pot ser una data històrica per als habitants del Pirineu, o pot representar una nova decepció per a ells, una més.

Els Grups, avui, efectivament s'han de pronunciar sobre les concepcions de fons que són les autènticament importants. Aquí, el que es debat és el rol que correspon als pirinencs. Com s'organitzen democràticament? Quines competències tenen els consells comarcals? Qui aprova els plans comarcals? Com s'articulen amb el Consell Executiu?

S'ha insistit aquests dies fins a la sacietat en qüestions poc importants. En qüestions collaterals. S'ha volgut personalitzar excessivament. S'ha acusat fins i tot de voler crear poders paral·lels a la Generalitat. Però tot això sona a cortines de fum, autèntiques cortines de fum. Per què no anem tots plegats a l'essència del problema? El debat de base, i aquí sí que hi pot haver diferències de concepció política, és com participen els habitants de la muntanya en l'establiment de les prioritats i de quina manera la Generalitat recull les aspiracions dels muntanyencs, les estudia i proposa, d'acord amb la seva capacitat financera i la seva sensibilitat, lògicament, el conjunt d'accions públiques del Consell Executiu adreçades a una comarca per als propers cinc anys. Això és política real, això és la pràctica que s'ha estès a Europa. El tractament globalitzat de les actuacions públiques és el criteri número u de la política actual de muntanya als països d'Europa i també a la Comunitat Econòmica Europea.

La Proposició de Llei socialista presentada a aquesta Cambra recull a bastament aquesta filosofia. Si existeixen discrepàncies de forma, discrepàncies tècniques, el Reglament de la Cambra ofereix la possibilitat, normal, de presentació d'esmenes parcials sense perdre més el temps. A l'estiu, aquest estiu, hi podria haver a l'Estat espanyol aprovada la primera llei general de muntanya. Si hi ha discrepàncies de fons, que es diguin a la llum pública, que es debatin aquestes discrepàncies de fons, i que cadascú, lògicament, prengui les seves responsabilitats.

Però jo em faig una pregunta : com es podria no prendre en consideració un text que està basat en aquests tres eixos bàsics : primer, l'organització i participació dels habitants permanents de la muntanya en la resolució dels seus propis problemes, per raons democràtiques, d'eficàcia de les inversions i també per raons d'estricta justícia. És fàcilment constatable l'allunyament històric que sofreixen els habitants de la muntanya respecte als centres de decisió.

Segonament, perquè segons el vigent procediment administratiu hi ha uns passos necessaris per tal d'assegurar el procés d'elaboració i d'aprovació del pla comarcal amb intervenció dels afectats. I fins i tot nosaltres, en la nostra Proposi-

ció de Llei, parlem de la participació democràtica, també, de les associacions, de les entitats, dels sindicats i de les persones individuals en l'enquesta prèvia abans de la demanda de redacció dels plans comarcals. Es vol o no es vol, això? Que es digui amb tota claredat.

Finalment, la creació d'òrgans político-administratius a la Generalitat. Com que Catalunya mai no ha aplicat una política de muntanya, ni tampoc l'Estat espanyol, Catalunya, dins el seu autogovern, necessita una Direcció General i necessita un Consell General, necessita unes institucions específiques. Però és que nosaltres no fem exclusivament treball de gabinet; nosaltres hem treballat amb els membres de la Unió de Pagesos de totes i cadascuna de les comarques del Pirineu, amb els Grups de l'Alt Pirineu, amb els ajuntaments. Tots els qui hi han treballat durant cinc anys pensem que no entendrien que per qüestions conjunturals o per raons de política en minúscula alguns Grups parlamentaris arribessin a impedir la discussió de la Proposició de Llei que és la culminació, amb participació de gent de totes les comarques del Pirineu, la culminació d'un llarg procés de decantament i d'aproximació. Pensem que no s'entendria. Hi ha, avui dia, una gran sensibilitat al Pirineu per aquesta Llei de Muntanya i també una gran esperança. I, evidentment, hi ha preses de posició de nombrosos ajuntaments del Pirineu a favor del sostre que marca aquesta Proposició de Llei socialista.

Així les coses, ha arribat al meu coneixement, al nostre coneixement, que els Grups parlamentaris de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i de Centristes han presentat una Proposició de Llei d'Alta Muntanya a la Mesa del Parlament. Són els Grups del front conservador o —si vostès em permeten la llicència—, a la millor, de la majoria natural.

Nosaltres, evidentment, l'estudiarem amb deteniment. Poden passar tres coses. La primera, que sigui més agosarada que la nostra en la defensa dels pirinencs. En aquest cas, felicitaríem públicament els Grups proposants. La nostra tasca de lliurament de documentació durant nou mesos al si de la Ponència hauria fructificat. No s'entendrien, no obstant això, les ambigüitats, les pors, els temors, les cauteles durant el temps de treball en Ponència. Els Grups aquests haurien canviat miraculosament. Quin sentit tindrien, llavors, les acusacions que han sortit de voler crear poders paral·lels a la Generalitat, etc.

Una segona possibilitat : que la Proposició de Llei sigui semblant, amb diferències de matis o diferències tècniques. Aleshores hem de dir : per què l'han presentada? No podien haver esmenat amb summa facilitat la Proposició de Llei socialista? S'hauria, doncs, únicament actuat per afany de protagonisme de Grup?

O, tercera, i això és el que ens temem, que fos un text redactat a la baixa, en la mateixa línia que el text articulat presentat pel representant de Convergència i Unió en la Ponència. Llavors, es posaria de manifest una filosofia política profundament conservadora, no sensibilitzada pel problema de la muntanya, malgrat els verbalismes i les grans declaracions de caire paternalista; és a dir, un disseny de dalt cap a baix i, per tant, ineficaz, inacceptable per als pirinencs i, òbviament, pernicios per al futur d'ells. En aquest cas, hauríem de denunciar públicament aquesta acció contra els habitants de la muntanya.

Els parlaré amb tota claredat, claredat per a la Llei de la Muntanya. S'ha produït el darrer cap de setmana un esprint

dels conservadors, de Convergència i Unió, de Centristes de Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya però, això sí, un esprint en un camp de joc progressista. Un esprint conservador en un polisportiu, si vostès volen, progressista. I és que, malgrat tot, la Ponència ha estat positiva. Els Grups han comprès, finalment, que cal una llei general de muntanya a Catalunya. Si volen, repassem el dia que puguem els escrits presentats pels Grups; aleshores es veurà que hi ha Grups que en els seus textos mostraven seriosos dubtes que Catalunya pogués tenir una llei general de muntanya, però ells han participat també en l'esprint d'aquest cap de setmana.

Ningú no s'atreveix a dir que ja no és necessària a Catalunya o que no és necessària a Catalunya una llei general de la muntanya. Per tant, hem avançat, i això és positiu. Amb el lliurament de la informació i del text articulat socialista en Ponència, s'ha configurat un camp de joc progressista, indefugible per als Grups parlamentaris al Parlament de Catalunya. L'escrit del senyor Sala en Ponència és una interpretació a la baixa, però és una interpretació del text articulat socialista, i no parteix dels seus papers inicials. Parteix del text articulat socialista, i, d'això, ens n'hem de felicitar, perquè vol dir que tots els presents avancem cap a la consideració de la necessitat d'aquesta Llei.

L'abandó de la Ponència per part socialista, després del text del senyor Sala, la presentació de la Proposició de Llei a la Mesa del Parlament, l'explicació a totes les valls del Pirineu del contingut —perquè nosaltres hem estat acusats que volem fer demagògia, que volem fer electoralisme; qui s'atreveix a dir que no és necessari que els pirinencs, que teòricament i pràcticament són els afectats per una llei de la muntanya, no han de conèixer a fons el contingut del que es debat?— tot plegat ha estat una necessària alenada d'aire fresc que ha fet avançar substancialment el procés. S'han ensenyat les cartes públicament i s'ha definit un sostre clar de competències per als consells comarcals. No ens interessa, i ho diem amb tota solennitat, senyores i senyors Diputats, una unitat fictícia, si aquesta ha de produir un resultat ambigu, baix de sostre. No ens interessa una unitat còmplice, si el resultat és dolent per als pirinencs.

El Grup Socialista, els Grups de l'Alt Pirineu, les Unions de Pagesos de les comarques del Pirineu han llançat una ambiciosa alteració en defensa del seu petit país, del seu extens país, si vostès volen, i no els satisfaran les mitges tintes ni els interessos mediocres i a voltes inconfessables. Defensant el Pirineu, sabem que estem defensant la integritat del Principat de Catalunya. Els conservadors, en el seu dret, han gesticulat, han acusat —ho poden fer—, però això és circumstancial. D'això, la petita història de Catalunya no en recollirà res. El que en quedarà, en tot cas, i aquesta és una responsabilitat de tots plegats, és un text de llei general de muntanya avançat, progressista, o bé curt de gambals, curt d'abast i temorós.

Però és que amb la presentació de la Proposició de Llei socialista els grups conservadors han de continuar jugant, afortunadament, en el camp de joc configurat. L'alenada d'aire fresc, la sensibilització dels muntanyencs continua, afortunadament, fent avançar el procés. Ja no poden tirar endarrera. El seu text presentat, que ahir vam conèixer i vam llegir ràpidament, és un text que rebaixa el socialista, però que va més enllà del que Convergència i Unió o el senyor Sala i Canadell

va presentar en el si de la Ponència. És un text en el qual hi ha una greu confusió entre les mesures generals i les mesures sectorials; hi ha dificultats, però l'important és que ja no poden tirar endarrera.

A diferència d'ells, i com que a nosaltres el que ens interessa és el resultat final i no l'entrellat intern, nosaltres no ens oposaríem a la presa en consideració que es pugui fer en el futur d'aquesta Proposició de Llei, i el que farem, pel bé del Pirineu, o el que fariem, fóra treballar a fons per tal de millorar-lo. Nosaltres, que no fem la política de muntanya únicament des de Barcelona o des de Lleida, que hem treballat a fons i durant set anys amb la gent del Pirineu, amb els ajuntaments, amb les entitats, amb les associacions de base, amb el sindicat pagès més representatiu, nosaltres, el que sabem és que els muntanyencs interpretaran com un immens error polític —ho interpretarien— que els Diputats conservadors en aquesta sala furtessin la discussió al Parlament d'una proposició de Llei, la socialista, que assumeixen amplis sectors de totes i cadascuna de les valls pirinenques i que consideren un pas endavant substancial per a resoldre els seus greus problemes.

Vull acabar aquesta intervenció demanant de tots vostès el vot afirmatiu a la presa en consideració.

Moltes gràcies, Honorable senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Diputat desitja un torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Ramon Sala, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. SALA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom de Convergència i Unió vaig a consumir un torn en contra de la presa en consideració de la Proposició de Llei d'Alta Muntanya presentada pel Grup Socialista.

Com hem vist en la defensa, el Diputat senyor Ganyet, com un Indíbil o Mandoni de les muntanyes de Lleida ens ha dit que el front conservador és una gent que érem uns enemics de la muntanya. No som enemics de la muntanya ni d'una proposició de llei de muntanya, ni tenim ganes de fer sostres baixos. El que sí que volem, seriosament, és continuar el que havíem començat.

No prendrem en consideració aquesta Llei —millor dit, votarem que no— per dues raons. En primer lloc, perquè vam considerar que era susceptible de millora, raó per la qual els Grups que hem tingut la voluntat de continuar a la Ponència hem presentat una altra Proposició de Llei a la Mesa, i, segonament, perquè no estem d'acord amb l'actuació del senyor Ganyet, Diputat representant del Grup Socialista en l'esmentada Ponència. Amb la seva retòrica ens ha volgut fer entendre que els culpables érem nosaltres. Nosaltres no varem marxar de la Ponència. Qui va marxar de la Ponència va ser ell, i, per tant, que quedi clar que la cosa va anar per aquest costat.

Pel que fa al primer punt, és a dir, a la possibilitat de millora del text presentat pel Grup Socialista, voldria referir-me a alguns aspectes concrets.

Primer, no es pot acceptar, essent Catalunya un país muntanyós, que els municipis no situats en comarques de muntanya però que tinguin un pendent mitjà superior al 20% de pendent en un 60% de la seva superfície en cotes superiors als 600 m siguin considerats zones o contrades de muntanya, puix que, si ho fèiem així, entrariem en l'anècdota que poblacions com Colera, Portbou, la Jonquera, Matadepera i quatre o cinc mu-

nicipis més serien zones de muntanya. S'ha de fer una altra llei específica que al seu moment, en el si de la Comissió, el Diputat senyor Ganyet va proposar que aquesta Llei formés part, com formen part en els països d'Europa les zones desfavorides amb les zones d'alta muntanya; s'ha de fer una llei que reculli les preocupacions i les inquietuds i les necessitats i els retards que tenen aquestes zones desfavorides. Per tant, parlem d'una llei d'alta muntanya i no parlem d'una llei de zones desfavorides. Ja en parlarem un altre dia.

Segon, en el text dels Grups que hem continuat en la Ponència, hem presentat punts diferencials. Per exemple, que considerem comarques de muntanya l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, el Ripollès i la Vall d'Aran, perquè tot el seu conjunt geogràfic dona aquesta afinitat que ha de tenir una comarca de muntanya. Però considerem el Berguedà, la Garrotxa i el Solsonès com a zones de muntanya, ja que tot el seu territori és muntanyós, però no arriba a donar les cotes necessàries per a ser considerades dintre d'una llei d'alta muntanya.

El fet és que, en el tercer punt —com deia ell que vol que la Llei reculli que hi hagi una direcció general de muntanya—, aquí nosaltres sabem que per mitjà dels lletrats del Parlament se'ns va dir, se'ns va recalcar, que això són atribucions de l'Executiu. Tots els Executius del món nomenen els seus directors generals, els seus secretaris generals tècnics i els seus ministres, i no ha de ser el Legislatiu qui els ha de dir qui han de posar i com. Ells han de crear un òrgan adient i és una qüestió d'ells. Per això considerem que no ha de contemplar-ho la mateixa llei.

En el punt quart diem que es crearà en el si del Departament de Presidència, no del Conseller Adjunt a Presidència, com diuen ells, socialistes, perquè, com que afecta diverses Conselleries, considerem que ha de ser Presidència de la Generalitat el que ha de tenir aquest nivell, que està per sobre de totes les Conselleries, el que ha de fer i aglutinar tots els treballs que fan referència a les zones d'alta muntanya.

En el punt cinquè nosaltres nomenem un consell general de muntanya —nomenem: «Es formarà un Consell General de Muntanya i estarà compost per dos representants de cada comarca de muntanya, per un representant de cada zona de muntanya i per un representant de cadascuna de les Conselleries afectades.» En el punt cinquè, la comarca no pot ser considerada com a entitat local mentre el Parlament de Catalunya no hagi legislat sobre la divisió territorial de Catalunya, ja que això seria una paralització per a la resta de comarques de Catalunya. En realitat, pot ser molt important la del Pirineu —suposo que ho és molt; segons diu el senyor Ganyet, gairebé és el centre neuràlgic de Catalunya—, però en realitat a Catalunya hi ha moltes comarques i no han d'estar paralitzades pel fet que no se'ls reconegui com a ens local la seva pròpia comarca. Hem d'esperar que la llei del Parlament així ho digui.

El sisè, pel que fa a la composició del consell de comarca de muntanya, per a regular els desequilibris s'han de potenciar les poblacions més afectades, i, per tant, pensem que la millor forma és que siguin integrats per dos representants per cada municipi i no afavorir les poblacions grans en perjudici de les petites que són realment les més afectades. Ningú aquí no es pot imaginar que la Seu d'Urgell, que a dintre de la Vall d'Aran hi hagi poblacions com Viella o la Poble de Segur hagin

de tenir una desproporció de representants, com diu el text dels socialistes, en el qual hi ha donada una proporció que en un municipi de set regidors hi ha un representant i en un municipi de tretze regidors n'hi hagi set. Això no és just, perquè la gent de les poblacions petites és la que necessita aquesta representació.

Al setè, nosaltres donem més incidència als beneficis per a les comarques que a la burocràcia, cosa que contempla a bastament el text socialista, procurant designar les inversions de la Generalitat que puguin generar nous llocs de treball, atorgant exempcions, bonificacions i reduccions fiscals, establint una política de subvencions i que es contempli la possibilitat que les caixes d'estalvis puguin dedicar una part de la inversió obligatòria de fons públics a les comarques i zones de muntanya. Així mateix, en el text que hem presentat es preveuen els plans d'actuació intercomarcal, temàtica que al seu moment pugui ser contemplada amb referència a la futura llei de les comarques desfavorides.

En resum, aquest és el text que nosaltres hem presentat i que els senyors Diputats podran analitzar, i veuran que no hi ha diferències tan substancials com ha anat escampant per aquests móns de Déu el Grup Socialista amb la seva campanya d'intoxicació contra els altres Grups, concretament el nostre. *(Remor de veus.)*

La voluntat de portar a terme una llei de muntanya ve donada per una realitat innegable, i és que Catalunya ha de mantenir, o, més ben dit, recuperar un equilibri territorial i de població en tota la seva geografia, i, si no es prenen les mesures necessàries perquè sigui així, mantindrem unes comarques macrocefales, com ho són, per exemple, el Barcelonès, el Maresme, el Vallès, etc., i, en conseqüència, la despoblació i desertització de les altres.

Aquí voldria recordar al Diputat senyor Ganyet que, l'any 1978, nosaltres, a Madrid, ja vàrem presentar una llei d'agricultura de muntanya, que, en la seva referència, ha qualificat d'«una llei general de muntanya», a Madrid, i crec que el que s'està discutint és una llei d'agricultura de muntanya. Aquesta despoblació i desertització no amenaça només les zones d'alta muntanya, sinó que també és una greu amenaça per a les zones desfavorides, pel fet de no tenir recursos naturals, les unes, i pel fet d'ésser seques i pobres, les altres; però, amb una futura llei que contempli la possibilitat de creació d'indústries transformadores, o d'una agricultura protegida adequadament, també es podran salvar en un futur.

Ara bé, per una prioritat manifestada en aquesta Cambra, en el si de la Comissió d'Alta Muntanya, es va crear una ponència que, d'una manera prioritària, elaborés d'una manera unitària una llei-marc d'alta muntanya que contemplés tota la seva problemàtica d'una forma global, com pot ser, per exemple, en política econòmica, agrària, ramadera, forestal, industrial, turística, urbanística, energètica, ecològica, esportiva, així com l'assistència sanitària a les escoles, les vies de comunicació, etc. Miri si en tenim, de voluntat, el front conservador, en tot això *(Rialles.)* Tothom hi aporta el seu gra de sorra: uns, dos; altres, tres; uns altres, deu, però és igual, el cas és que hi havia —semblava, almenys— una voluntat d'arribar a un punt de concordança per a presentar la llei conjuntament tots els Grups parlamentaris, però heus ací que, en aportar-hi, el nostre Grup, un text més o menys articulat, que el represen-

tant socialista de la Ponència s'entossudeix a anomenar alternatiu, per la qual cosa jo li pregunto: alternatiu, de què? Perquè, si tot el que havíem aportat allà era per analitzar, per discutir, i per votar a veure que és el que interessava de recollir, per discutir-ho, i que fos assumit per la majoria, i la majoria ho aprovés com a vàlid, en l'última reunió, abans de finalitzar el segon període de sessions, creiem que seria vàlid per a estudiar-ho i per a facilitar-ne els punts avinents, ja que disposaríem d'un mes per a poder rellegir tots els papers que tots hi havíem aportat. I el que passà fou que tot anà a l'inrevés, el senyor Ganyet, com bé tenia estudiat, allegà que la nostra aportació molestava molt i que, per tant, considerava que no hi havia justificació per a continuar la Ponència unitària; agafà el sarró, se'l penjà a l'esquena i marxà *(rialles)*. No cal dir allò que té d'incorrecta aquesta decisió; per cert, tan ben calculada i premeditada, per a aprofitar el temps de vacances per a organitzar aquest *show* publicitari que de tan exagerat ratlla en el ridícul més pur —tenint present que no qualificaré, per respecte, el comportament del senyor Ganyet—, perquè consta realment a l'última acta de sessió de la Ponència, en manifestar-nos que ja feia un any que tenia la llei feta, i, com si d'una presa de pèl es tractés, ens va tenir nou mesos —nou mesos és una data bastant important—, llevat de les vacances d'estiu, portant a terme moltes reunions a les que aportàvem idees i les discutíem. Això ens demostra que ell tenia la idea fixa que quan arribés l'hora, només seria el seu criteri el que s'imposaria. En no ésser així, tal com he dit abans, es retirà, i trencant la Ponència unitària, presentà la llei socialista a la Mesa del Parlament, endegant una campanya en la qual s'inventa uns Grups parlamentaris enemics d'elaborar una llei de muntanya, que, en realitat, no han existit mai, però que vostè, com a bon redemptor, els havia de crear, encara que fossin imaginaris, per a donar salsa a la seva campanya publicitària i electoralista, amb la sola idea de confondre la gent.

Senyor Diputat Ganyet, aquí no hi ha cap enemic de la muntanya. El que aquí hi ha és una gent seriosa que ha volgut acabar el que ja havien començat entre tots, amb un criteri lleugerament diferent del seu, que creiem més viable i realista. En realitat, aquí hem de dir una cosa: és aquí, al Parlament —per a això ens han elegit—, és a la Ponència o a la Comissió que hem de discutir aquestes coses, que sí que s'han d'explicar a les comarques, però no es pot fugir d'aquí per a anar-les a explicar a les comarques; nosaltres ens vàrem quedar aquí per parlar-les aquí i per discutir-les, nosaltres no vàrem marxar, ni amb sarró ni sense sarró, però ens vàrem quedar aquí *(rialles)*.

El fet és que sempre hem defensat i sempre defensarem les comarques —no cal que vagi, principalment, a la meua, de comarca, a explicar-los que sóc un anticomarcalista, perquè realment els fa molta gràcia, es rebenten, pràcticament, de riure. Saben —fa molts anys que ens coneixem— si ho sóc o no, de comarcalista; no cal que es molesti a anar-los-ho a explicar, perquè no s'ho creuran, ja siguin de muntanya o no, siguin altes o baixes, ja que allò important és recuperar l'equilibri social i econòmic del territori de Catalunya. El que no defensarem mai serà la demagògia, el confusionisme, el redemptorisme i l'especulació electoralista, perquè aquí li vull dir al Diputat socialista que s'ha passat, i s'ha passat perquè s'ha burlat d'uns Grups parlamentaris que, conjuntament, intentaven, a la Ponència unitària, de portar a terme l'elaboració d'aquesta

lleï de muntanya.

Aquí, Diputat senyor Ganyet, jo hi vinc a dir algunes veritats —no sé si agraden o no agraden, però són veritats—, i la veritat és que, si vostè no hagués fet la fugida i tot aquest espectacle divulgador de la seva llei de muntanya, li puc assegurar que, unitàriament, entre tots els Grups, també l'hauríem elaborat, aquesta llei. Així, si no s'ha pogut portar a terme, la culpa ha estat de vostè. Hem fet una llei de muntanya, nosaltres; suposo que vostè ha fet una llei de campanya; per tant, veurem ben bé quins són els resultats. No vull entrar en la idea que ha tingut d'involucrar-hi els GAP i la Unió de Pagesos, cosa que dóna molta confusió, perquè molts d'ells ens han manifestat que ni havien estat consultats ni estaven d'acord que en una Ponència unitària només hi informés un Grup polític determinat, ja que se'l podria titllar de partidista, i en això, hi ha molta gent que, per ètica i per dignitat, no hi està d'acord. I aquí voldria fer menció d'un comunicat de la Unió de Pagesos, el qual diu ben clarament el següent: «...la independència del sindicat de qualsevol partit polític, la qual cosa no vol dir que renunciem a la relació continuada i la comunicació més àmplia, sobretot amb els partits que ens donen suport. Per tant, denunciem qualsevol afirmació o interpretació pública que pretengui vincular-nos amb cap força política concreta». I segueixen quatre punts més que no vull fer extensius als senyors Diputats.

El Sr. GANYET (*de l'escó estant*): Continui.

El Sr. SALA: Sí? Continuo? Senyor President, suposo que si se m'acaba el temps... «Segon: tenim molt clara la potestat legislativa que correspon al Parlament de Catalunya —en què els Diputats, majoritàriament, estan integrats en els diferents partits polítics, en què estan representats— per tant, tampoc ningú no pot entendre que hagin fet el que no correspon pel que fa a la presentació d'una llei de muntanya. Tercer: La Unió de Pagesos de les comarques de muntanya fa més de quatre anys que treballa amb totes les forces de progrés que defensen per als pagesos una vida digna del seu treball, a les comarques de muntanya, i, concretament, que treballa en l'establiment dels continguts bàsics que una llei-marc de muntanya ha de tenir per a satisfer els anhels i les necessitats de la pagesia de les comarques de muntanya». A la Ponència unitària hagués entrat a meravella, això.

La Unió de Pagesos en aquesta qüestió d'indubtable transcendència social propugna que les nostres alternatives siguin treballades d'una manera unitària, unitària, senyor Ganyet, més encara quan es tracta d'una qüestió darrera la qual es troba la supervivència pagesa de les comarques d'alta muntanya. Celebrem que, sigui quin sigui, qualsevol partit polític, assumeixi finalment les alternatives —nosaltres les assumim— que hem elaborat i que considerem que responen a les necessitats dels pagesos de muntanya, en particular, i dels muntanyencs en general.

Això és el que fa referència a aquest punt que deia que vostè ho portava conjuntament amb la Unió de Pagesos; suposo que aquesta gent diuen ben clarament que no és a un sol partit a què volen donar suport.

Pel que respecta als grups GAP, nosaltres tenim gent del GAP, que formen part del nostre partit, que fa sis mesos que no s'han reunit, no han estat mai consultats, i, per tant —en aquests moments no puc dir-ne els noms perquè no els recor-

do; però tenim gent— suposo que no em deixarà amb el dubte que si jo mateix em confonc en aquest aspecte. Al seu dia els publicarem, si vol el Diputat Ganyet, i portarem els noms de la gent que no ha estat consultada i són membres del GAP. En fi, aquí podríem haver portat noms del pagès de la sortida del poble, del veí del davant, del masover de sobre de casa; podríem portar moltes coses, però el Parlament és prou seriós perquè els Diputats, entre nosaltres, parlem, assumim el que se'ns suggereix i ho aportem, però no fem un text en el qual sembla que hi hagi un Grup unitari del Parlament i un Grup que és fora del Parlament, amb tot el meu respecte per a tots els Grups.

I, a l'últim, la feina que ens donarà anar desmentint tot el que ha anat explicant el senyor Ganyet per aquestes comarques, que no és realment veritat, serà molta, però la farem, senyor Ganyet, anirem a tot arreu, i realment, posarem els punts sobre les is, respecte a quina ha estat la nostra actuació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara poden intervenir els altres Grups que no han participat fins ara en el debat. Per ordre de menor a major, doncs, pel Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Víctor Torres. Deu minuts.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, fixar la nostra posició en aquest debat, previst per l'article 105 del Reglament de la Cambra, a propòsit de la presentació a la Mesa del Parlament d'una proposició de llei presentada pel Grup Socialista.

Després d'uns mesos de reunions de la Ponència de Muntanya, es va arribar al final de novembre a la convicció, compartida pels qui en formàvem part, que s'havien realment assolit una sèrie de punts concomitants i coincidents en aspectes fonamentals del treball que se'ns havia encomanat. Aleshores, per tal d'avançar en el treball, per tal de concretar i reflectir, d'una manera detallada, els punts d'acord amb els quals havíem participat tots els Grups polítics, es va encomanar a un dels ponents, concretament al ponent del partit Socialista, que redactés, si era possible articuladament, un text en el qual es reflectissin d'una manera concreta les opcions aprovades fins aleshores en reunions anteriors. El ponent socialista va complir amb la seva obligació, va presentar puntualment, el 3 de novembre, un text articulat, i el va lliurar a la Ponència. Un ràpid examen d'aquest text ens va fer arribar a la nostra ment dues conviccions: la primera, que, efectivament, s'havien recollit en aquell text moltes de les opcions, dels acords que havien estat acceptats pels components de la Ponència; em refereixo, en particular, a l'exposició a prefaci, a la declaració d'objectius, a les línies generals de l'organigrama, i a altres punts que recollien acords assentats precedentment en el si de la Ponència; però també hi havia altres punts, introduïts dins el text del ponent socialista, que no tenien gran cosa a veure amb els acords que havien estat acceptats precedentment.

Per part meua —igual com van fer els altres membres de la Ponència—, vaig formular unes reserves concretes que, d'altra banda, consten en l'acta de la reunió del dia 3 de novembre. Aquestes reserves, si no ho recordo malament —i no ho recordo malament— eren tres: una reserva pel que fa referència a les circumscripcions territorials, a la delimitació territorial de les zones de muntanya; una altra, una reserva global

que jo veia en el projecte del ponent socialista, una tendència a una excessiva burocratització dels organismes, de les estructures que havia de posar en pràctica la llei sobre el terreny, i, tercera, una complicació excessiva i enfarfeçada en el procediment d'elaborar el que se'n deia els plans d'actuació comarcal. Els altres companys, i, en particular, el del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i el de Centristes de Catalunya varen manifestar també unes reserves —no en recordo exactament el contingut ni la motivació, però efectivament hi havia, d'una part, acords fonamentals amb el text que s'havia presentat, i, d'altra part, desacords substantius i veritables amb altres aspectes presentats pel ponent socialista.

Hi va haver una excepció en aquest procediment i en aquest contrast de parers que va ser l'actuació de Convergència i Unió, que en lloc de limitar-se a fer unes reserves verbals concretes en el moment de la reunió, va presentar damunt la taula de discussió de la Ponència un text, un text articulat també, en el qual alguns punts recollien o s'identificaven amb els que presentava el Diputat senyor Ganyet i, en canvi, n'hi havia uns altres d'una evident i innegable dissonància que eren, sobretot, els que feien referència a les relacions i atribucions respectives, d'una part, dels organismes del que podríem anomenar poder comarcal i, d'altra part, a les atribucions del Consell Executiu de la Generalitat. I fou aleshores, en el curs d'aquesta reunió, que el ponent socialista va manifestar que el text presentat per Convergència i Unió representava una distorsió total respecte al que s'havia estat fent fins aleshores i que ja no hi havia cap motiu per a continuar els treballs unitaris de la Ponència.

Malgrat les intervencions dels representants de tots els Grups, malgrat les intervencions, gairebé diria les súpliques, de tots els companys que formaven part de la Ponència, el Diputat senyor Ganyet es mantingué en una posició totalment irreductible que contrastava amb la voluntat reiteradament manifestada —i que consta àmpliament, consta àmpliament en les actes oficials de les reunions de la Ponència— que es quedés treballant conjuntament amb nosaltres. I si ho demanàvem d'aquesta manera i amb tanta insistència, era perquè realment estàvem convençuts que les diferències entre un text i un altre, entre el text presentat i les reserves formulades verbalment pels altres Grups no eren insalvables, ni de lluny. Nosaltres creïem —i continuem creient— que en aquell moment s'hauria pogut arribar sense gaires dificultats, en aquella reunió i en reunions ulteriors, a l'elaboració d'un text unitari, un text en el qual, evidentment, cada Grup hauria de fer, potser, una petita concessió en pro de la unitat i de l'homogeneïtat de la llei. Però, en fi, no hi va haver res a fer; el senyor Ganyet, el Diputat Ganyet es va mantenir en la seva irreductible posició i abandonà la Ponència, tot declarant que per a ell els treballs unitaris ja no tenien raó de continuar.

L'epíleg, les senyores i els senyors Diputats el coneixen perfectament: dos dies després, just abans de començar les vacances parlamentàries, es presenta a la Mesa del Parlament aquell text que havia de tenir una vocació unitària, es presenta a la Mesa del Parlament com una Proposició de Llei unilateral, signada, únicament, pel Partit Socialista de Catalunya. Acomplerta aquesta, diguem-ne, formalitat, el Partit Socialista inicia sense gairebé solució de continuïtat, una gran campanya publicitària, tan planificada, tan curosament planificada que, real-

ment, costa molt creure que no hagi estat planificada. S'utilitzen abundantment tots els mitjans de comunicació social, ràdio, premsa, televisió; s'organitzen mítings, conferències, rodes de premsa, reunions als ajuntaments, posant-hi a contribució els Diputats de la muntanya i de la plana, realment com si es tractés d'una campanya electoral; s'editen opuscles; es difonen profusament fotocòpies del *Butlletí Oficial del Parlament*, sens dubte per a donar a la campanya uns aires d'oficialitat; s'utilitza el bustiatge amb una gran profusió, de tal manera que jo tinc amics que viuen molt allunyats de la muntanya i que s'interessen molt moderadament pels problemes de la muntanya i que varen rebre plecs de propaganda del projecte de llei del Partit Socialista, de la Unió de Pagesos, i del GAP. I això, senyores i senyors Diputats, en un moment en el qual aquesta Proposició de Llei ni tan sols havia rebut el seu bateig parlamentari. Recomanem als senyors Diputats que llegeixin, si en tenen l'ocasió, el material de propaganda difós en els quatre punts cardinals de la geografia catalana i s'adonaran que allò responia a una estratègia determinada.

Els voldria llegir únicament un curt fragment d'una circular dels Grups d'Alta Muntanya, amb data 2 de febrer, en el qual es diu el següent; hi ha un títol que diu: « La Comissió de Legislació de Muntanya », subratllat, i llavors diu: « S'ha continuat reunint amb freqüència, gairebé quinzenal, tot seguint de prop la tasca de la Comissió homònima del Parlament, compromesa a tirar endavant la llei general de muntanya per a Catalunya. Després d'haver-li transferit material durant nou mesos, els companys de la Comissió dels GAP decidiren a final de desembre passat intentar un camí més ràpid i efectiu per a la definitiva consecució de la llei, i així, a través d'en Joan Ganyet, i del seu Partit dels Socialistes de Catalunya, el 22 de desembre es presentà el text que acompanyem al Parlament. » M'abstinc de fer comentaris a aquest text, però em fa l'efecte que és revelador d'una tàctica i d'una manera de procedir.

Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, el temps és només de deu minuts, en aquestes intervencions.

El Sr. TORRES: Em permeto de remarcar al senyor President que els nostres predecessors han tingut vint minuts, ho he controlat personalment; de tota manera, senyor President, procuraré obeir les seves instruccions.

Esquerra Republicana de Catalunya no està d'acord, ni amb aquesta conducta ni amb aquesta campanya. Nosaltres creiem que ha estat un error i una falta de consideració al Parlament suscitar un batibull a nivell de carrer pel Partit proposant, com també creiem que ha estat un error voler associar a la campanya publicitària entitats professionals representatives d'interessos determinats, entitats que mereixen, no solament el nostre gran respecte, sinó la nostra més gran consideració i solidaritat, però que creiem que no haurien d'utilitzar-se com a mitjans de pressió susceptibles de pertorbar la serenitat que ha de presidir l'exercici del poder legislatiu a través dels seus òrgans institucionals.

La nostra línia de conducta és molt clara: en companyia dels Grups que no han abandonat la Ponència hem continuat la feina que ens havia estat encomanada i hem procurat portar-la a terme amb una voluntat real de diàleg i de servei al país; conscients de la situació real de les comarques de muntanya hem

posat a contribució tot el nostre saber, per tal d'elaborar unes propostes que creiem que podran ser acceptades per tothom, ja que són guiades per un desig d'unitat i de respecte de tots els criteris. La nostra finalitat i el nostre objectiu han estat molt clars: donar a les zones deprimides una eina eficaç per a obtenir un redreçament social, econòmic i cultural, però sense perdre de vista, sense perdre de vista que les contrades pirinenques han de quedar perfectament integrades en el conjunt del país, i que el reconeixement de la cabdal importància de les noves estructures que puguin crear-se no ens ha de fer oblidar que el Consell Executiu és el Govern de la nostra nació, i tant de bo si el ponent pròdig vol coadjuvar amb nosaltres, en aquests anhels i en aquesta tasca. Si fos així, s'hauria donat un gran pas vers una solució perdurable d'aquest important, importantíssim problema.

Les senyores i els senyors Diputats ja han comprès quina és la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya: nosaltres votarem en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei. I ho farem perquè creiem que la ruptura unilateral dels treballs no era de cap manera justificada i obeïa probablement a consideracions premeditades, renyides amb l'esperit unitari que havia de presidir els seus treballs; i ho farem perquè considerem que la campanya publicitària portada a terme pel PSC-PSOE amb gran riquesa de mitjans, a favor d'una Proposició parlamentària que ni tan sols ha estat presa en consideració ha causat un real perjudici al prestigi del nostre Parlament. I ho farem perquè tal com ho vàrem manifestar en la darrera reunió unitària del dia 17 de desembre, el projecte socialista presenta defectes importants que haurien pogut ser esmenats en el curs de reunions ulteriors si no s'hagués produït la ruptura; i no ho farem, en fi, perquè ens plau confirmar —com s'ha dit ja en aquesta Cambra— que el nostre Grup ha subscrit, en companyia d'altres Grups, una Proposició de Llei que, al nostre judici, té una visió clara del problema i dóna als països de muntanya els instruments adequats per a sortir del mal pas en què es troben.

I, per acabar, dues remarques sobre la intervenció...

El Sr. PRESIDENT: Breument, senyor Diputat.

El Sr. TORRES: Molt breument, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És que les intervencions dels Grups són només de deu minuts. El torn a favor i el torn en contra tenien quinze minuts.

El Sr. TORRES: Només uns mots per a referir-me a tres conceptes que ha emès el Diputat senyor Ganyet.

Ha parlat de protagonisme; ha parlat d'aliança natural; de front conservador. Jo només voldria dir per acabar i quan tots tenim presents les coalicions i els pactes contra natura que es fan en lleis almenys tant importants com és la llei de muntanya a nivell de l'Estat espanyol, que voler parlar de front conservador, voler donar lliçons d'esquerranisme és fer com aquell que parla de cordes en la casa on hi ha un penjat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Josep Mesegué, en nom del Grup dels Centristes.

El Sr. MESEGUÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em sembla que, a mi, no m'haurà de cridar l'atenció per parlar, perquè cadascun hem de reconèixer per a què servim o quines són les nostres qualitats millors: uns parlar, i uns altres els fets. Jo reconec que em van millor els fets.

Aquest Parlament al seu diu va tenir l'encert de dotar-se amb una Comissió de Muntanya; més endavant, a proposta d'un Grup parlamentari, es va creure necessari dotar la muntanya d'una llei a la qual tots els Grups vàrem donar suport, i es va començar a treballar en una ponència unitària perquè tingués el màxim suport i així poder aconseguir l'ajut a les comarques cada dia més despoblades de la muntanya. Aquest ajut, tan necessari que no crec que el qüestionï ningú —a més la mateixa Constitució, en l'article 130.1 i 2, 149.23, i a l'article 9.10 de l'Estatut, recomanen atendre les zones de muntanya, i pel mateix motiu, la majoria de les nacions europees tenen lleis similars.

Aquesta llei ha de comportar un desenvolupament coordinat amb participació de tècnics i pobladors de les comarques per a millorar la seva economia i el seu habitatge social i la preservació de l'ecologia. De manera que qualsevol ciutadà que vulgui visitar aquestes contrades, pugui gaudir de les meravelles que hi anava a cercar, i no es trobi amb unes contrades deprimides, desenvolupades; això no seria just, i tant la Constitució com l'Estatut que ens hem donat diuen que tots els ciutadans hem de gaudir dels mateixos drets i obligacions.

És per aquest motiu que una llei de muntanya és necessària, perquè ha d'ajudar a paliar molts i greus desequilibris que hi ha a casa nostra, no pot dubtar ningú que el Partit al qual estic adscrit, el Grup que represento en aquest acte, Centristes de Catalunya-UCD, no hagi donat proves de democràcia, tingui aquest concepte molt arrelat entre els seus membres. I per aquest motiu no ens oposem que cada Grup, partit, o persona, doni el tractament que cregui més adient a cada llei, a cada tema o als seus actes. Però pel mateix motiu nosaltres també tenim la llibertat de valorar i divulgar, si així ho creiem, la idoneïtat o no d'aquest comportament segons el nostre criteri. A les comarques de la muntanya, arreu del nostre poble, hi ha molts i greus problemes a resoldre. La majoria d'aquests problemes difícilment es resoldran ideològicament, solament es podran resoldre amb una tasca responsable, seriosa i encertada en el seu plantejament i amb la col·laboració de totes les persones que, de veritat, anteposen el treball seriós i responsable a qualsevol altre plantejament, sigui ideològic o de protagonisme.

La gent del nostre poble —i crec que amb bon criteri— té més necessitat de trobar solucions als problemes que pateix que de conèixer la persona, partit o institució que els els resolgui. La majoria d'ells ja estan cansats de paraules, de raons; volen i necessiten fets. No n'hi ha prou, amb anar pregonant que jo o nosaltres som els millors. Som els qui tenim l'aigua beneïta que ho cura tot. No n'hi ha prou, amb anar fent xerrades, intentant fer rentats de cervell; amb una democràcia com la que tenim, jove encara, però democràcia, crec que seria bo que els polítics i els partits sabessin distingir entre els períodes de feina i els electorals. Si no és així, serà molt més difícil d'obtenir la credibilitat necessària del poble per poder consolidar, enfortir la democràcia, tan necessària, tantes vegades truncada a casa nostra.

Ja arribarà, quan vinguin les eleccions, el fet de poder explicar i fer valoracions de la tasca que ha fet cadascú, si no és que són parlamentaris per atzar o periodistes de vocació. El poble no és tan incaut com alguns es creuen; quan farà les seves valoracions també tindrà en compte que mentre uns creuen més

necessari inculcar les seves virtuts, els altres, potser amb menys virtuts, però amb ganes de treballar per aquesta llei de muntanya, la qual creiem necessària, hem fet possible portar a terme una proposició de llei, amb la col·laboració d'una majoria, malgrat que no hagi pogut ser amb la col·laboració de tots.

És trist haver de rebutjar un projecte en el qual, amb més o menys mesura, hem participat, perquè creiem que partint d'una base tot és susceptible de millora. Però no podem estar d'acord amb el tractament de protagonisme que s'ha volgut donar a aquesta llei, i creiem que davant de qualsevol partidisme o protagonisme personal han de prevaler els interessos dels afectats.

Ahir, gràcies a aquesta llei i a alguns Grups que li han donat suport, ahir vam presentar al Parlament una Proposició de Llei de Muntanya que, si bé no s'ajusta al cent pel cent del que desitjaríem cadascun dels Grups, crec que és una eina base perquè es pugui discutir i millorar, si s'escau, i així dotar la muntanya d'una llei necessària, la qual podrà ser pilot tant per al reequilibri tan necessari a Catalunya com per al desenvolupament i millora de les comarques deprimides a casa nostra.

A la Proposició de Llei presentada pel Partit Socialista, que segons unes versions ha estat elaborada amb la col·laboració de tots els Grups i segons altres versions és obra de la Unió de Pagesos, Grups d'Alt Pirineu i Partit Socialista, no hi donarem suport per moltes de les raons esmentades i perquè creiem, de veritat, que hi ha moltes coses a corregir, sobretot amb les delimitacions i els òrgans a constituir.

És per aquest motiu que no podem donar suport a aquesta Proposició de Llei, tot i estar d'acord amb la necessitat d'una llei de muntanya i estar identificats amb bona part d'aquesta.

Senyors i senyores Diputats, crec que seria bo per al poble, per a les institucions i per a la democràcia que els polítics sabéssim comunicar-nos, més que amb paraules, amb fets i amb un comportament exemplar.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Lluís Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en aquesta alçada del debat, l'opinió del nostre Grup és que estem fent un fals debat. Penso que hauríem de reflexionar col·lectivament sobre quin és el tràmit que avui tenim a la taula d'aquest Ple, que és ni més ni menys que la presa en consideració d'una proposició de llei. Una proposició de llei que hem de prendre o no hem de prendre en consideració vol dir que estariem o estariem d'acord amb una iniciativa legislativa, però no en el detall, com s'ha anat expressant en diverses intervencions, sinó en la seva concepció global, perquè a partir d'aquí s'obre el període d'esmenes, tot el període de tramitació normal de la iniciativa legislativa. No és bo, doncs, que el Parlament de Catalunya desviï els debats cap a qüestions col·laterals, no és bo, doncs, que els arbres no ens deixin veure el bosc, que és el que està passant en aquests moments aquí. No és bo que se centri la polèmica sobre aspectes col·laterals, i és, a més, simptomàtic. És, fonamentalment, simptomàtic que aquesta Proposició de Llei ha fet efecte, ha fet forat a la muntanya, i aquí determinats Grups parlamentaris s'han de defensar com poden i no amb armes realment eficaces, amb armes que demostrassin la injustesa o que demostrassin que la Proposició de Llei socialista presentada pugués anar

desencaminada. Aquesta, doncs, no és una bona metodologia per a un debat, no cal caure aquí en preteses denúncies de manipulacions, argumentant des d'aquesta tribuna i fent, d'alguna manera, del Grup que ho argumenta, un comunicat d'Unió de Pagesos. Aquest no és un bon sistema, perquè mentre s'està acusant el Partit Socialista d'haver manipulat Unió de Pagesos, s'està utilitzant en benefici de Grup, des d'aquesta Tribuna, el mateix comunicat d'Unió de Pagesos. I voldria recordar al Grup de Convergència i Unió, i per extensió al Consell Executiu, que han demanat la unitat amb tant d'èmfasi per a aquesta llei i que han utilitzat Unió de Pagesos per demanar la unitat en aquesta llei —perquè ho han utilitzat des d'aquesta Tribuna—, què s'ha fet de la petició de la Unió de Pagesos sobre una ponència unitària per a aquesta mena de tela de Penèlope, que és la llei de Cambres Agràries amb les seves anades i vingudes en aquest Parlament. Què se n'ha fet, senyors de Convergència? Què se n'ha fet, senyors del Consell Executiu?

Pensem, doncs, que aquesta no és manera d'afrontar amb seriositat —malgrat que és d'agrair el to colloquial d'algunes intervencions— un debat de la transcendència, de la importància per a Catalunya que té el de la llei de muntanya. Perquè l'objectiu, en definitiva, de tots aquests treballs al llarg de nou mesos era posar Catalunya al nivell europeu. Una repassada a la situació de la legislació específica de muntanya a Europa ens ensenya que en els diversos països —Itàlia, Suïssa, França, Àustria, Alemanya— des dels anys 50, i en diverses gradacions de temps que els estalvio, i darrerament, fins i tot, el Consell d'Europa, s'han preocupat de legislar i de donar diverses normes específiques sobre política de muntanya, i amb una concepció global, no sectorial, de la llei de muntanya. I aquest és un punt interessant, perquè a casa nostra, a Catalunya, hi ha hagut certament —i entre ells pel Grup de Convergència i Unió— una preocupació des del principi d'aquest mateix Parlament per la legislació de muntanya, una preocupació que s'ha expressat en repetides intervencions del Molt Honorable President de la Generalitat en aquesta mateixa Tribuna, però una preocupació que se centrava en una llei d'agricultura de muntanya, i aquí comencen les diferències i les dificultats que hi ha hagut a la ponència. És a dir, amb una concepció diferent, amb una concepció sectorial, més petita del que és la política de muntanya, avui dia moneda comuna a la resta dels països europeus. I ha costat nou mesos —com ja ha dit abans l'il·lustre senyor Ganyet—, aproximadament, fer canviar aquesta mentalitat, però aquest és, sens dubte, un avenç —ell ho ha dit, joestic completament d'acord amb aquest aspecte de la seva intervenció— important en la concepció global que tenim ara, en aquest Parlament, sobre política de muntanya. Hem arribat a aquest acord, hem arribat a l'acord que cal una llei general —es pot dir base, es pot dir llei-marc de muntanya—, i aquest és un pas important, però que ha costat moltíssim de donar i que explica en bona mesura l'actitud, l'activitat que hi ha hagut darrerament entre el Grup Socialista en sortir d'aquesta ponència.

Cal recordar, però, que s'han fet esforços durant tot aquest temps per arribar a aquesta situació de comprensió sobre la base del problema molt abans, i que hi ha hagut indefinició, hi ha hagut vacil·lacions, no sempre justificades, que han motivat una certa temença que, en definitiva, s'anés a la rebaixa. Hi ha

un altre aspecte positiu que convé remarcar en el treball de la Ponència, que és un altre dubte que flotava al principi i que un altre Grup havia mantingut fins força avançats els treballs, que era la possible inconstitucionalitat d'una llei general de muntanya, la possibilitat o no possibilitat que el Parlament de Catalunya pogués legislar amb competència exclusiva sobre el tema. Aquest ha estat també un avenç clar en els treballs de Ponència, s'ha aclarit completament, i aquesta és la nostra potestat per la qual nosaltres podem, tranquil·lament, legislar sobre la muntanya, i això s'ha fet per directa i per passiva, perquè el projecte de llei d'agricultura de muntanya de Madrid ha hagut de ser retirat del Plenari, quan ja era a l'ordre del dia del Ple, perquè hi havia determinats articles que podien incórrer —allà sí— en inconstitucionalitat.

Nosaltres anem, centrant-me en el que hauria d'haver estat l'objectiu del debat, a votar afirmativament i sense reserves la presa en consideració d'aquesta llei, i ho anem a fer per diversos motius, però, fonamentalment, pels que els diré. En primer lloc, per congruència amb els treballs de la Ponència i per la nostra pròpia posició, que ja hem mantingut allà durant tots aquests mesos, perquè pensem que la Proposició de Llei és congruent amb els treballs de la Ponència, hi ha actes que ho demostren, les dues últimes, per exemple, on el nostre mateix Grup va ser qui va demanar —i a aquesta petició es van adherir els altres Grups— que el Grup Socialista portés ja un text articulat. Aquesta va ser una petició amb suport, i no té massa sentit que després se'n presentés una altra; es podia anar per la via d'esmenes, evidentment. És més, hi havia fins i tot l'acord, el compromís tàcit que, un cop presentada la Proposició de Llei unitària, signada per tots els Grups, després cada Grup es reservaria el dret de fer-hi les seves pròpies esmenes; és a dir, el compromís era presentar-nos davant dels ciutadans de Catalunya i, especialment, dels pirinencs, amb una voluntat unitària d'actuar sobre les seves terres, de millorar per la via de la legislació les seves condicions de vida i la seva situació. Aquest era l'objectiu fonamental d'aquesta llei. Cada Grup tenia el perfecte dret de reservar-se les seves esmenes i de presentar-les en el tràmit legislatiu ordinari que, d'una manera o altra, s'hauria hagut de seguir, sempre en aquest Parlament pel fet de ser proposició de llei.

Per tant, per aquesta congruència amb els treballs de la Ponència, per la nostra posició, demostrada al llarg d'aquest temps, nosaltres hem de dir que sí i direm que sí a aquesta llei. Però no és només això, perquè es prefigura una llei que respon als criteris bàsics de la protecció de la política de muntanya —no m'agrada tant la paraula protecció, perquè la muntanya és una zona que el que necessita és, fonamentalment, desenvolupament, perquè és potencialment rica, el que passa és que un tipus de riquesa que cal desenvolupar— que avui imperen als països europeus, una política moderna, i pel fet d'haver-hi els grans motius d'acord. Nosaltres anunciem ara que no ens hi oposarem si avui, com sembla, pel to de les intervencions que m'han precedit, de tres d'elles, no és presa en consideració aquesta Proposició de Llei; nosaltres, el dia que s'escaigui, el dia que torni a venir al Ple aquest tema —perquè aquesta és la primera part del debat només sobre la llei de muntanya— no ens oposarem, naturalment, que hi hagi una tramitació d'altres proposicions de llei, que esmenarem. Però estem d'acord amb aquesta pel fet d'haver-hi uns grans motius d'acord i

anunciem uns punts irrenunciabls, en els quals nosaltres no transigiríem en altres proposicions de llei i que intentaríem, via de les esmenes, modificar-los: qüestions de delimitació i de definició, on hi ha grans acords, certament, però que són importants, perquè sense una delimitació clara i una definició clara del que són zones de muntanya, no es pot avançar en la política, no es pot avançar en la llei, i han de ser delimitacions —especialment, en el tema de les delimitacions— no mecàniques, sinó delimitacions que tinguin en compte les àrees de muntanya en el seu funcionament cultural, econòmic, social, etc., com un tot unitari, com un tot conjunt.

La qüestió dels organismes político-administratius. Mirin, aquí s'acusa la Proposició de Llei socialista d'una excessiva càrrega de burocràcia. Això és relatiu. En primer lloc, es pot esmenar. En segon lloc, l'excessiva càrrega burocràtica es veuria en funció de les atribucions que es donen. Perquè és evident que si es dibuixen uns organismes purament i senzillament de caire informatiu, purament i senzillament de caire consultiu, sobren, sobren. Perquè si es tracta de construir comarques, de recomarcalitzar Catalunya, cal fer-ho donant-los poder polític, cal fer-ho donant-los competències, perquè, si no, és evident que els habitants, no de la muntanya, no els pirinencs, sinó de qualsevol altre indret de Catalunya que siguin convocats periòdicament en assemblees i en organitzacions només per a fer petar la xerrada, per a anar passant l'estona, cauen en el burocratisme, cauen en el desencís, cauen, en definitiva, en l'avorriment. Per tant, cal ineludiblement que, siguin quins siguin aquests organismes político-administratius que es dibuixin per a l'administració de la muntanya i per a traslladar la política a la muntanya, cal ineludiblement que tinguin poder, que tinguin competències, perquè, si no, per petita que sigui la representació de personalitats que hi hagi allà, per força cauran en burocratisme. I cal que els plans comarcals siguin eines concretes, eficaces, i que hi hagi els organismes decidits a aplicar-ho. Per tant, en aquests objectius, nosaltres no hi renunciarem; en aquests objectius, vingui d'allà on vingui la proposició de Llei, si no ens convencen, si no veiem clares aquestes qüestions, nosaltres hi presentarem les esmenes i lluitarem perquè la llei quedi, en aquests punts mínims, satisfactòria.

Cal buscar un acord. És bo, seria bo, seria desitjable que una llei d'aquesta transcendència per a Catalunya, una llei que dóna prestigi al Parlament de Catalunya, perquè serà avançada en el conjunt de l'Estat en protecció de muntanya, en política de muntanya, seria desitjable, repeteixo, que aquesta llei pogués ser aprovada per unanimitat o per una gran majoria.

Nosaltres continuarem en aquest sentit els treballs. Lamentem la situació que s'ha donat avui en aquest Parlament. Lamentem que s'hagi desviat el debat d'allà on no s'hagués d'haver desviat, del fons de la qüestió, de la necessitat de la llei, de les característiques generals que ha de tenir aquesta llei. Lamentem que s'hagi entrat fins i tot en judici d'intencions entorn del Grup Socialista. Lamentem que s'hagi posat en tela de judici el dret democràtic que tenim tots els Grups a informar de les nostres activitats en el Parlament amb les mesures i amb les cines que bonament puguem en cada un dels moments i en tot moment. Lamentem, doncs, i fem un crit a la unitat per aquesta llei en benefici de la muntanya.

Res més, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, acabat el debat, la

Cambra ara s'ha de pronunciar sobre la presa en consideració de la Proposició de Llei.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord que es prengui en consideració que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Incompliment de la Moció 7/ I del Parlament de Catalunya sobre les policies locals i policia autonòmica

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al següent punt de l'ordre del dia : incompliment de la moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre les policies locals i policia autònoma.

Les normes d'aquest debat seran les següents. El Diputat o el Grup que hagi demanat el debat en el Ple del Parlament a causa de l'incompliment de la moció, podrà fer una intervenció que iniciarà el debat i, posteriorment, una rectificació, un torn de rèplica. El temps total d'aquestes dues intervencions no podrà excedir quinze minuts. El representant del Consell Executiu podrà contestar i també replicar, si ho creu necessari, també amb un temps total per a les dues intervencions de quinze minuts. Després de les primeres intervencions del Diputat i del Consell Executiu podrà fer ús de la paraula un representant de cada Grup parlamentari que no hagi participat en el debat durant cinc minuts, i els torns de rèplica seran la conclusió, clouran el debat. No hi ha possibilitat de presentar cap moció com a conseqüència del debat.

Té la paraula, doncs, el Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 29 d'abril de l'any passat el Parlament de Catalunya va aprovar una moció subsegüent a interpellació el punt número 2 de la qual fixava que el Conseller de Governació, en un termini que finalitzarà el primer de novembre propvenint, comparegui davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, prèvia remissió dels estudis realitzats i altra documentació pertinent, per tal d'informar dels projectes immediats de la Conselleria sobre la seguretat ciutadana i la creació d'una policia autònoma de Catalunya i debatre tot això amb caràcter previ a qualsevol acord davant de la Junta de Seguretat en relació amb aquestes matèries.

Aquesta moció va ser aprovada amb els vots favorables del Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern.

De la segona part, no se n'ha parlat fins que s'ha denunciat l'incompliment de la moció, i tot just aquesta setmana s'ha entregat a aquesta Cambra la documentació requerida perquè la Comissió pugui fer el debat corresponent.

Posteriorment, el dia 25 de setembre, i com a conseqüència del debat sobre l'acció política i de govern, es va aprovar una resolució, la número 28/ I, el número 3 de la qual deia : «El Parlament insta el Consell Executiu, d'acord amb les declaracions fetes anteriorment pel Govern i atesa la necessitat, primer, d'enfortir la seguretat ciutadana, segon, d'assolir ràpidament el total desplegament autonòmic, a presentar abans de final d'any un pla de creació d'un cos de policia autonòmica tal com preveu l'Estatut, especificant el calendari i mitjans amb

què compta per a realitzar-ho.» Aquesta resolució naturalment no anul·lava el contingut de la moció, però en tot cas cal dir que tampoc no s'ha complert en el termini fixat. És a dir, que el Govern de la Generalitat ha incomplert per partida doble.

El nostre Grup va presentar la denúncia d'incompliment el dia 20 de gener, i sabem que el tema és prou complex però que és important. I si el Govern de la Generalitat no ho podia complir, d'acord amb allò que el Parlament havia aprovat, repetixo amb els vots del Grup que li dona suport, podia almenys haver demanat una ampliació de termini a la Mesa del Parlament. En lloc d'això, i a partir del dia 15 de gener, hi ha diverses declaracions informant l'opinió pública en el sentit que ara és el moment. Ja ho sabem, que ara es el moment, però per què ara sí davant de l'opinió pública i no quan calia davant d'aquesta Cambra o davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana? Per què, com a mínim, abans d'iniciar aquestes declaracions no es va fer un petit informe a la Cambra, que, per petit que fos, hauria semblat el compliment de l'obligació contreta, tant més que s'havia incomplert el termini, millor dit, el primer termini que valia, o el segon, que sense esborrar el primer, tenia la particularitat de significar la bona voluntat de la Cambra en no ser excessivament exigent?

He de confessar la meua sorpresa quan aquestes dates en assabentem per la premsa que ara ja ens prenem seriosament això de la policia autonòmica. Penso que ens n'havíem d'haver assabentat abans, que se n'havia d'haver assabentat aquesta Cambra. I voldria fer alguns comentaris perquè hi ha hagut moltes declaracions de premsa, del mes de desembre ençà, que afecten qüestions de seguretat ciutadana, i no sempre declaracions fetes pels òrgans de govern de la Generalitat, sinó també de l'Administració central de l'Estat. Concretament, al diari «Avui» del 24 del 12 hi havia una nota, una comunicació de la Federació de Municipis en la qual es deia textualment que «els governadors civils i els ajuntaments van estudiar també les possibilitats de coordinació entre les forces de seguretat de l'Estat i les policies municipals». Bé, això era el 24 de desembre del 81, i aquesta és, naturalment, una competència de la Generalitat.

En el diari «Avui» del 19 de gener el senyor Vidal i Gayolà diu : «Ja ha arribat l'hora d'enfocar la qüestió de la policia autonòmica i estem disposats a treballar-hi.» Això ens sorprèn moltíssim, una declaració d'aquesta mena, perquè suposem que, d'acord amb la moció del 29 d'abril, ja s'hi havia d'haver començat a treballar abans, no comunicar ara que ara hi treballarem.

Sobre coordinació de policies locals, a «La Vanguardia» del dia 20 es diu que el Conseller ha recordat que té un compromís amb el Parlament de Catalunya per a presentar a la Cambra els estudis realitzats pel Departament de Governació de la Generalitat sobre aquestes qüestions, tot i que no fa esment que s'havia escolat el termini.

El 31 de gener una informació apareguda al diari «Avui» diu que el senyor Rosón no creu que urgeixi crear la policia autonòmica. Diu concretament : «La policia autonòmica a Catalunya no és una qüestió d'urgència, ja que Catalunya té les forces de seguretat suficients. Hi ha una bona identificació amb la població civil, i això, al contrari del que passa en altres zones de l'Estat, situa aquesta qüestió en segon lloc.» En fi, és

un criteri del senyor Rosón, molt respectable, però que, en realitat, és una qüestió que havia de dir la Generalitat, és una qüestió que ens afecta prou directament perquè ens hagi de venir el senyor Rosón a dir-nos que si en tenim prou o no en aquesta qüestió. Però és que després el senyor Rosón, i això sí que incideix d'una manera molt especial en la responsabilitat del Govern de la Generalitat, ens diu: «Sí que és necessari posar en marxa amb una certa urgència el que preveu l'Estatut de Catalunya d'anar cap a la coordinació de les policies municipals.» Altra vegada en una qüestió de competència de la Generalitat ens ha de venir el senyor Rosón i dir-nos que en això sí que heu d'anar de pressa.

El mes de febrer continua havent-hi informacions a la premsa sobre seguretat ciutadana i es diu que, sota la presidència del Governador Civil de Barcelona, senyor Jorge Fernández Díaz, es va celebrar ahir una sessió de treball sobre la coordinació de serveis en matèria de seguretat ciutadana en les poblacions de l'àrea metropolitana en què existeix comissaria de policia. Però després parla de la coordinació dels serveis entre els cossos i forces de seguretat de l'Estat i les policies municipals. D'això, en volem, naturalment, una explicació.

Referent als Mundials 82, es parla també que el Govern Civil de Barcelona ha celebrat reunions de treball presidides pel Governador per a tractar d'aquesta qüestió. No sabem si s'ha tingut en compte per res la Generalitat, i, en tot cas, voldríem que se'ns digui sí o no.

S'allegarà evidentment que hi ha una qüestió de prioritats per part del Govern de la Generalitat i que per això s'havien posposat els projectes de creació d'un cos de policia autonòmica, així com la coordinació de les policies locals, que és competència de la Generalitat. I potser també es dirà que hi ha influït la problemàtica del finançament.

Bé, nosaltres no hi podem estar gens d'acord, ja que a Euskadi s'hi va trobar la solució, a partir del dia 22 de desembre del 80 que per real decret es va fer una passa important. Es dona després a l'organització d'aquella policia autonòmica un caire complementari, és a dir, que són unes forces de seguretat que complementen forces de seguretat estatals. El finançament d'aquella policia autonòmica ha estat inspirat en aquest criteri, el qual permet que es pugui fer sense un augment de pressió fiscal ni la creació de nous impostos. L'Estat ha finançat el projecte amb uns quants mils de milions de pessetes. A casa nostra es podia haver fet això mateix.

Pel que fa a les prioritats, també això depèn de com es miri. Al País Basc, amb la seva política en aquest aspecte i per causa del fet consumat, poden evitar parcialment els efectes del que surti de l'avantprojecte de llei orgànica dels cossos de seguretat de l'Estat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. En primer lloc, voldria expressar el meu reconeixement i el meu agraïment a la Cambra i, molt especialment, al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana per l'extraordinària sensibilitat amb la qual tracta un tema de tanta importància, i per l'interès i per la preocupació constant per aquest tema, que comparteixo plenament, i, per tant, agraeixo de forma molt sincera.

Efectivament, tal com ha dit el Diputat senyor Alay, hi ha una moció del dia 29 d'abril de 1981, en virtut de la qual instava el Consell Executiu a comparèixer abans del primer de novembre per tal d'exposar els estudis i els projectes en matèria de seguretat ciutadana. És cert també, evidentment, que el Grup de Convergència i Unió el va votar favorablement, i, com és fàcil de veure a partir d'aquest comportament, el Grup de Convergència i Unió estava absolutament d'acord amb el contingut de la moció i, per això, al seu dia, li va donar el vot favorable. Hi estava el Grup de Convergència i Unió, hi estava jo personalment, i hi estava d'acord el Consell Executiu. És també cert que el dia 25 de setembre, amb motiu del debat de política general, es va acordar una resolució —que, naturalment, també va ser votada favorablement pel Grup parlamentari de Convergència i Unió— en la qual es demanaven algunes altres coses que no coincidien exactament amb les de la moció del 29 d'abril, i se'ns donava un termini per a complir-les fins al 31 de desembre.

Bé, jo he de confessar a la Cambra que he estat víctima d'una confusió i, en tot cas, voldria demanar la indulgència dels senyors Diputats per aquesta confusió —de la qual responc que he estat víctima— que és la d'haver interpretat que la resolució del 25 de setembre era idèntica a la moció del 29 d'abril i que això, d'alguna manera, per tant, m'allargava el termini fins al 31 de desembre. Després s'ha vist que no; accepto —no cal dir-ho— disciplinadament la decisió del Parlament, i, per tant, m'excuso de no haver complert el temps que se m'havia donat.

Sé perfectament —i, per tant, és un motiu encara més justificat d'haver actuat altrament que, si en el moment en què expirava el termini m'hagués adreçat a la Mesa del Parlament, explicant que no tenia encara, en faig referència a la data de l'1 de novembre, en els estudis a l'abast per a poder complir la moció que m'havia estat presentada— que hauria trobat la comprensió suficient i, en tot cas, el tema s'hauria solucionat sense que ara hagi de fer aquesta compareixença davant el Ple. Això no obstant, la veritat sigui dita, jo vaig anar sempre confós en aquest tema —en demano excuses—, no hi ha hagut en absolut cap mena de mala voluntat.

Bé, pel que fa referència al termini del 31 de desembre, en època de vacances parlamentàries, —per tant, transcorregut, i això és cert, el 31 de desembre— vaig demanar a la Mesa del Parlament que em permetés de comparèixer per informar, tal com és la meva obligació, la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, cosa que espero poder fer amb tota l'amplitud.

Les senyores i els senyors Diputats saben, —i fonamentalment els membres de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana— que, per part meua, no hi ha hagut mai cap reserva —al contrari— a comparèixer i informar tan àmpliament com m'ha estat possible sobre tots els temes que m'han estat proposats.

I jo manifesto la meua voluntat de continuar-ho fent, i després diré, fins i tot, que amb molta més intensitat a partir d'aquest moment, i explicaré la raó del per què. Amb tota aquesta explicació, d'entrada, voldria que les senyores i els senyors Diputats comprenguessin que, amb les declaracions informant l'opinió pública sobre el fet que ara ja érem en millor disposició —em refereixo des del Consell Executiu— per tal d'enfocar definitivament el tema de la creació de la policia autonòmica,

no hi havia ni hi podria haver, des del respecte que professo per la institució parlamentària de la qual m'honoro de formar part, de cap manera, un menyspreu pel Parlament, gens ni mica; es tractava, simplement, d'informar l'opinió pública, de mantenir, en definitiva, i crear o contribuir a crear aquest caliu per al desplegament total de les nostres institucions, de les institucions previstes en el nostre Estatut d'Autonomia, que em sembla que comparteixen tots els Diputats. Per tant, no hi vulguin veure cap més intenció que aquesta.

Voldria dir, també, fent al·lusió a algunes frases que poden haver estat per la premsa, segurament mal interpretades, que jo, el tema de la policia autonòmica, d'una manera molt personal, però d'una manera molt intensa, d'altra banda, sempre me l'he pres seriosament; me l'he pres seriosament sempre i hi he estat treballant, no pas a partir del moment que sortia aquesta opinió, aquesta notícia posada en boca meua en algun medi informatiu, des d'un determinat moment, sinó que, com poden comprendre, el tema és prou complex, prou delicat, prou difícil, prou important perquè hi hagi estat treballant des de fa molts mesos amb la intenció de poder definir exactament el nostre camp d'actuació i veure quines han de ser les possibilitats per a la creació d'aquesta policia autonòmica, quin model ha d'adoptar, com s'ha d'organitzar, de quin forma ha d'anar funcionant.

Bé, per tant, permetin-me ara que entri en un altre aspecte de la meua intervenció amb el qual voldria aclarir una sèrie —i comentar, en fi, explicar a la Cambra— de temes que han estat també esmentats pel Diputat senyor Alay.

Primer tema, les reunions de la Federació Catalana de Municipis amb els Governadors Civils en referència amb la coordinació de les policies locals. De la mateixa manera que jo he estat treballant intensament en el tema de la policia autonòmica perquè és la meua obligació i perquè és l'obligació de tots plegats procurar el ràpid però perfecte desplegament de l'Estatut, també he estat treballant durant molt de temps —potser diria que quant a visites i contactes públics amb més intensitat, perquè hi ha nou-cents trenta-cinc ajuntaments a Catalunya— en el tema de la coordinació de les policies locals. I els puc dir que aquests contactes, aquestes trobades, aquestes converses, són necessàries per a arribar al punt on hem ja arribat, afortunadament, car és necessari posar en conjunt opinions que divergeixen, que, moltes vegades —i que ningú no ho interpreti malament— no són opinions de partit contraposades a opinions d'un altre partit, que també existeixen en algunes ocasions, sinó fins i tot opinions pròpies, personals d'alcaldes, de regidors que tenen la responsabilitat de les policies municipals.

Hi he estat treballant, doncs, insistentment, i puc dir que he trobat la comprensió de tots els ajuntaments de Catalunya sense excepció de partits polítics, sense excepció d'adscripcions polítiques de cap mena. M'honora molt poder dir a la Cambra que el Departament de Governació ha aconseguit un suport total de tots els ajuntaments de Catalunya en relació amb el tema de la coordinació de les policies locals. I en honor a aquest fet, que honora el Parlament, el Consell Executiu i els ajuntaments de Catalunya, he de dir també que la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis i tots els ajuntaments de Catalunya, integrats o no integrats en aquestes associacions, han mantingut tothora un paper de defensa de les competències de la Generalitat en aquesta matèria.

Efectivament, hi ha hagut una reunió, com diu el senyor Alay, el 24 de desembre, i en una nota de premsa divulgada —no sé bé si per la Federació de Municipis o per la Delegació del Govern, perquè tinc entès que aquesta reunió va tenir lloc a la seu de la Delegació del Govern a Catalunya— on es parla de coordinar les policies locals i els cossos i forces de seguretat de l'Estat. Em consta que ja en aquesta entrevista els ajuntaments participants van fer constar que ells no participarien en cap acció en aquest sentit que no tingués com a interlocutor vàlid la Generalitat, en virtut de les competències estatutàries.

He de dir, a més, que aquesta intenció queda refermada per un altre fet: com a conseqüència de tota aquesta tasca en pro de la coordinació de les policies local, el Consell Executiu va aprovar fa tres setmanes, em sembla, aproximadament, el Decret instituint un organisme que és la Comissió de Coordinació de Policies Locals, el qual té com a objecte estudiar, contrastar, veure totes les iniciatives que poden conduir a una millor coordinació. Aquests ajuntaments varen ésser cridats posteriorment, millor dit, cronològicament hi va haver una visita a Catalunya, —concretament, a Barcelona— del Ministre Rosón, de la qual ha fet també esment el Diputat senyor Alay. En el transcurs d'aquesta visita, el senyor Rosón, el Delegat del Govern, el President de la Generalitat i jo mateix vam tenir una reunió en la qual vam manifestar al Ministre la nostra intenció decidida d'aplicar les competències d'una manera immediata en matèria de coordinació de policies locals, reclamant transferències en matèria de protecció civil, que sembla que estan ben encaminades, i demanant la constitució de la policia autonòmica. En aquesta sessió, el Ministre Rosón —perquè la Cambra estigui informada— va fer un oferiment a la Generalitat en virtut del qual la coordinació de les policies locals amb les forces i els cossos de seguretat ciutadana es realitzés a través de la Junta de Seguretat per tal d'evitar duplictat d'organismes de coordinació. I, en canvi, tres dies després d'aquest oferiment, que no cal dir que nosaltres acceptem, el Governador Civil —és cert— convoca els alcaldes de l'Àrea Metropolitana per tal de proposar-los directament, és a dir, sense la participació de la Generalitat, la coordinació dels cossos i les forces de seguretat ciutadana amb les policies locals.

Nosaltres hem fet avinent al Governador Civil que això és tot en contradicció amb les intencions del Ministre. No obstant això, aquesta reunió es va fer, i es va fer de tal manera que els alcaldes van assistir a la reunió després d'haver estat comentant personalment amb mi quina era l'actitud més convenient a adoptar, i he de dir altra vegada, en honor dels nostres ajuntaments, que els alcaldes es van presentar Estatut en mà demanant al Governador Civil que es complís el que l'Estatut deia. I demanant també, en tot cas, que s'aclarís quina era la situació en relació amb aquest tema. El tema ha quedat damunt de la taula i, com vostès saben, jo vaig demanar fa uns dies una convocatòria de la Junta de Seguretat que tindrà lloc aquesta setmana, concretament divendres al matí, a la seu de la Delegació del Govern, i a la qual, sense ser-ne membre, perquè no n'és, assistirà, a petició seva i amb el vist-i-plau dels membres de la Junta, el Delegat del Govern per tal de fer propostes concretes, segons sembla, en matèria de coordinació de policies locals per encàrrec del Ministre de l'Interior.

Per tant, aquest tema, em sembla que queda contestat. El

fet que el senyor Rosón no cregui que sigui urgent la creació de la policia autonòmica no vol dir que no cregui que no s'hagi de crear la policia autonòmica. Quant a la urgència, podem diferir i diferim dels plantejaments del senyor Ministre, però, quant a la necessitat de crear la policia autonòmica, la divergència no és tan gran.

En el transcurs d'aquesta mateixa reunió que jo els comentava, nosaltres vam plantejar el tema de la creació de la policia autonòmica, el Ministre va dir molt clarament que la seva opinió era que ell tenia la seva opinió, no va manifestar quina —n'hem vista una en els diaris, no saben si correspon exactament o no a la seva intenció—, que ell tenia la seva opinió, però que, evidentment, si la Generalitat volia iniciar negociacions per a la constitució de la policia autonòmica, ell, jurídicament no s'hi podia negar, que el tema figurava en l'Estatut, que era de desplegament estatutari i, per tant, constitucional, i que quan volguéssim, endavant. I vam quedar que el Ministre es posaria en contacte amb nosaltres abans d'acabar aquest mes. De moment, aquest contacte, he de reconèixer que encara no s'ha produït.

Quant a la necessitat de crear la policia autonòmica, jo podria fer avinent a la Cambra tota una pila de raons que crec que són en la ment dels senyors Diputats. Em permetré de fer-ne una petita exposició que no voldria que fos exhaustiva, entre altres coses perquè el senyor President segurament d'aquí a un moment em dirà que ja he consumit el temps que em toca, però, en tot cas, els voldria dir que per a nosaltres la necessitat de la creació de la policia autonòmica és evident; la Generalitat necessita la policia autonòmica per a reforçar la seva autoritat, i per contribuir a millorar els nivells de seguretat ciutadana, conjuntament, no cal dir-ho, amb els cossos i les forces de seguretat de l'Estat, tal com preveu l'Estatut.

Suposo que no escapa a les senyores i als senyors Diputats que un dels signes externs de poder més eficaços de qualsevol entitat de Govern és la presència d'una força coactiva que faci complir les disposicions normatives que emanin d'aquest Legislatiu o bé de l'Executiu de la Generalitat. La Generalitat, doncs, necessita la policia autonòmica per prestigi, per imatge i per eficàcia, i l'Estatut ens obre un ventall possible, si volen reduït, no tan ampli com hauríem volgut segurament les persones que vàrem redactar o que vàrem contribuir a la redacció de l'Estatut, però ens obre un ventall que hem d'intentar d'aprofitar amb el màxim sostre possible, un ventall de possibilitats que, no cal dir-ho, també hi ha fet referència el senyor Alay, i si tenim ocasió més endavant ho comentarem, podria quedar encara limitat per la llei orgànica que preveu la Constitució, i de la qual, en part, coneixem el contingut de l'avantprojecte que circula.

Sigui, però, quin sigui el resultat final del procés que s'ha iniciat amb l'aprovació de l'Estatut, la Generalitat té el dret i el deure, i el Consell Executiu l'obligació, de fer valer les competències de la Generalitat i d'exercir-les en el marc del mateix Estatut i de la Constitució, i aquesta és la nostra voluntat, i no només la nostra voluntat per a explicar-la en un moment determinat davant la Cambra, sinó la nostra voluntat per a exercir-la de forma conscient i continuada i de forma decidida fins a la consecució de l'objectiu final. I en aquest camí —i és per això que deia que fins i tot en aquest moment—, a partir d'aquest moment jo necessitaré molt més encara la col·labora-

ció de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, i l'assentiment de la Cambra en totes aquestes qüestions. Han de comprendre que iniciarem una etapa de negociacions que no serà fàcil, que tindrà dificultats, que serà una etapa de negociacions dura, perquè el problema no és senzill. No crec gens ni mica que hi hagi apriorísticament cap mala voluntat, però per a superar aquesta etapa el Consell Executiu necessita trobar el suport parlamentari, si és possible, per unanimitat. Per part meua, els puc anunciar que faré tots els esforços d'aproximació que calgui a les posicions de tots els Grups, que intentaré dialogar tant com calgui amb els representants que tots els Grups tinguin en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, que segurament demanaré en moltes ocasions de poder intervenir en aquesta Comissió amb caràcter informatiu, perquè, senyores i senyors Diputats, suposo que a vostès no se'ls escapa que en aquesta negociació, si darrera de l'actuació del Consell Executiu hi ha la força unànim del Parlament, aquesta negociació té un pes moral i una força política molt superior, que en definitiva és la que ens pot ajudar, pel camí més recte, per la drecera més directa, a aconseguir la constitució de la policia autonòmica de Catalunya.

És amb aquesta esperança que els dono les gràcies per la seva atenció, els prego que sàpiguen disculpar aquesta involuntària incompareixença a la Comissió amb motiu de la moció que em va ser presentada, i espero que d'aquí a pocs dies podrem tenir ocasió de refer aquesta qüestió, a través de la convocatòria de la Comissió que ja ha estat demanada. com saben, a la Mesa del Parlament.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara, com hem dit abans, abans del torn de rèplica poden intervenir els Grups parlamentaris que ho desitgin. En primer lloc, seria el Grup parlamentari de Centristes. El senyor Luna té la paraula.

El Sr. LUNA: Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, nos encontramos hoy ante un trámite parlamentario hasta ahora inédito que la habilidad sagaz y el empeño político de un ilustre señor Diputado han hecho posible plantear sobre la base del artículo 126, apartado tercero, del Reglamento de nuestra Cámara. Ello por si solo ya es bueno, en estos primeros tiempos del rodaje de nuestro Parlamento autonómico, felizmente restablecido. La cuestión debatida se inscribe, por otra parte, dentro del amplio temario del desarrollo institucional de Cataluña, de acuerdo con el Estatuto de Autonomía, y dentro del marco constitucional, por lo que también es interesante que esta Cámara se vuelva a plantear hoy, como antes se hizo en Pleno y también en Comisión, un tema tan importante, tan importante y tan delicado, para el desarrollo institucional de la Comunidad Autónoma, como es el tema de las policías autonómicas. Pero dicho esto, y para marcar el posicionamiento de nuestro Grupo parlamentario en este debate, hay que indicar ante todo que se detecta un incumplimiento formal de los mandatos del Parlamento en su moción de 29 de abril de 1981, y en su resolución de 25 de septiembre del mismo año. Hay que reconocer, hay que reconocer, y nosotros lo reconocemos abiertamente, que al Conseller de Governació se le planteaba con dificultades el cumplimiento del mandato en los tiempos previstos y en forma adecuada y satisfactoria. Hay que comprender, incluso, y lo hace-

mos también aquí, la distorsión que pudiera suponer, en cuanto a los tiempos de cumplimiento, la moción y la posterior resolución que aunque no tenían un contenido completamente coincidente, como ha reconocido el propio señor Conseller, de alguna manera se solapaban en los tiempos, y en ese sentido podemos entender la excusa que con su bonhomía tradicional nos ha hecho hoy ante este Pleno el propio Conseller de Governació. Pero, en todo caso, debe quedar claro el incumplimiento formal, por parte del Consell Executiu, respecto del mandato del Parlament.

Es más, yo diría que el propio Conseller podría haber utilizado, bien directamente, bien por impulso del Grupo parlamentario que da soporte al Gobierno, el trámite de la sesión informativa. Muchas veces estos malentendidos, estas cuestiones que al final se plantean con la obligación por parte de la Cámara de constatar el incumplimiento formal, quizá se hubieran entendido mejor a la vista de las dificultades que estos estudios, estos documentos, estos planes que en las diversas mociones y resoluciones se solicitaban, a través de una sesión informativa de la Comisión de Justicia, que ulteriormente ha sido demandada, esta reunión de la Comisión de Justicia por el propio señor Conseller. Hay que indicar también, sin embargo, que de alguna manera la moción y la ulterior resolución, hasta ahora incumplidas, hasta ahora parcialmente incumplidas después de haber recibido los «estudis» que el Departament de Governació ha preparado sobre la materia, de alguna manera quedan subsumidas en la resolución que la Comisión de Justicia de este Parlamento aprobó el día 10 de febrero pasado, que expresamente se refiere, además, a los estudios, a la documentación, al plan, ya antes contemplados en la moción y en la resolución. Y hay que decir también que de alguna manera, esta resolución del día 10 de febrero pasado, que asume, como decía también en cierto modo, la anterior moción y la anterior resolución de la Cámara, han sido ya empezadas a cumplir a través de la entrega de unos estudios por parte de la Conselleria. Estudios, diría yo, entregados, que por su contenido más bien son una leve y primera aproximación, y que habrá que esperar a otros documentos más elaborados. Tenemos, sin embargo, ya, un punto de partida y un principio de cumplimiento, al menos formalmente claro, de la resolución de la Comisión de Justicia del día 10 de febrero.

Antes decía —y creo que han sido palabras que también ha dicho el señor Conseller— que el tema objeto del debate es importante y a la vez delicado. Por ser un tema importante hay que abordarlo con vigor y con rigor, y yo participo ampliamente de unas palabras del señor Conseller a propósito del apoyo que este Parlamento dé con una visión de unidad, con una visión de unanimidad a un tema de por sí tan importante por cuanto que significa el desarrollo institucional de nuestra comunidad autónoma. Yo pienso que aquí hará falta empezar por una serie de conversaciones, a algunas se ha referido ya el señor Conseller, y que el señor Conseller en esta materia tendrá que actuar con la fuerza política que le da el propio cargo, de ser miembro del Consell Executiu, pero debe también actuar en esas conversaciones con una fuerza moral que debe darle el Parlamento. De ahí, por ejemplo, el hecho de que en la Comisión de Justicia del día 10 se buscara por todos los Grupos una resolución que pudiera ser votada por todos, al objeto de dar esa fuerza de apoyo unánime a los trabajos de la

Conselleria. Pero además de importante —y que por lo tanto tiene que ser abordado con vigor y con rigor—, el tema es delicado, y que sea delicado exige que por parte del Consell Executiu, en la parte que le corresponda, y por parte de este Parlamento en la parte que también es propia de su competencia, se haga seriamente, se haga concienzudamente. Para eso, señor Conseller, hacen falta muchos estudios, estudios incluso que den soporte a algunas de las primeras conclusiones que se indican en este estudio que se nos ha facilitado, y estudios no sólo sobre el tema en general, sino también sobre muchos puntos concretos. Por eso esperamos con muchísimo interés lo que nos pueda decir el Govern en esta sesión informativa de que ya se ha hecho referencia en la intervención del señor Conseller, y todos aquellos otros documentos que apoyen estas primeras conclusiones, que, como decía, son una leve y primera aproximación a un tema tan importante como éste, al objeto de que en esta materia, sin pausa pero con rigor, sin pausa pero de una manera muy seria, porque es un tema que tiene muchos puntos —yo diría que en sí mismos cada uno quizá no conflictivos, pero todos juntos y a la vez sí— muy importantes, y que hay que evitar que sean conflictivos, para que podamos estudiar aquella documentación que vaya preparando sucesivamente y nos dé a conocer en las sesiones informativas, el Consell Executiu de la Generalitat.

Muchísimas gracias, señor Presidente; muchísimas gracias, señoras Diputadas y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Conseller, vostè sap que el nostre Grup, des de fa molt de temps, dóna tot el suport possible a desenvolupar una política sobre seguretat i sobre la policia autonòmica, però avui li hem de dir que sobre el tema de fons, la seguretat, ens ha portat excuses de mal pagador; vostè està en fora de joc, a Catalunya, sobre aquest tema, i està amb el Consell Executiu volgudament als núvols, sobre el tema de la seguretat. I sobre la qüestió formal, que és el compliment d'una resolució, volem assenyalar el desinterès del Govern pel que fa a les resolucions del Parlament, i que podria portar algú a pensar que el Govern, en certa forma, no fa cas del que el Parlament va acordant.

La qüestió d'incompliment —és un mandat parlamentari, s'ha recordat diverses vegades, 29 d'abril del 81—, al nostre entendre és greu perquè atempta contra un principi modern, progressista, del dret constitucional, que és el que reconeix l'article 30 de l'Estatut d'Autonomia: la funció d'impuls i control de l'acció de govern. Senyor Conseller i senyors del Govern, ¿ens creiem o no ens creiem que hi ha un Parlament a Catalunya, ens creiem o no ens creiem que el Parlament serveix per a aprovar el pressupost, per a aprovar les lleis, per a controlar i impulsar l'acció de Govern? ¿O resulta que el Parlament pot anar parlant, acordant, i podem anar deixant al racó tot allò que va acordant i tot allò que va adreçant al Govern per impulsar-lo en la seva acció de govern? ¿Ens creiem que a més de la moció de censura hi ha altres tipus de mocions i resolucions per a impulsar l'acció de govern, per a no anar als nivells extraordinaris? ¿Que hi ha una responsabilitat política colectiva del Govern davant el Parlament? ¿Anem o no

anem a prestigiar la institució Parlament complint aquells mandats que el Parlament acorda, normalitzant les relacions entre Parlament i Govern? Quants mandats, senyors del Govern, hi ha en els *Butlletins Oficials del Parlament de Catalunya* dormint a l'espera que el Consell Executiu faci el seu compliment, passats, de molt, de les dates? En aquest cas hi ha un doble incompliment. L'apartat primer de la resolució diu: «en el termini més breu possible», en fem un cert abús de la paraula «breu» en aquesta qüestió. En el segon es parla d'una data precisa, àmpliament superada, com ha reconegut el mateix Conseller. En definitiva, el senyor Conseller, si ho hem interpretat bé, avui, amb tota la seva bona voluntat ha reconegut que ha transgredit un mandat de la Cambra.

És evident que no és el moment d'abordar la qüestió de fons amb profunditat. La seguretat i la policia autonòmica és evident que són un tema cabdal, sobre el qual el Parlament demanava informació. Però, senyor Conseller, informació per acció de govern; no volem fer un simposium, al Parlament, un seminari d'estudis sobre la policia autonòmica, volem acció de govern a partir d'aquesta informació, sobre un tema en el qual les competències de l'Estatut són minses les hem d'anar eixamplant —això ho anem dient des del debat d'investidura del President de la Generalitat l'any 80—, sobre un tema que l'hem d'abordar seriosament i responsablement, però sobre un tema difícil que avui, al carrer, ningú no es creu que tingui relació amb la Generalitat de Catalunya. Avui en el carrer, quan hi ha hagut abusos de l'autoritat com el darrer cas en la prohibició del dret democràtic de manifestació d'un moviment sindical, avui al carrer ningú no creu que això tingui alguna cosa a veure amb el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, i nosaltres, com a ciutadans que creiem en el tema autonòmic, ens lamentem i creiem que és bastant erosionant per a la imatge que tots puguem donar de les competències d'autogovern. És per això que creiem que s'està volgudament als núvols quan l'autoritat sobre aquestes matèries està encara unilateralment en un costat de l'Administració.

No cal que li recordi que fins i tot hi ha hagut sentències del contenciós administratiu que han posat en dubte aquestes actuacions, mentre el Consell Executiu de la Generalitat ha continuat en silenci sobre el tema de la seguretat ciutadana.

I, a l'últim, hi ha el tema de la conseqüència d'aquest debat. Què farem a partir d'aquí? No podem presentar avui cap mena de moció donant impuls al Conseller de Governació; ens fiem de la paraula del Conseller de Governació que a partir d'ara amb més responsabilitat i amb més força portarà el tema al Parlament, però com a parlamentaris ens trobem —i això està en estudi a la Junta de Portaveus i a la Mesa de la nostra institució— que no tenim instrument per a tornar a incidir en la temàtica. Algú dirà que si avui haguéssim presentat una moció estaríem en una cadena de mocions que mai no acaben el seu compliment. Per a nosaltres encara és més vergonyós que avui, quan tothom s'acabi de posicionar, tornem als nostres escons, ens creuem de braços i no puguem prendre cap acció concreta que indiqui la sobirania del Parlament; acció, fins i tot, de suport unànim —com demanava el Conseller— a una política sobre seguretat i policia autonòmica que, fins avui, és inexistent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la pa-

raula el Diputat senyor Francesc Casares.

El Sr. CASARES: Honorable senyor President, senyores senyors Diputats, en nom del Grup Socialista per a mostrar la nostra posició en relació amb el quart punt de l'ordre del dia. Per a mostrar la nostra posició en un moment en què ens ha de resultar fins a un cert punt incòmoda, després que l'Honorable senyor Conseller ha comparegut aquí, i en aquests moments està convicte i confés, o, si ell vol, convicte i confús, perquè em penso que és això el que ha dit, que s'havia confós.

De tota manera, crec que ens convé aportar un aclariment: tota aquesta qüestió que ens sembla que va més lluny d'un simple laberint de dates i d'incompliments. Es tracta d'un procés que té unes fases i en el qual la posició de cadascú té una explicació lògica, té una explicació política, perquè, convingués sens dubte hauran advertit, el punt de l'ordre del dia que ens convoca, en aquests moments, diu exactament: «incompliment de la moció subsegüent a la interpellació a l'Honorable senyor Conseller de Governació sobre...», etc.

I bé, estem aquí justament com a conseqüència d'una moció, millor dit, d'una moció consegüentment a una interpellació que el nostre Grup, a través del Diputat senyor Ferreiro, va presentar fa molt de temps; però estem aquí com a conseqüència que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana va denunciar a la Mesa l'incompliment d'aquella moció més l'incompliment d'una resolució posterior. El que succeeix és que amb estricte rigor del que estableix l'article 126.3 de Reglament, en virtut del qual avui estem fent aquest debat l'únic que es pot portar aquí, inexplicablement, és l'incompliment de mocions.

Amb això no vull dir que no tingui importància i que no calgui també, com he dit abans, presentar tot el context en el qual es desenvolupa l'incompliment d'aquesta moció, i potser convé ressaltar breument que aquest procés té quatre fases. En un primer moment hi ha una interpellació del Diputat Ferreiro que dona lloc a la compareixença i l'explicació del Conseller, insatisfactòria, i una moció que és aprovada per la unanimitat de la Cambra. Passa el temps i no es compleix el que s'estableix en aquesta moció i entrem en un segon moment que és després del debat sobre l'acció política i de govern el setembre passat, i Esquerra Republicana de Catalunya presenta una proposta de resolució i aquesta proposta de resolució és aprovada amb el suport, no solament dels proposants d'Esquerra Republicana, sinó amb els Diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió que dona suport al Govern, i amb l'abstenció —precisament amb l'abstenció— dels altres Grups de la Cambra, entre ells nosaltres, els socialistes, Centristes i Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Després, a continuació hi ha un tercer moment en el qual Esquerra Republicana de Catalunya, una vegada més, presenta una Proposició no de Llei relacionada amb el Pressupost que ara s'ha de debatre i, finalment, la mateixa Esquerra Republicana —com hem dit— denuncia a la Mesa del Parlament l'incompliment de la moció i de la resolució.

Bé, què és el que ha passat aquí i per què dic que a través d'això hi ha un posicionament polític de tots els Grups?

Per les següents raons: quan a l'abril de 1981 el nostre Grup va decidir que calia, una altra vegada, demanar explicacions a l'Honorable senyor Conseller de Governació, sobre què passava amb el problema de la policia autonòmica, ho feia j

després d'haver comparegut aquí anteriorment i haver hagut de denunciar el retard en la constitució de la junta de seguretat; era ja la segona vegada. Aleshores, la posició del nostre Grup era molt simplement la de dir al senyor Conseller i a tot el Consell Executiu: «vostès des de primer d'any estan fent declaracions públiques i constants que, com aquell qui diu, ho tenen a la mà, que, efectivament, durant l'any 1981 es constituirà la policia autonòmica a Catalunya. Ens estranyen molt aquestes declaracions que vostès fan perquè no veiem, gens ni mica, que vostès tinguin mitjans econòmics —sobretot, econòmics— per a tirar endavant aquest projecte. Aleshores, per què diuen això?» I la interpellació anava en aquest sentit: quins són els mitjans econòmics que hi ha en el Pressupost de la Generalitat per a tirar endavant aquest projecte? Aleshores compareix el Conseller de Governació i ens diu: «no es tracta tant de constituir un cos de policia autonòmica, sinó de fer uns estudis», i com a conseqüència de tot això rectifiquem la moció i diem: «molt bé, doncs expliqui'ns amb quines partides finançarà vostè aquests estudis, quins objectius tindran aquests estudis i després informi a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana de quins són els seus projectes, enviant-li abans els seus estudis. És a dir, tenia dues parts, per tant aquesta moció aprovada per unanimitat, i cal dir que la primera part ha estat complerta; la primera part la va complir —em penso que el dia 30 de setembre— quan el senyor Conseller va venir a la Comissió de Justícia i ens va dir quines partides finançaria els estudis, no ja, lògicament, la policia autonòmica, sinó els estudis —per cert, només va dir que li costarien, com a mínim, cinc milions de pessetes; jo voldria pensar que el document que ens ha lliurat no és el que correspon a aquesta factura, sinó que a la Conselleria hi deu haver molta altra documentació que justifica aquest import, això tot sigui dit de passada. Però ell va complir amb aquesta part; amb la que no va complir va ser amb la segona part de la moció, que deia: «envii aquests estudis i els projectes que vostè tingui, i això ho haurà de fer el primer de novembre», un termini més llarg del que nosaltres proposàvem.

Però si això no ho va complir, tampoc no va complir després la resolució del 25 de setembre. Què havia passat el 25 de setembre? Una cosa molt concreta i molt clara: que, des del punt de vista d'un Grup parlamentari que dóna suport al Govern, es va reaccionar d'una forma que, dita amb poques paraules, era: «senyor Conseller, si no ha complert el menys, compleixi el més». Se li va allargar el termini fins a final d'any, però se li va dir: «res d'estudis i projectes del que vostè pensa i com veu la seguretat ciutadana, sinó porti'ns un pla de creació de policia autonòmica». Aquí hi ha el matís i la diferència.

Nosaltres acusem, nosaltres denunciem l'incompliment del Conseller de Governació, en tant que no ens ha fet saber quina era la realitat que ell coneixia; en tant que no ens ha fet saber quins són els plans que tenia perquè justament d'això i només d'això es tracta per ara, sens perjudici que després, quan coneguem tota aquesta realitat, serà el moment de si el creem o no, i si el creem immediatament o no, un cos de policia autonòmica. D'aquí, doncs, els matisos que jo deia que hi havia en aquest posicionament polític.

Aquesta és la situació i, com deia el Diputat senyor Ribó fa un moment, arribem al final d'aquest debat i pròpiament no

podem treure'n una conclusió; és a dir, fem un judici i no podem dictar una sentència. Però jo, de totes maneres, no vull desistir de mantenir unes conclusions molt concretes que són les següents. Pel que respecta al Parlament, crec que el Parlament, la Cambra, va demanar al Conseller de Governació coses raonables i amb temps suficient; és el que en podríem dir la «moció Ferreiro». A l'abril de 1981 es va demanar això i això es va aprovar per unanimitat i, si bé la primera part va ser complerta, la segona, la important, la remissió dels estudis, no va ser feta. Hi ha un incompliment.

Davant de l'incompliment del Conseller, la Cambra li allarga el termini, però li exigeix més; aleshores és quan, amb l'abstenció del nostre Grup i d'altres, se li demana que porti abans de fi d'any un pla concret de creació d'un cos de policia autonòmica, i tampoc no compleix això.

El Parlament, per consegüent, ha exercit correctament la seva funció d'impuls i control però no ha aconseguit els seus objectius. I quant a l'Honorable senyor Conseller, el que hem de constatar és que ha fet promeses sense fonament. Durant molt de temps va anunciar, va publicar —i seria molt fàcil aquí no solament llegir retalls de premsa, sinó els *Diaris de Sessions* en què d'una manera contundent, clara i explícita, excessivament contundent, excessivament clara i excessivament explícita està dient que farà allò que ell sap, ho hauria de saber, que és impossible o com a mínim molt difícil de fer, i això és una conducta que, evidentment, des del nostre punt de vista mereix uns qualificatius com a mínim de falta de reflexió, falta de realisme, d'imprudència, de prometre allò que se sap que no es pot donar.

I, en definitiva, aquí acabem aquest debat. Aquest debat no es pot acabar ni amb una censura, ni amb una desaprovació, ni amb una reprovació; no obstant això, jo crec que es pot acabar d'una forma més important, com és una constatació. Avui aquest Parlament només —i dic només— pot constatar que al Govern de Catalunya hi ha un Conseller, que és el Conseller de Governació, que es resisteix, que no atén, que no complimenta els manaments de la Cambra, és un Conseller de Governació que més de Governació és un Conseller resistent, és un resistent.

Això és tot; no podem fer més que constatar això, de totes maneres és suficient. Ara, dit això, jo no vull acabar en absolut amb aquestes paraules. Vull dir-li al senyor Conseller que si a més de venir aquí convicte i confés, i confús, té autèntic propòsit d'esmena, des del nostre Grup es continuarà col·laborant, des de l'oposició però amb responsabilitat, en aquesta tasca importantíssima com és la creació d'una policia autonòmica.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Alfred Albiol.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Conseller de Governació ha fet una exposició de quines han estat les actuacions del Consell Executiu encaminades a aconseguir el total desplegament de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en matèria de coordinació de les policies locals i de la futura creació de la policia autonòmica de Catalunya.

Nosaltres, el Grup parlamentari de Convergència i Unió valem positivament les actuacions fetes en aquest sentit, i

creiem que el procés que s'ha seguit fins ara ens condueix a fer les coses ben fetes, amb el desig, precisament, d'evitar malentesos i buscant la comprensió i col·laboració per a tots aquells problemes que són comuns amb els responsables dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya. Tenim la seguretat que totes aquelles dificultats que puguin sorgir durant aquest procés podran ésser vençudes, i animem el Consell Executiu a impulsar l'exercici de les competències que l'Estatut li confeïx en matèria d'ordre públic i seguretat ciutadana.

També vull agrair al Departament de Governació de la Generalitat tots els informes i estudis que ens ha fet arribar als membres de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, que ens permeten, almenys a aquest Diputat que els parla, tenir una idea més clara del problema que se'ns planteja. En definitiva, es tracta de saber en quina mesura la policia autonòmica de la Generalitat de Catalunya podrà contribuir a millorar aquesta seguretat ciutadana que ens preocupa. Sabem del cert, i els estudis realitzats així ho revelen, que la seguretat ciutadana millorarà amb més mitjans. En llibres recentment editats, i que em consta que són en poder dels Grups parlamentaris representats precisament en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, que tracten de la policia local de Catalunya es descobreix a través de l'enquesta realitzada insuficiència pel que fa a la locomoció, a les comunicacions, al baix nombre de llicència d'armes i a la formació dels membres que la componen. En el sentit de reforçar els mitjans policíacs de què es disposa, la contribució de la policia autonòmica podrà ésser important. Volem una policia equipada, amb un grau de formació elevat, ben seleccionada, especialitzada, i volem que l'actuació d'aquesta policia sigui eficaç. El sol fet que la residència dels agents de seguretat a Catalunya fos més estable i permanent incrementaria notablement l'eficàcia d'aquesta actuació.

Creiem també que hi ha d'haver una entesa perfecta i cordial amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat per tal de millorar la tranquil·litat i la seguretat dels ciutadans, perquè, en el fons, el manteniment de l'ordre públic significa afermar la democràcia. Bé, tot això s'ha de fer sense pausa però sense precipitacions, coadjuvant des del Parlament a impulsar les negociacions sobre el tema amb el titular del Ministeri de l'Interior del Govern central, que esperem que ben aviat donin resultats positius.

La setmana passada, en el si de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, vàrem aprovar la necessitat que en el Pressupost de la Generalitat de l'any 1982 hi figurin les partides obertes per tal de consignar la creació de la policia autonòmica. Avui els Diputats de la dita Comissió tenim a les mans els informes presentats per l'Honorable senyor Conseller de Governació que ens permetran conèixer el pla de creació de la policia autonòmica, debatre'l en comissió i donar-hi un informe a través del mateix Conseller, que ja ha sol·licitat, fa un temps, la seva compareixença en el si d'aquesta Comissió. Això vol dir, des del punt de vista del nostre Grup, que estem fent les passes necessàries i amb la suficient sensibilitat per a realitzar allò que des d'aquesta mateixa Cambra s'ha demanat altres vegades. Hem d'encoratjar, almenys el nostre Grup ho farà, l'Honorable senyor Conseller de Governació en la tasca que es proposa dur a terme, tant pel que fa referència a la creació de la policia autonòmica com pel que fa referència a la coordinació de les policies locals, que, degudament potenciades,

poden contribuir a l'eficàcia del sistema policíac a Catalunya. Sabem que les accions en aquest sentit s'iniciaran immediatament, i que les realitzacions pràctiques es començaran a produir tan bon punt hagi estat aprovat el pressupost de l'any 1982. L'entesa que el Departament de Governació ha aconseguit amb tots els alcaldes de Catalunya per a fer realitat l'aplicació de l'article 13.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en allò que fa referència a la coordinació de les policies locals al nostre entendre és molt important i demostra com es poden aglutinar les institucions polítiques de Catalunya per a la defensa de l'Estatut i l'exercici de les nostres competències.

Esperem, doncs, que molt aviat aquesta política doni fruits positius, i que en el si de la Comissió de coordinació de les policies locals aquesta entesa cordial entre el Departament de Governació i els ajuntaments de Catalunya es mantindrà de forma permanent i donarà fruits importants amb l'aplicació de l'Estatut.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara als torns finals de rèplica. El Diputat senyor Alay desitja intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, primer voldria fer una petita consideració sobre una cosa que ha dit l'illustre Diputat i amic senyor Luna, que Esquerra Republicana havia presentat una Proposició no de Llei, que va ser aprovada en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el dia 10 de febrer, i d'alguna manera ha dit que això venia a subsumir —d'alguna manera, ja ho ha recalcat—, venia a subsumir en part els acords. Bé, jo crec que hi ha una jerarquia, una cosa és el Ple, una altra és la Comissió; en cap cas una Comissió no pot subsumir acords del Ple, la jerarquia del qual és molt superior a la de la Comissió.

Passem ara al que ha manifestat l'Honorable senyor Conseller. En fi, el senyor Conseller ens ha dit que veritablement s'havia confós. Acceptem l'explicació, sentim que s'hagués confós. El que passa és que aquesta confusió em sembla que haurà estat una mica a posteriori dels fets, ja que en el *Diari de Sessions*, número 6, del 30 de setembre, és a dir, cinc dies després que s'aprovés la resolució del debat de política general en el Ple, cinc dies després, informava la Comissió i deia : « Atès que se'm convoca a una sessió informativa quan encara no hem arribat al termini fixat per a la segona part de la moció, que és l'1 de novembre, entenc, tal com ha fet constar el President de la Comissió, que aquesta és una sessió informativa i que, per tant, etc. » Vull dir que, en tot cas, la confusió haurà estat bastant posterior, i això és el que veritablement ens dol. A nosaltres ens cou, com a Grup parlamentari, perquè entenem que la qüestió de la policia autonòmica és important i pensem que val la pena de reblar el clau sobre aquesta qüestió. És important perquè hi radica, entre altres coses, el sosteniment de la nostra parcel·la de sobirania, aquella que ens pertoca per l'Estatut, i, en fi, no serà mai prou visible aquesta sobirania, o serà coixa, si no es disposa d'una policia autonòmica al carrer que vetlli per la seguretat i, a més a més, perquè pugui fer costat a qualsevol acció de govern de l'Executiu. I ens dol també, naturalment, que un Ministre, un Ministre del Govern de l'Estat, el Ministre de Governació, ens hagi de dir quan les coses han de ser, quan no han de ser, quan les coses ja

estan marcades pel mateix text de l'Estatut. I aleshores aquest incompliment ens molesta profundament, perquè demostra, fa la impressió que quelcom no funciona bé. Aquest incompliment per partida doble, i potser triple, ens ha de fer meditar també sobre les causes que l'han fet possible. El Parlament, a part de la tasca legislativa, té la missió de controlar i d'impulsar l'acció de govern. I en incompliment d'això, d'aquest deure, interpel·la el Govern i presenta mocions i resolucions. Potser el Govern no ho podia complir, tot i que nosaltres creiem que sí, i també ho creia el Grup de Convergència i Unió, que li donava suport i per això ho va votar. Potser demanem massa quan fem mocions i resolucions, però nosaltres no ho creiem així. Ara, el que sí que és evident és que el nostre criteri és que no es pot actuar d'aquesta manera perquè és deixar a la lliure interpretació del Govern els mandats del Parlament.

Aquesta crítica al Govern de la Generalitat no significa una particularització en la persona del titular de la Conselleria, i això vull que quedi molt clar. En moltes ocasions el senyor Conseller ha demostrat la seva diligència davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Mai no havia negat informacions ni havia pretès dilacions injustificades en les seves compareixences. He de dir també que durant els fets del Banc Central la informació que va donar a la Comissió va ser, dintre de les seves possibilitats, exhaustiva i franca, i que si les informacions donades eren importants, encara ho eren més, molt més, les seves opinions i les seves interpretacions dels fets. Almenys, pel que a mi em pertoca, em va ajudar a fer-me una idea molt més clara del que havia passat. El 30 de setembre del 1981 també —i ja n'he fet referència abans— en aquella sessió informativa, durant unes llargues quatre hores, va donar tota mena d'informacions i va respondre totes les preguntes amb gran amplitud. Aleshores, el que no podem comprendre és com es pot justificar un incompliment d'una moció i d'una resolució pel Govern, quan el Conseller ha intentat precisament donar sempre satisfacció a les peticions dels Grups parlamentaris, si més no amb les compareixences davant de la Comissió.

Nosaltres tenim l'esperança que a partir d'ara el Consell Executiu o Govern de la Generalitat farà gestions a nivell polític per tal que, per acords Generalitat-Estat, s'arribi a la definitiva creació de la policia autonòmica de Catalunya. Volem que les bones intencions quedin reflectides en realitzacions pràctiques i, naturalment, que el fet que s'ha produït i pel qual som aquí reunits en aquest moment no es torni a reproduir en el futur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, permetin-me, per començar, que els agraeixi molt sincerament la confiança que tots els Grups m'acaben de reiterar en les seves intervencions i, sobretot, que accepti amb molta cordialitat i amb agraïment, d'altra banda, la manifestació del Portaveu del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que ha manifestat molt clarament que es fia de la meua paraula. Jo intentaré no defraudar el senyor Ribó ni cap més Diputat d'aquesta Cambra i, per tant, complir amb aquesta confiança que interpreto que m'acaba de ser reiterada per tots els Grups parlamentaris.

Bé, és cert, segurament, que l'estudi no és suficient, que no

conté tots els elements que caldria que contingués. Me'n faig càrrec, senyor Luna. Jo intentaré —i després explicaré amb quines limitacions— que aquesta informació sigui més abundosa i més concreta. I també és cert, com molt sagaçment ha interpretat el Diputat senyor Casares, que aquesta informació que jo els he facilitat no val el que vaig dir que valdria. I he de dir que la informació que tinc —el conjunt del que els he passat n'és un resum segurament, pel que veig, interpretat insuficient—, val molt més d'aquests diners, perquè hi ha un cost que es pot valorar però que, en tot cas, no figura expressament en partides destinades a estudis en els pressupostos, que és el del treball realitzat per la mateixa Conselleria.

Jo ja he explicat, em sembla, extensament primer el perquè de la meua actuació que ha portat a considerar que havia incomplert la meua obligació davant del Parlament a causa de la moció i de la resolució. Ho he explicat, em sembla, i el senyor Casares ha dit que ho havia fet de tal manera que estava convicte i confós i, aleshores, hi ha afegit confús. Sí, senyor Casares, jo sóc, en aquest cas, convicte i confós, i amb molta honra.

Suposo que qualsevol Diputat dels que seuen en aquest hemicicle i, segurament, senyor Casares, vostè mateix també s'ha confós alguna vegada i espero que, i penso, com és lògic, que també qualsevol Diputat que s'hagi confós alguna vegada haurà tingut, com a mínim, la sinceritat que he tingut jo de reconèixer-ho públicament. A mi no em costa gens fer aquests exercicis de sinceritat i voldria, en tot cas —i espero que així serà— que tothom qui es trobi en una situació semblant tingui, almenys, la mateixa delicadesa i la mateixa sinceritat.

No em sap cap greu que això m'hagi passat —haver-ho dit, vull dir— em sap greu haver-me confós —no cal dir-ho—, i, per tant, reconec i agraeixo la forma com se m'ha plantejat.

Bé, el senyor Ribó ha fet referència al tema de la seguretat, i ha dit una cosa per a mi tan desagradable, —i ja comprenc que es diuen coses que a vegades són desagradables per a les persones que les escolten— i, amb això, no vull dir que no s'hagin de dir; tothom està en el seu dret a parlar de la forma com li sembli bé. Per tant, desagradable per a mi, que estic convençut, en fi, vaja, que no és així, que estava volgudament als núvols amb els temes de seguretat.

Senyor Ribó, jo sé que el seu partit sap que no és així; si vostè no ho sap prou bé, hi ha persones al seu partit que li ho poden explicar. De tota manera, li puc garantir que no és cert, que no estem volgudament als núvols, que seguim l'evolució de totes les incidències en matèria de seguretat ciutadana amb cura, amb deteniment i amb persistent constància, i que tenim informació a dojo per a poder parlar d'aquest tema, i en parlarem, i en parlarem, senyor Ribó, a la Comissió. Perquè jo entenc que aquesta compareixença era per a justificar, en tot cas, un incompliment i no era per a explicar els temes que la Comissió m'havia demanat que expliqués i que explicaré en Comissió, en virtut, primer, de la meua petició feta a la Mesa, i, segon, en virtut de la Proposició no de Llei que va resoldre l'altre dia la pròpia Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

No és cert que la gent del carrer no vegi que la Generalitat hagi d'intervenir. Li he de dir que potser —no li'n podria dir el percentatge— hi deu haver gent que ho pensa i, en aquest sentit, segurament aquest percentatge és el que ha influït la seva interpretació. Però jo li puc dir que no ens cansem d'inter-

venir en temes de seguretat ciutadana, atenent les peticions i atenent les demandes d'ajut i d'intervenció de ciutadans a títol individual, d'institucions i fins i tot, permeti-m'ho, de partits polítics, entre els quals hi ha el seu. *(Rialles.)*

Nosaltres, en el cas d'Estampacions de Sabadell i de Lemerz, a petició de Diputats del seu propi Grup i a petició de Comissions Obreres, concretament, hem fet algunes gestions, totes les que estaven, en aquest cas, al nostre abast.

Bé, jo em penso que hi ha Parlament; entre altres coses, sóc Diputat en aquest Parlament, per això, i m'ho crec molt, i, a més a més, m'ho prenc molt seriosament. Crec que hi ha Parlament. També crec que hi ha un Estatut i també me'l prenc molt seriosament, i, perquè me'l prenc molt seriosament, sé que aquest Estatut té unes limitacions, limitacions que és difícil de sobrepassar i que, en tot cas, limiten l'actuació, no només del Parlament sinó també de l'Executiu. Per això, quan es fan determinades precisions o es diuen determinades frases que considero, sincerament, que són ben intencionades, aleshores ens podem trobar que es vulgui empènyer a sobrepassar en alguns aspectes, el sostre estatutari.

Bé, jo voldria defensar-me d'una velada acusació —que segurament no ha estat feta amb aquesta intenció però que podria haver arribat amb aquest, diguem-ne, dring al conjunt o a un sector de la Cambra—, d'una certa tendència a voler explicar o a voler intentar fer creure que jo sóc un Conseller que incompleixo sistemàticament totes les meves obligacions parlamentàries.

Em sembla que tinc el dret de defensar-me i he de dir que, això —els senyors Diputats ho recordaran— saben que no és cert. Hi ha hagut, fonamentalment, un incompliment confós del qual, a més, estic convicte i, per tant, em sembla que ja no hem de parlar més d'aquest tema.

És veritat també que he fet promeses difícils. Ja ho sé, que he fet promeses difícils i que algunes d'aquestes promeses no les he pogudes complir. Però és que, quan els temes són difícils, les promeses no poden ser fàcils. Aleshores, jo ja assumeixo el risc d'haver fet promeses difícils i, en tot cas, he de dir que em veuré obligat a continuar fent promeses difícils, perquè els temes que hem veig obligat a tocar per la meva responsabilitat de Conseller no són fàcils, i, en tot cas, els he de dir que aquestes dificultats no m'han espantat mai; no ha estat per irresponsabilitat, sinó per desig de complir la meva obligació, assumint les dificultats, que alguna vegada puc haver caigut en alguna de les apreciacions que feia el senyor Casares. Té raó, a més, dient que sóc un resistent, no un resistent a la Cambra, gens ni mica; a la Cambra, obert de braços per a tot allò que calgui. *(Remor de veus.)* Sóc un resistent a les dificultats, a les dificultats de la tasca que m'ha estat encomenada; a les dificultats, per tant, objectives.

I, per acabar, comprendran —i això era una mica per a contestar amb més precisió al senyor Luna—, i els agrairia a tots plegats que tinguessin aquesta comprensió, que en temes tan delicats com són els temes de seguretat, dels quals, malgrat tot, parlarem extensament; com són els temes d'ordre públic; com són els temes de policia. En temes tan delicats hi ha coses, hi ha actituds, hi ha estudis -fins i tot estudis- que han de ser tractats amb una certa reserva. Amb això no vull dir que hagi d'amagar a la Cambra res, però, en tot cas, voldria demanar la comprensió als senyors Diputats, que sé que la tindran,

per a un tema en què tots han coincidit, en les seves intervencions, que era un tema realment delicat.

Saben que aquests plantejaments són així, i, a més a més, els agrairia també que volguessin interpretar en els meus propis plantejaments personals i en les meves pròpies intervencions personals que, per damunt de la meva intervenció o del meu plantejament, hi planeja sempre un, potser, si vostès volen, accentuat —i, segons com, algú ho podria interpretar d'aquesta manera— excessiu sentit de responsabilitat que, en sóc ben conscient, en molts casos, perjudica les possibilitats d'intervencions més brillants que, en tot cas, podrien afavorir-me personalment, però jo he considerat fa molt de temps que jo estic per mandat dels electors i, després, per decisió del President de la Generalitat, a les ordres de Catalunya, per tant, al servei de Catalunya, i, en aquest servei, hi he de sacrificar, si cal, aquestes possibilitats de brillantor personal.

Per tant, compreguin també tot això: la influència de les interpretacions possibles, dels meus propis plantejaments i de les meves pròpies intervencions; dels estudis que nosaltres estem realitzant i dels que ja tenim, que són molts, realitzats; també les interpretacions de les intervencions i dels plantejaments que qualsevol de vostès pugui fer sobre aquest tema tenen, entenguin-ho bé— i jo sé que ho entendran, que ja ho entenen segurament abans que jo els demani aquesta reflexió— una gran incidència sobre tot aquell conjunt d'organismes amb els quals la policia autonòmica de Catalunya haurà, per imperatiu de l'Estatut, de col·laborar i de coordinar-se. Em refereixo, sobretot, als cossos i a les forces de seguretat de l'Estat que actuen avui a Catalunya i als seus responsables i a les autoritats responsables d'aquests cossos i d'aquestes forces de seguretat.

La qual cosa no vol dir que ho facin tot bé i que no haguem de dir quan no fan bé les coses i que no vol dir que no haguem de criticar les seves actituds, si no són les correctes, a parer nostre. Però, en tot cas, els vull fer avinent que tota aquesta temàtica té una sèrie de condicionaments importants; hi ha una sensibilitat entorn d'aquest tema important, perquè el tema és important i crec que tots plegats —jo almenys ho he procurat fer fins ara i ho procuraré fer d'ara endavant amb l'ajut i el suport de tots vostès— els hem de tractar amb una gran responsabilitat.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, fa prop de tres hores que ha començat la sessió, proposo una interrupció de deu minuts i després continuariem ja que estem bastant endarrerits en l'Ordre del dia. De manera que, deu minuts; a la una i cinc reprendrem la sessió.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts i deu minuts d'una del migdia i es reprèn a un quart de dues.)

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre l'aplicació
del Decret 344/1981 de declaració de comarca
d'ordenació d'explotacions del Pallars**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El punt correspo-

ment de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret 344/1981, de declaració de comarca d'ordenació d'explotacions del Pallars, presentada pels Diputats senyors Joan Ganyet, Pere Ayguadé i Esteve Tomàs, del Grup Socialista. Per a defensar la moció té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 16 de desembre de 1981 aquest Parlament debatia la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del Decret 344/1981, de declaració de comarca d'ordenació d'explotacions del Pallars, interpellació presentada pel Grup Socialista, recollint la preocupació dels ajuntaments, les entitats i les persones individuals del Pallars Sobirà, del Pallars Jussà i l'Alta Ribagorça, preocupats pel desconeixement que plana en aquestes zones sobre les qüestions concretes de l'aplicació de la declaració.

Les qüestions concretes —i faig èmfasi en aquesta expressió— són lògicament les que interessin i preocupen els ciutadans, que volen que les grans declaracions de principis, i també les declaracions de comarca d'ordenació d'explotacions, aportin millores palpables per als déficits actualment existents; és allò que vostès coneixen perfectament de potser menys paraules i més fets.

Nosaltres, una vegada més ens manifestem per una política real, una política pràctica que afavoreixi decididament els ciutadans. En la resposta de l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a la nostra interpellació quedaven sense concreció moltes preguntes que havíem efectuat. Per exemple, del *Diari de Sessions*, número 85, extrauré algunes inconcrecions: a la pàgina 2399, a una pregunta que nosaltres havíem efectuat, el Conseller va contestar: «De la xifra global de 2500 milions de pessetes manifestats pel Conseller que es preveu d'invertir en un període de sis anys, la xifra és purament estimativa, és variable, es desprèn de l'estudi previ». Més endavant, es diu: «ja per l'article 19 de la Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari es faculta el Consell Executiu per a constituir les juntes a què es fa referència. La junta comarcal es constituirà el primer mes de l'any 1982, i serà formada per ajuntaments i altres ens situats en la zona —ens referim a cooperatives, gent pagesa i aquelles entitats representatives que estiguin arrelades a la zona d'ubicació.»

Nosaltres demanàvem exactament qui hi hauria en aquestes juntes i constatem que ha passat el primer mes de l'any 82 i encara no estan constituïdes, etc. Recordin que els termes de la interpellació anaven en aquesta direcció. De la xifra global de 2 500 milions de pessetes —que segons declaracions a la premsa del Conseller es preveu invertir en cinc anys, ara es veu que són sis anys—, quin percentatge és a fons perdut i quin és destinat a préstecs a retornar? Dins la quantitat destinada a inversions a fons perdut, quina serà la seva distribució per programes o línies de subvenció? Les respostes a aquests interrogants encara no les coneixem a bastament. Quines seran les condicions exactes dels auxilis als pagesos, i de quin pressupost es disposarà? Si hi ha préstecs, a quin tipus d'interès i a quin termini d'amortització? Si hi ha subvencions, amb quines orientacions es concediran? De quin equip humà es disposarà per a l'execució dels objectius del decret, i quina serà la seva localització geogràfica? Atès que la nova situació constitucional obliga a adaptar l'esperit i la lletra de la legislació

prèvia que s'hi oposi, quina serà la composició de les Juntes Comarcals? Sabem que el Consell Executiu s'ha pronunciat sobre aquesta ordenació. I quin calendari es preveu per a la seva formació, quines seran exactament les seves competències, quins municipis es preveuen com a cap de zona, i quins com a seleccionats i amb quins criteris es determinaran? On es preveuen concentracions parcel·laries i regadius, de quina extensió?

Hi ha preguntes d'aquestes que van ser contestades, en part, pel Conseller, però hi ha moltes d'altres que van quedar un xic en l'aire. És per això que nosaltres ens vam veure obligats a presentar la moció següent:

«Primer. Instar el Consell Executiu perquè, a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, s'estableixin els mitjans tècnics i humans necessaris per a atendre tots els projectes gratuïts que se sol·licitin d'acord amb el que s'estableix en l'article 6 del Decret 344/1981, del 27 d'agost, sempre que la seva quantia no sobrepassi el límit legalment establert.

«Segon. Instar el Consell Executiu perquè estableixi avals col·lectius, directament o a través d'entitats financeres, atesa la manca d'adequació del tipus d'avals tradicionals que exigeix l'Administració per a concedir crèdits als titulars de les explotacions familiars agràries.

«Tercer. Instar el Consell Executiu perquè, a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, estableixi, amb caràcter temporal i mentre duri l'aplicació del Decret, una oficina comarcal que depengui de la Direcció General del Medi Rural a cada una de les comarques del Pallars.

«Quart. Instar el Consell Executiu perquè, a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, es contracti amb caràcter temporal, i d'acord amb la Resolució 15 de les aprovades per la Cambra el 25 de setembre del 81, el personal necessari per a atendre les oficines comarcals de la Direcció General del Medi Rural, com a suport dels possibles equips que es prevegin per a l'execució del Decret. Aquest personal» —nosaltres, fins i tot, concretarem més— «es compondrà com a mínim d'un titulat superior, un sociòleg, dos titulats de grau mitjà i un auxiliar administratiu, atès que aquestes places consten com a vacants en la plantilla orgànica de Catalunya de l'IRYDA, traspasada al seu moment a la Generalitat.

«Cinquè. Instar el Consell Executiu perquè, a través del Departament d'Agricultura, estableixi que la producció final agrària mínima definida en l'article cinquè del Decret 344, del 27 d'agost, sigui de 650 000 pessetes i que en el càlcul d'aquesta quantitat» —i això ens sembla molt important— «es puguin incloure les rendes anuals obtingudes per les activitats artesanals i el turisme de caràcter familiar, d'acord amb els criteris establerts per les directrius 75/268, de la Comunitat Econòmica Europea.

«Sisè. Instar el Consell Executiu perquè a través de la Conselleria d'Agricultura, i en el termini d'un mes, es desenvolupin les normes necessàries per a la constitució de les juntes comarcals d'ordenació d'explotacions, especificant-ne la composició, competències i atribucions, tot assegurant la necessària participació dels ajuntaments i dels sindicats pagesos.»

I, finalment: «Setè. Instar el Consell Executiu perquè, en el termini d'un mes a partir de l'aprovació del Pressupost de la Generalitat per a l'any 82, presenti a la Cambra una relació detallada de les inversions reals que els diferents departaments

preveuen realitzar durant aquest any a les comarques del Pallars Jussà i Sobirà.»

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que han presentat esmenes a la moció, és a dir, per ordre de presentació, el Grup parlamentari de Centristes i el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En nom del Grup de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Pere Roselló.

El Sr. ROSELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, estem en un altre tema que afecta de ple la muntanya. Després dels estudis i treballs que es van fer a través dels equips de l'IRYDA abans de ser traspassats, es va presentar l'estudi previ, estudi necessari, d'altra banda, per a declarar zona d'ordenació d'explotacions qualsevol comarca espanyola. Després —això va ser a finals del 80—, per diverses circumstàncies de traspassos i d'educació de servei, no es va publicar el Decret de declaració de zona d'ordenació d'explotacions fins al final de l'any 81; retard, d'altre costat, també lamentable, perquè s'havien obert unes certes esperances que es veien allunyar massa del seu final. Després de publicat el Decret de zona d'ordenació d'explotacions, es produeix un altre retard notable, i en això sí que estem completament d'acord amb l'autor que ha presentat la moció, estem plenament d'acord que s'ha retardat massa la publicació dels decrets o de les ordres que fan referència a la composició de les juntes comarcals, d'altra banda, eina totalment indispensable per a portar a terme el desenvolupament de les obres que s'han de dur a terme a la comarca.

Tal com preveu la Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari i els Decrets de composició de les juntes locals i comarcals de l'any 69, aquestes juntes són les que veritablement tenen poder; tenen poder i han d'estudiar totes les necessitats de la comarca. Aquest és un punt fonamental que fa que nosaltres haguem presentat aquestes esmenes. Creiem que no pot ser l'Executiu ni el Conseller d'Agricultura els qui marquin què s'ha de fer en concret a la zona d'ordenació d'explotacions. Han de ser, veritablement, les juntes comarcals, i a mi em causa sorpresa que d'un costat vulguem donar poder a les comarques, i, d'altra, demanem que sigui l'Executiu el qui dugui a terme el pla d'obres a seguir. A les zones d'ordenació d'explotacions, i tenim experiència a Catalunya, i concretament a Lleida, a la Segarra i a les Garrigues, són les juntes comarcals les que veritablement marquen els plans d'obres a seguir. Juntes comarcals, d'altre costat, compostes, tal com marca el Decret de l'any 69, i afegides en un cas excepcional, com és la Segarra, als components de les juntes locals, juntes locals totalment indispensables, també, perquè, si no, moltes vegades les juntes comarcals es componen de representants de les capçaleres de comarca i els pobles més petits en queden marginats.

Per tant, nosaltres estem en total desacord de demanar a l'Executiu una planificació i una orientació tant dels pressupostos com dels diferents temes que es demanen en aquesta moció. Creiem que s'ha de donar ple suport a les decisions de les juntes comarcals i que elles siguin les qui determinin les obres, ja d'interès preferent, ja obres complementàries, que fan falta a la comarca. És per això que nosaltres hem presentat aquestes esmenes, la majoria de supressió. Però, no obstant

això, i també lligant amb el que havia començat a dir, de constatar el retard en la publicació del decret o de l'ordre que ha de sortir, nosaltres proposàvem una sèrie d'esmenes al punt primer; no solament també dir que calen mitjans materials i humans per fer projectes —si només calen mitjans materials i humans per fer projectes, malament rai—, creiem que s'ha de donar mitjans materials i humans per a fer projectes i per a portar a terme tot el que comporta el desenvolupament d'una zona d'ordenació d'explotacions, que són moltes més coses. Per tant, nosaltres, suprimiríem solament «per portar a terme els projectes gratuïts», tal com marca la llei per «portar a terme amb efectivitat el que comporta el desenvolupament d'una comarca d'ordenació d'explotacions.»

En el punt 2, quan es refereix als avals, també hi ha certa contradicció, d'un costat hi ha la cèlebre polèmica entre primers avals sí, primers avals no, i aquí demanem, o es demana, que la Generalitat faci avals directament, avals col·lectius, o a través d'entitats financeres. Bé, d'un costat hi ha ASICA que és una entitat que fa avals agraris, i, d'altre costat, nosaltres, en les esmenes presentades als pressupostos, també n'hem fet una en el sentit que es puguin crear societats de garantia recíproca, per poder portar a terme avals als diferents sectors, indubtablement, entre ells, l'agricultura.

Oficines comarcals, personal que fa falta, creiem que aquest no és un tema del Parlament, sincerament; creiem que és un tema de l'Executiu, i que és ell el responsable de dur-lo a terme i de resoldre el problema que es planteja.

Si això no es porta a terme adequadament, crec que llavors arribarà el moment de fer les interpellacions necessàries a l'Executiu, per l'incompliment o la falta de suport de mitjans d'oficines o de personal, perquè no s'han pogut portar a terme les obres a què s'hauria compromès.

Quant al límit de les quantitats. Bé, quant al límit de les quantitats, crec que rebaixar de 850.000 pessetes a 600.000 pessetes és més de cara, si cap, a la galeria que no una qüestió realment efectiva, tot i donar que les 850.000 pessetes de pressupost o d'ingressos bruts s'accepta que siguin després de fer les millores, després de fer les millores, amb la qual cosa creiem que és una xifra adequada, sobretot tenint en compte que hem d'anar a una agricultura competitiva.

L'últim punt al qual presentem una esmena. Creiem que s'hi hauria d'afegir que s'han de crear les juntes locals. Les juntes locals són els primers ens a partir dels quals es comencen a conèixer les necessitats de cada poble en concret. I que aquestes juntes locals portin els seus estudis a les juntes comarcals, que són les que veritablement han de prendre les determinacions, i, a més a més, a més a més, afegir-hi que hi han de participar, en aquestes juntes comarcals, les cambres agràries. Les cambres agràries, vulguem o no vulguem, estan al món pagès, tenen una representació. No oblidem que en les eleccions de les cambres agràries del Pallars hi va participar més del 43% del cens pagès i vol dir això que no hi ha cap sindicat ni cap Grup que arribi, ni de bon tros, al 43% d'afiliats. Per tant, creiem que són uns ens representatius i que han de participar de ple en aquestes juntes comarcals, i, a més, tal com ho marca el decret del 69.

I l'última esmena, que també és de supressió. Creiem que ni després d'aprovar el Pressupost de la Generalitat, l'Executiu no pot presentar una llista detallada de les inversions, com

deia abans, perquè aquesta llista detallada de les inversions ha de correspondre, i volem que correspongui plenament a les juntes comarcals.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom de l'altre Grup esmenant té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per defensar les esmenes que el nostre Grup ha presentat a la moció subsegüent a la interpellació sobre la declaració de comarques d'ordenació d'explotacions del Pallars, i fer-ho des d'una perspectiva preocupada a tenor del que va essent l'actitud, en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca, d'aquest Parlament.

Aquí s'utilitza sovint l'argument del desprestigi de la Cambra, l'argument que d'aquesta manera degradem la tasca parlamentària. Jo crec que hi ha dos camins per a arribar a això, a part dels colloquials i a part de les intervencions segurament fora de to que en algun moment s'hagin pogut donar.

El primer mètode o la primera via per a desprestigiar el Parlament en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca jo crec que és l'actitud que està tenint el Consell Executiu de no fer res, de no portar-nos res aquí, ni de publicar res en el *Diari Oficial de la Generalitat* que representi un canvi real, un canvi en profunditat, que representi, en definitiva, canviar la tasca d'administrar allò que hem rebut de Madrid per una autèntica política d'autogovern, que vol dir que volem fer des de Catalunya per l'agricultura catalana.

Però és evident també que estem assistint a tot un gran rosari de presentació de proposicions no de llei, de mocions, que jo crec que s'allunyen del que és la finalitat de la Cambra, que no és altra que orientar i controlar l'activitat del Govern i que intervenen en el terreny d'intentar ficar pedaços, d'intentar fer sargits a una política, o a una no-política, que realitza el Consell Executiu en aquests temes. Ho vèiem fa pocs dies en una proposició relativa al Servei d'Extensió Agrària a Alcanar, i ens hi tornem a trobar jo crec aquesta moció que avui estem discutint. En definitiva, estem tractant de temes d'agricultura, ramaderia i pesca en aquest Parlament que no corresponen a l'activitat legislativa, sinó que corresponen en bona mesura a l'activitat del Consell Executiu.

Dit això, voldria dir que el nostre Grup parlamentari està plenament d'acord amb els objectius que es proposa aquesta moció presentada pel Grup Socialista; que en definitiva ens plantejem, però —davant la constatació que objectivament i en el fons la moció és correcta però entenem que entra, en bona part, en terrenys que no són tasca exclusiva del Parlament—, quina actitud hi adoptem, si l'actitud d'un enfrontament a aquesta moció dient: «no, això és tasca de l'Executiu», punt, s'ha acabat, fora, no la votem; si entrem en el terreny d'acceptar que el Parlament avui en aquestes matèries d'agricultura, ramaderia i pesca està en aquesta situació i a partir d'aquí entrem en el joc d'intentar explicar al senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que contracti, no un seguit de personal, sinó un titulat superior, un sociòleg, dos titulars de grau mitjà i un auxiliar administratiu, és a dir, controlar fins als últims punts el que ha de ser la seva activitat, o si, al contrari, entrem en el terreny de fer esmenes que representin cercar —ho aconseguirem o no ho aconseguirem— racionalitzar un xic l'activitat parlamentària i en qualsevol cas fer entrar el Ple

de la Cambra en el terreny que creiem que li correspon.

És amb aquest objectiu, amb aquesta finalitat que hem presentat quatre esmenes a aquesta moció, i n'hem acceptat el punt número 1 com a vàlid: que s'instrumentin els mitjans humans i materials per tal de tirar endavant els projectes gratuïts a la llum del Decret 344/81. Per això hem fet una esmena al punt segon en relació amb el tema dels avals, compartint criteris que aquí ja s'han exposat. No es pot dir: «avals, sí; avals, no» en un lloc determinat, Llei de Pressupost, Llei de Finances Públiques de Catalunya, i «avals sí en aquest moment». Ja sabem que segurament el plantejament de fons d'aquests avals és distint en un cas i en l'altre, però en qualsevol cas, en qualsevol cas, els criteris de concessió d'avals i el procediment per a atorgar-los han de venir regulats, han d'estar d'acord amb els criteris que s'estableixin en la Llei d'aprovació del pressupost o en la Llei de Finances Públiques de Catalunya, si no, entrarem de nou a la via dels pedaços, a la via de tapar forats, a la via que, en definitiva, no ens correspon.

Esmena al punt tercer, en el qual es parla de crear oficines comarcals que depenguin de la Direcció General del Medi Rural a cada una de les comarques del Pallars i proposem la supressió d'aquest apartat.

¿És que el Grup parlamentari del PSU està en contra que s'obrin oficines comarcals del Departament —no de la Direcció General del Medi Rural—, del Departament a cadascuna de les comarques de Catalunya a on convingui i més concretament en una comarca en la qual s'inicia una ordenació d'explotacions? En absolut. Però mancats d'una política de prestació de serveis, mancats d'una política que estructurí a Catalunya el conjunt de l'organisme de serveis agraris, mancats, en definitiva, d'una política que vertebrí la tasca assistencial del Departament als pagesos de Catalunya, el que no podem fer és ara, mitjançant una moció, que el Ple de la Cambra acordi d'obrir una oficina a tal o tal lloc. El que cal fer, en tot cas, el que correspon al Ple del Parlament és reclamar al Consell Executiu que ens porti —i ho farem en la Llei d'explotacions familiars agràries— definitivament la vertebració d'aquest organisme de serveis agraris.

Punt quart, paràgraf primer i paràgraf segon —i amb això acabo—, esmenes que representen, en definitiva, un parar el que sobra en aquesta moció. No podem tampoc —Grup Socialista—, no podem fer esmenes al pressupost dient que la política de contractació de personal és excessiva i fora de lloc; no podem dir que es va a una relació d'un funcionari contractat per tres de traspassats del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca contra un de contractat i vint-i-vuit de traspassats com a mitjana del Consell Executiu, del seguit de Departaments, i proposar ara en una moció que es contracti personal, proposar ara en una moció el contrari que defensarem segurament el Grup Socialista i segurament nosaltres dintre de molt pocs dies des d'aquesta tribuna en el debat de la Llei de pressupostos, i encara menys, com deia abans, proposar fins i tot que aquest personal que s'hagi de contractar sigui un titulat superior, un sociòleg, dos titulars de grau mitjà i un auxiliar administratiu.

Per tant, esmenes que no pretenen sinó racionalitzar una moció en l'objectiu de la qual coincidim plenament però que pretenen, això sí, incrementar en certa manera el prestigi fins allà on sigui possible d'aquesta Cambra, no entrant a ficar pe-

daços, no entrant a resoldre problemes a un Consell Executiu que, sigui per incapacitat, sigui per falta de voluntat política, no vol, no sap o no pot resoldre.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Poden ara intervenir, si ho desitgen, els Grups que no han presentat esmenes. En primer lloc el Grup d'Esquerra Republicana (*Pausa.*). Per ordre de menor a major, és l'ordre establert tradicionalment. (*Pausa.*) Té, doncs, la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument per fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana en aquest debat coneguent a una interpellació presentada pel Partit Socialista i a la seva moció subsegüent.

Nosaltres també hauríem volgut exposar la nostra filosofia de les mocions i de les resolucions com ho ha fet ara el Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Ho hem dit diverses vegades a comissió, a ponència i fins i tot potser, si no ho recordo malament, a nivell de ple que potser caldria que tots plegats busquéssim unes delimitacions del que ha de ser la política de mocions aquí al Parlament de Catalunya, que busquéssim uns criteris de selecció, uns criteris de recerca d'allò que realment ha de presentar-se sota la forma d'una moció, i evitar, potser, una proliferació, una proliferació de mocions que, com deia molt bé ara el Diputat senyor Maties Vives, es presta a confusió. Algun dia potser caldrà presentar una moció que creï una «mocioteca» aquí, al Parlament de Catalunya, perquè puguem consultar-la, perduts en aquest laberint una mica perdor de mocions contradictòries a vegades les unes a les altres.

Passant ja al tema concret que ens ocupa, nosaltres no hem presentat esmenes. No hem presentat esmenes perquè teníem la intenció, havíem adoptat la resolució com a Grup parlamentari de no acceptar cap dels set punts de la moció presentada pel Partit Socialista. I la teníem perquè en el curs del debat hem sentit el contingut de les esmenes, hem escoltat el contingut de les esmenes presentades pel Grup Centrista i presentades pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i ens ha semblat que no ens feien variar pràcticament gens els nostres plantejaments. Continuem decidits a votar negativament els set punts, excepte potser el primer, que per raons de filosofia general podríem arribar a acceptar.

Les raons de la nostra oposició, les diré molt escaridament per no abusar del temps i perquè ja és hora, potser, que abregem aquest debat.

Al punt segon, al problema dels avals, nosaltres creiem que el que està establert ja, és a dir, que les peticions individuals puguin seguir, o bé el canal d'únicament dos avals quan es tracta d'unes quantitats de 1.500 milions de pessetes, d'un milió i mig, rectifico, ens sembla correcte, com correcte sembla també el màxim de cinc milions de pessetes, però en aquest cas, evidentment, amb una garantia hipotecària o bancària.

En el punt tercer, quan es tracta de la creació d'oficines, nosaltres diríem una vegada més que sempre mirem amb molta reticència la creació d'organismes nous, la creació de nou funcionariat, la creació d'una nova burocratització. Som molt al·lèrgics a aquests temes, i nosaltres creiem que el que preconitza la Conselleria, de localitzar aquestes agències comarcals

en tres punts on ja hi ha serveis d'extensió agrària, com són el Pont de Suert, Sort i Tremp, ens sembla una solució pràcticament satisfactòria.

En el punt quart de la moció referent al personal de l'IRYDA, etc., nosaltres no hi volem afegir gran cosa, sinó que creiem que, pràcticament, la Conselleria no té gaires possibilitats avui dia, perquè algunes de les pretensions de la moció no poden figurar en els pressupostos, i, per tant, creiem que la Conselleria ja veurà sobre el terreny quines són les seves possibilitats d'actuar en aquest sentit.

Quant al sostre de 850.000 o 650.000 pessetes com a límit de la producció agrària, nosaltres creiem que el sostre de 850.000 pessetes és correcte i rebaixar-lo ens fa l'efecte que obriria unes portes una mica massa de bat a bat per tal d'accedir a aquest sistema de crèdits.

I, per altra part, la perspectiva d'ampliar aquesta possibilitat amb rendes obtingudes no únicament amb activitats específicament agràries, sinó amb activitats, per exemple, provinents de l'artesania o del turisme, si en principi sembla una proposta simpàtica, em fa l'efecte que la normativa legal vigent, de totes maneres, no ens ho permetria.

En fi, hauríem pogut adherir-nos a la proposta d'esmena del Grup Centrista al punt sisè si no s'hagués fet esment a aquest punt de la inserció de cambres agràries, però en aquest sentit nosaltres tenim una posició molt clara, l'hem manifestada moltes vegades en aquesta tribuna, i és per aquest motiu que nosaltres tampoc no votarem aquest punt sisè, com no votarem el punt setè perquè ens sembla que el termini d'un mes per a fer el que prescriu la moció és un termini excessivament curt, desmesuradament curt, si se'm permet l'expressió, per a portar a terme el text del que la moció demana.

És per aquestes raons que nosaltres votarem negativament tots els punts de la moció, excepte el primer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el Diputat senyor Jaume Fonolleda, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. FONOLLEDA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, igual que el partit que m'ha precedit en l'ús de la paraula, no hem presentat esmenes perquè entenem que els termes de la moció socialista no són assumibles, i això és el que pretenem demostrar fent el torn en contra d'aquesta moció, punt per punt. De passada, ens referim a les esmenes presentades pels altres Grups i puntualitzarem la nostra posició respecte a aquestes esmenes.

En el punt primer de la moció socialista es demana que es compleixi la qüestió dels projectes gratuïts. A nosaltres ens sembla que demanar allò que es té obligació de fer és una redundància. Hi ha un Decret, més ben dit, l'article 282 de la Ley de Reforma y Desarrollo Agrario ja especifica que hi ha d'haver uns auxilis tècnics, i el Decret 230/80, de l'11 de gener, actualitza aquests límits de pressupost per a la redacció de projectes a fer per l'IRYDA. La normativa del Decret és ben clara : peticionaris d'explotacions familiars, un milió i mig de pessetes; associacions d'agricultors, ajuntaments, diputacions i altres entitats públiques, dos milions de pessetes. Després, també convé destacar un fet que recull aquest Decret, que és quan el peticionari aporti el projecte, o bé l'hagi d'apor-

tar per obligació, els honoraris pagats formen part, com un concepte més, de la inversió pressupostària, i, per tant, poden ser auxiliars.

Finalment, haig de dir que els projectes tipus, quan el peticionari està disposat a acollir-se a un projecte-tipus, dels que tenim a disposició a la Direcció General del Medi Rural, aleshores no hi ha límit de pressupost.

En conseqüència, doncs, en tant que la normativa aquesta és una normativa àmplia, generosa, que l'experiència de quatre comarques amb ordenació d'explotacions fins ara a Girona, fins ara a tot Catalunya, ha vist que no és un problema dels projectes el que causa problemes als agricultors a l'hora de demanar els crèdits. Hem de reforçar i volem reforçar tots els mitjans tècnics i humans necessaris; evidentment, aquesta és la nostra voluntat, i en aquest sentit no tindriem cap inconvenient a acceptar l'esmena presentada pel Grup parlamentari de Centristes al punt primer.

Anem ara a analitzar el punt segon. Per a fer aquesta anàlisi convé que especifiquem quins són els avals existents avui dia. Els peticionaris individuals, com ja en ha recordat abans el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, senyor Torres, poden presentar dos avaladors fins a préstecs no superiors a un milió i mig de pessetes; per a quantitats superiors s'exigeixen altres garanties, que poden ser: hipotecària, aval bancari i aval d'ASICA, vàlid fins a cinc milions de pessetes, que és actualment el més utilitzat. Quan, el préstec, el fa a una associació, sigui una SAT, o sigui, una societat agrària de transformació, o una cooperativa, etc. —qualsevol altre tipus d'associació—, hi ha la garantia solidària dels socis, que és la que sempre s'utilitza, i cap soci no pot respondre per més d'un milió i mig de pessetes, la qual cosa no causa normalment cap problema als socis que han d'avaluar aquesta petició de crèdits. Es podria aclarir una cosa, que és que, quan he dit que els préstecs als avaladors eren fins a un milió i mig de pessetes, no vol dir que quan un peticionari tingui un préstec superior a aquesta quantitat no pugui usar l'aval de fiadors. Pot usar l'aval de fiadors fins a aquest límit d'un milió i mig de pessetes i després completar la resta amb qualsevol de les altres modalitats que aquí he assenyalat, la qual cosa fa, evidentment, que sigui molt poc oneros aquest complement.

Aleshores, el tema que ha plantejat el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya és un tema que, en tot cas, crec que es podrà discutir en el moment que es discuteixi la Llei de Pressupostos de la Generalitat.

El punt tercer. En el punt tercer, la moció socialista demana, si no estic equivocat, la creació d'una oficina comarcal. Bé, el Conseller, en la resposta que ens va donar a la interpellació ja va fixar que tenim tres primers punts de localització, que són les tres agències d'extensió agrària de Sort, Tremp i el Pont de Suert. Bé, quant al tema de l'oficina comarcal, a part de la despesa pressupostària, l'experiència demostra que quan es tracta de comarques d'ordenació d'explotacions grans —i no oblidin vostès que la comarca d'ordenació d'explotacions del Pallars té tres-centes mil hectàrees, la qual és doblement superior, per exemple, a la de la Segarra, que en té cent seixanta mil—, les oficines comarcals no donen el rendiment que tothom espera. Nosaltres creiem que el millor rendiment és donar suport a aquestes agències d'extensió agrària a través de la Direcció General del Medi Rural, a través de les

accions que han de realitzar també totes les altres direccions generals del Departament, i que el trasllat continu, la mobilitat del personal que ha d'actuar, etc., és molt millor que la creació d'una oficina comarcal.

El punt quart. Al punt quart se'ns demana que contractem un determinat personal, i aleshores se'ns fa esment que en el Decret de Traspàs en matèria de reforma i desenvolupament agrari, o sigui, el Decret de traspàs de l'IRYDA, allà hi figuren unes vacants. El senyor Ganyet ha puntualitzat quines són aquestes vacants. Jo voldria dir al senyor Ganyet que les vacants que figuren allà, en primer lloc, són vacants per a tot Catalunya, com pot llegir molt bé en el Decret de Transferència. En segon lloc, el senyor Ganyet s'ha oblidat d'una cosa que diu el Decret taxativament. Ho llegiré, però tradueixo del castellà; diu: «Aquestes vacants, igual que les corresponents a la plantilla de l'IRYDA no traspassades no tenen assignada dotació pressupostària». I, això, per què és així? Això és així perquè, quan vam fer el traspàs, l'IRYDA, en virtut d'un acord del Consell de Ministres del 25 de maig del 79, i ratificat el 26 de setembre de 1980, té congelada la contractació i el cobriment de places vacants. Aleshores, a pesar que, en aquest moment, a la Llei de Pressupostos de l'Estat hi ha una disposició que permet contractar les vacants, per manca de dotació pressupostària, aquestes places vacants, no les podem contractar. D'altra part, evidentment, seria una responsabilitat del Consell Executiu dir quines places s'haurien de contractar i quines hauríem de posar a disposició de la comarca d'ordenació d'explotacions.

Bé, però també vull fer constar, fent un petit aclariment al senyor Ganyet, que ell diu, en la seva moció, que especifica les places que s'han de convocar i, específicament, quines, fins i tot fa esment d'una vacant d'auxiliar administratiu. Senyor Ganyet, en el Decret de transferències no hi ha cap vacant d'auxiliar administratiu; hi ha una vacant d'auxiliar tècnic. Aleshores, li vull aclarir que l'auxiliar tècnic no és un auxiliar administratiu; és el que se'n diu, en l'argot de l'IRYDA, un calculista planimetrador amb una feina específica completament diferent de la d'auxiliar administratiu.

Bé, anem ara al punt potser més important d'aquesta moció socialista, que és el punt cinquè, que fa referència a la petició de rebaixar a 650.000 pessetes el límit de producció final agrària. Vostè, senyor Ganyet, proposa que se segueixi la normativa europea. Aleshores, vull fer esment d'això des de dos punts de vista: un punt de vista tècnic i el punt de vista legal. Des d'un punt de vista tècnic, quan vostè fa referència a la normativa de la Comunitat Econòmica Europea, fa una referència totalment incompleta. Per què? En primer lloc, perquè l, en la normativa de la Comunitat Europea, el que es demana és que, una vegada fet el programa d'inversió de l'explotació, a la renda no hi entri la producció final agrària; es demanen sempre rendes de treball, i es diu que el titular de l'explotació aconseguirà per un o dues UTH, o unitats/treball/home, un nivell de renda equiparable al d'altres activitats que hi ha a la comarca. Aleshores, el que no es fa allà és barrejar producció final agrària i rendes de treball, com fa vostè en la seva moció. Vostè, senyor Ganyet, és un home de formació matemàtica sòlida, i comprendrà que això no és possible perquè el que vostè està demanant és sumar conceptes heterogenis. Ens està demanant que, d'un cantó, involucrem un sumand, que és

producció final agrària, que és un producte brut, i, d'altre cantó, un sumand, que és renda de treball, que és un producte net. Aleshores, aquesta qüestió no és admissible.

Anem a veure si l'anàlisi de les 850.000 pessetes de la producció final agrària, fet des de la seva perspectiva, és correcte o no.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, jo li pregaria d'abreujar.

El Sr. FONOLLEDA: D'acord. Aleshores, senyor President, amb el seu permís, jo li vull dir, senyor Ganyet, que, si nosaltres establíssim una renda de treball equiparable, agafant el salari mínim, per a abreujar, hauríem d'anar a una renda de 350.000 pessetes l'any, que em sembla que es correspon molt més bé amb una producció final agrària de 850.000 pessetes que amb una producció final agrària de 650.000.

D'altra part, vostè diu que s'han d'incloure les rendes de treball, però vostè oblida que l'article 10 de les circulars de la Comunitat Econòmica Europea, que vostè cita, diu que aquestes rendes de treball, quan s'incloguin, només poden ser incloses fins a un cinquanta per cent. Ara bé, dit això, com li he dit, hi havia un inconvenient legal. L'inconvenient legal és ben clar: l'article 129 de la Ley de Reforma y Desarrollo Agrario especifica clarament que «el Decret que acordi l'ordenació fixarà el perímetre de la zona, les característiques socials i econòmiques i els límits màxim i mínim de les explotacions», i, si diu que s'han de fixar els límits màxim i mínim de les explotacions, el lògic és el criteri de la producció final agrària que ara per manca de temps aquí no vull esmentar.

Bé, aleshores, fet això, comprendrà vostè per què ens hi hem d'oposar. Al punt sisè, vostè diu que hi ha hagut un retard en la constitució de les juntes d'ordenació. Bé, només li haig de dir que el Decret de constitució de les juntes comarcals, conformement amb l'article 10 de la Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari, ha estat aprovat pel Consell Executiu en la seva reunió del dia 4 de febrer de 1982, i si no estic equivocat, probablement avui, en el *Diari Oficial de la Generalitat* d'avui sortirà ja, doncs, aquest Decret.

Per tant, en aquest aspecte en què es fa referència al punt sisè de l'esmena presentada pel Grup parlamentari de Centristes, hem de dir que, nosaltres, per ser coherents amb la nostra llei presentada recentment, no podem admetre la menció de Cambres Agràries, sinó que ens hem de referir a les Corporacions de Dret Públic interessades en matèria agrària en aquest Decret, tal com es fa.

D'altra part, l'ordre de desplegar en aquest Decret és també feta i és qüestió de publicar-la en el *Diari Oficial de la Generalitat* en breus dies.

No obstant això, en el punt setè es demana que en el termini d'un mes es faci, com si diguéssim —acabo de seguida, senyor President—, el programa d'inversió per als altres Departaments. Vostè sap, senyor Ganyet, que una vegada constituïda la Junta comarcal, aquesta Junta comarcal ha de tenir una intervenció decisiva, d'acord amb l'article 60 de la Llei de Reforma i Regulament Agrari, per a fer el programa que s'anomena d'obres i millores territorials. Aleshores, fet aquest programa, en el qual la Junta aquesta d'ordenació comarcal ha de tenir una intervenció decisiva, és quan creiem nosaltres que s'ha de contemplar, que s'ha de contemplar, el context de les inversions dels altres Departaments. I això és una cosa, per

tant, que no pot ser objecte d'un termini perentori, perquè, evidentment, és sobre la base d'aquest programa d'obres i millores territorials, elaborat en col·laboració amb la Junta comarcal, que haurem de contemplar les altres intervencions del Departament. I pensi que aquest programa d'obres i millores territorials no és per un any, ni per dos, sinó que és per tot el termini de sis anys, mínim de vigència del Decret, i, aleshores, és quan crec que, amb aquesta òptica global, que també s'han de contemplar les inversions de la resta dels Departaments.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ganyet, disposa ara de cinc minuts, essencialment per a indicar la seva posició respecte a les esmenes proposades.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, no consumiré ni els cinc minuts. Malgrat la resposta tecnològica i legalista del senyor Fonolleda i la meua sòlida formació matemàtica —m'ha agradat això—, el que ha pretès el Grup Socialista és que l'aplicació d'aquest Decret —el primer que aplica la Generalitat—, sigui exemplar. Matemàticament exemplar. Evidentment, volem arribar fins i tot al detall, ara que hi som a temps, i no volem haver d'intervenir quan ja no hi siguem a temps, quan una certa línia d'actuació estigui ja consolidada.

La creació d'aquestes oficines comarcals em sembla necessària per tal que l'aplicació del Decret es faci des del Pallars, des de les tres zones del Pallars. Les actuals oficines d'extensió agrària són insuficients per tal d'endegar una tasca com la continguda en el Decret, que ultrapassa clarament les seves possibilitats, les seves atribucions. Sabem que les oficines d'extensió agrària del Pallars avui dia estan subequipades —això és veritat, Conseller Carol, i hem rebut aquesta notícia recentment—; estem d'acord a potenciar-les, fins i tot us demanem que es potenciïn, però són insuficients per a dur a terme un seguiment real de l'aplicació del Decret d'una manera exemplar i des de les àrees afectades.

Passant, finalment, a les esmenes presentades. Al punt primer, respecte a les esmenes centristes, hem presentat a la Mesa una proposta d'esmena transaccional que recolliria tot el que els centristes proposen en la seva esmena al punt primer. Diria exactament així: «Instar el Consell Executiu perquè, a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, s'estableixin els mitjans tècnics i humans necessaris per a portar a terme amb efectivitat el que comporta el desenvolupament d'una comarca d'ordenació d'explotacions, i especialment, per a atendre tots els projectes gratuïts, etc.,» fins a l'acabament del punt.

No podríem acceptar les esmenes al punt Segon, al punt Tercer, al punt Quart, al punt Cinquè; tampoc al punt Sisè, perquè, efectivament, hi surten les Cambres Agràries i nosaltres, en aquest moment, realment, això no ho podríem acceptar. I tampoc el punt Setè i l'esmena de proposta d'ordenació. I pel que fa a les esmenes del Grup parlamentari del PSUC, estaríem d'acord amb l'esmena d'addició al punt Segon; evidentment, no podríem acceptar l'esmena al punt Tercer i tampoc l'esmena al punt Quart, per les raons que he exposat amb anterioritat.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, passem ara la votació de la moció d'acord amb el text dels Diputats proposants,

que ha estat indicat pel senyor Ganyet. És a dir, amb un text modificat pel que fa referència al punt Primer i també amb una addició pel que fa referència al punt Segon, i els textos primitius dels altres punts fins al Setè.

Suposo que el senyor Ganyet preferirà que passem a votació separatament els punts Primer i Segon i després la resta. *(Pausa).*

El Sr. RIBÓ : *(de l'escó estant)* : Senyor President, el nostre Grup demanaria votació per separat del punt Tercer i Quart, conjuntament aquests dos punts però separats de la resta de l'article.

El Sr. PRESIDENT : Separats de la resta, Tercer i Quart. Molt bé. Passem, doncs, primerament a votar el punt Primer, amb la modificació que ha indicat el senyor Ganyet, a la qual ha donat lectura.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt Primer, tal com ha quedat redactat segons ha indicat el senyor Ganyet, ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

Pel que fa al punt Segon, voldria indicar només que per suggeriment del senyor lletrat, potser seria preferible introduir el paràgraf addicional de l'esmena del Partit Socialista Unificat que el senyor Ganyet ha indicat que acceptava, després de la paraula «estableixin», a fi que no hi hagi al final tot un paràgraf precedit de punt sense verb. No hi ha inconvenient, oi? *(Pausa.)* És purament una qüestió de forma.

Molt bé, doncs, anem a passar a votació el punt Segon tal com hem indicat.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt Segon ha quedat rebutjat per 43 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació conjuntament els punts Tercer i Quart de la moció.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els punts Tercer i Quart han estat rebutjats per 28 a favor, 61 vots en contra i 16 abstencions.

Finalment, passem a votació conjuntament els punts Cinquè, Sisè i Setè de la moció.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els punts Cinquè, Sisè i Setè de la moció han estat rebutjats per 44 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors Diputats, anem a suspendre la sessió que es reprendrà avui a les sis de la tarda, però els recordo que a les cinc de la tarda hi ha una convocatòria específica, per una proposta de presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat, proposta que, en cas de ser aprovada, requeriria la majoria absoluta.

Se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió quan passen vuit minuts de les dues del migdia i es reprèn a un quart i deu minuts de set de la tarda.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Hem arribat al punt sisè de l'ordre del dia, moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball, presentada pels Diputats senyor Xavier Guitart i Luis A. García, del Grup Socialista.

En nom dels Diputats autors de la moció té la paraula el senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per a defensar la moció subsegüent a la interpellació formulada el dia 16 de desembre de l'any passat sobre la política de prevenció i defensa de la salut en el treball i en particular sobre el desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball.

Penso que, malgrat el temps que separa el debat celebrat sobre la interpellació formulada i la defensa d'aquesta moció, la importància i actualitat del tema no sols no ha decaïgut sinó que ha augmentat considerablement, i l'ha feta, doncs, oportuna de manera extraordinària. Efectivament, coincideix la discussió d'aquesta moció amb els fets que denunciàvem i que ara, per desgràcia, s'estan esdevenint : part de les instal·lacions de l'Institut Territorial d'Higiene i Seguretat en el Treball de Barcelona s'estan desallotjant ja d'on estaven ubicades per tal de traslladar-les a un altre local. Els serveis de l'Institut queden, doncs, dividits, ja, de fet, i, d'una banda, aquest important instrument de prevenció de la salut en el treball queda molt en entredit, alhora que queda en entredit, també, el seu traspàs degut a la Generalitat de Catalunya.

Quin altre sentit pot tenir aquesta divisió si no és evitar el traspàs? Quan el senyor Conseller de Treball ens deia que quan tinguem les transferències oportunes ens mourem procurant la màxima eficàcia que, com tots saben, és en contraposició amb divisions no prou fonamentades, o quan ens deia que la Generalitat pensa mantenir en les negociacions que continuen la posició que s'ha de transferir també l'Institut, i això perquè considerem que tant els gabinets com l'Institut són una unitat operativa que cal potenciar i no superar, quan ens deia això, ens estava dient justament que la política de prevenció de la salut en el treball, des del camp de l'Administració autonòmica, per tal d'assolir els seus objectius ha de comptar tant amb els gabinets com amb l'Institut, per tal de fer una política integrada. Això, avui és en perill i ho demostren els fets més que les paraules.

Aquests són els motius que justifiquen els articles primer i tercer d'aquesta moció que diuen : «Article primer : El Consell Executiu farà les gestions necessàries per tal que el Govern de l'Estat no prengui cap mesura en relació amb el funcionament de l'Institut Territorial d'Higiene i Seguretat en el Treball, mentre continui el procés de negociació del traspàs

de l'esmentat Institut i no es desenvolupi el Decret de creació de l'Institut Nacional». L'article tercer diu: «El Consell Executiu de la Generalitat donarà les instruccions oportunes a la part catalana de la Comissió Mixta de Transferències per tal d'aconseguir, en el primer semestre de 1982, els traspàsos dels gabinets tècnics provincials d'Higiene i Seguretat en el Treball, juntament amb l'Institut Territorial d'Higiene i Seguretat.» Aquests dos articles penso que per si mateixos es defensen, queden clars; el primer d'ells insisteix en el tema del traspàs i el segon fixa un termini possible, un termini necessari. En resum, es tracta d'incloure aquest tema de traspàs com una prioritat, justament com en altres traspàsos que nosaltres hem assenyalat des d'aquest Parlament per diverses raons, per la importància, naturalment, d'aquest Institut, i també per l'extraordinària situació en la qual es troba i que ja hem descrit.

Quant a l'article segon, diu exactament que «En el termini de sis mesos el Consell Executiu elaborarà un pla d'actuació en matèria de fiscalització i prevenció de la salut en el treball, del qual informará la Comissió de Política Social del Parlament de Catalunya». Cal dir que aquest article no és un afegit desconnectat del context, sinó que avala precisament i justifica els dos articles esmentats abans. Si volem aquest traspàs no és pas justament per lluïment ni per simple acumulació; es tracta de fer-lo servir, es tracta de disposar tot el potencial de serveis a les mans en una direcció establerta des de Catalunya. Què farem de l'Institut, què farem dels gabinets? Continuaran infrutilitzats com fins ara o els dotarem d'un contingut millor? Els explotarem al màxim? Donarem les noves directrius que ara els manquen? O donarem, simplement, directrius que ara no hi són? Però és fonamentalment començar ja des d'ara a coordinar tots els esforços i dirigir-los al mateix objectiu per tal que la prevenció sigui una realitat.

Nosaltres pensem que aquest treball o actuació es pot endegar ja des d'ara, és important, hi ha mitjans per a fer-ho. I, d'altra banda, cal recordar que justament el tema de la fiscalització està ja traspasat des del setembre de l'any 1979.

Ho anunciava també el senyor Conseller, deia: «Una política sobre l'administració autònoma de la prevenció». Però mancava tot seguit la definició d'aquesta política que avui nosaltres demanem, tal com ho férem i s'aprovà en d'altres temes importants com era el cas del traspàs de l'Institut Nacional d'Ocupació.

Doncs, perquè Catalunya tingui un pla d'actuació en matèria de fiscalització i prevenció de la salut en el treball i els mitjans indispensables per a fer-la efectiva, demanem a les senyores i senyors Diputats el seu vot favorable als articles d'aquesta moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ha presentat esmenes a aquesta moció únicament el Grup parlamentari de Convergència i Unió. En nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup, com vostès coneixen, ha presentat tres esmenes i suggereix al Grup Socialista que les vulgui recollir en el text definitiu de la moció sobre el tema de l'Institut Territorial d'Higiene i Seguretat en el Treball. I, tot seguit, passaré, amb màxima rapidesa, si puc justificar el perquè d'aquestes tres esmenes; la primera d'elles de modificació i les altres dues

de supressió.

Quant al primer punt, al qual nosaltres demanem una modificació, és realment l'essència de la moció perquè fa referència a aquestes mesures que s'estan prenent per l'Administració central entorn d'un desmantellament, d'un esmicolament; realment és així, estem totalment d'acord, coincidim plenament amb les manifestacions que ha fet el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Aleshores el que fa que nosaltres presentem una esmena de modificació és que no podem acceptar que se'ns digui que el Consell Executiu farà, a partir d'ara, com si no s'hagués fet res fins ara, quan, realment, han estat intensíssimes i múltiples les gestions realitzades pel Consell Executiu a través, precisament, com és lògic, del Departament de Treball, a l'entorn d'aquest tema, que és preocupant. Vol dir que el Departament de Treball ha fet, fa i, dissortadament, continuarà fent moltes activitats en relació amb aquest tema, perquè —insisteixo en la qüestió— aquesta matèria està produint-se, està provocant una alteració encara més greu de la que hi ha fins ara en la qüestió dels traspàsos d'aquests organismes. Per això nosaltres demanem aquest canvi, que en lloc de «farà» es posés, s'acceptés la fórmula «continuarà fent». Perquè realment aquest tema és un tema que ve de molt lluny, els senyors Diputats, i si mes no els Diputats socialistes, recordaran que fa més d'un any, concretament el febrer de l'any passat, dos Diputats socialistes van presentar una interpellació sobre aquest tema, que fou retirada i transformada en una pregunta i, en el curs d'aquesta pregunta, en la resposta d'aquesta pregunta, ja es va fer una narració dels fets fins a aquell moment. I aquests fets s'han anat agreujant, han anat seguint el seu curs poc propici als interessos catalans i avui dia ens trobem en una situació molt més agreujada.

Per a intentar sintetitzar el tema des de la nostra perspectiva, diria, en poques paraules, que la intenció, el propòsit que ha manifestat en aquesta Cambra i fora d'aquesta Cambra el Departament de Treball és el d'aconseguir de forma immediata el traspàs de l'Institut Territorial d'Higiene i Seguretat en el Treball radicat a Catalunya i els Gabinets provincials corresponents de Seguretat i Higiene. I, d'altra banda, i d'aquí ve el problema, d'aquí ve la contradicció, el Ministeri de Treball, exactament a la inversa, té la seva posició; no està disposat a cedir el traspàs de l'Institut i diu —i ràpidament veurem en què consisteix— que sí que està disposat a cedir els Gabinets.

Aleshores, això apareix reflectit de forma molt telegràfica en l'acta número 18 de la Comissió Mixta de Traspàsos, corresponent al dia 30 de setembre de 1981 i, a la plana segona, es diu exactament: «f) Trabajo, Sanidad y Seguridad Social. El señor Damián Traverso» —que aleshores era el Secretari General Tècnic de Treball— «manifiesta, respecto a los Gabinetes provinciales de Higiene y Seguridad en el Trabajo, que existe un principio de acuerdo sobre los mismos, pero que continúan las discrepancias en el seno de la ponencia en lo que respecta al Instituto Regional, intransferible, según manifiesta, por aplicación de criterios objetivos de territorialidad». Dit en altres paraules, el que diu que creu l'Administració central és que l'Institut Territorial radicat a Catalunya ultrapassa, en el seu àmbit, l'àmbit català i això li dona motiu per a invocar la manca d'aquesta transferència, amb la qual cosa, evidentment, el nostre Grup no està d'acord.

En el transcurs de totes aquestes gestions, d'aquestes nego-

ciacions que s'han fet, ens ha semblat detectar de forma bastant clara, que l'Administració central estaria disposada a transferir parcialment aquest Institut, reservant-se tres departaments o seccions, departaments que són el Centre de Documentació, podríem dir el tema «arxiu», el tema de medicina del treball i el tema d'investigació i anàlisi. Em permetré dir-los, per a il·lustrar el tema, que, en el capítol, en aquesta secció o departament, de medicina del treball, hi van compresos i, per tant, no resultarien mai transferits a la Generalitat, els equips d'otorrino-laringologia, radiologia, cardiologia i pneumologia, vol dir una part importantíssima dels camps d'activitat de l'Institut. I en el terreny de la investigació i l'anàlisi, tampoc no resultarien transferits, per tant, en reservar-se aquesta secció l'Administració central, tota una colla d'equips de cromatografia, espectrometria de diversos tipus, espectrometria de fluorescència, espectrofotometria d'absorció atòmica, microscopia i microanàlisi per raig X. Per tant, doncs, amb aquesta mera relació, poden veure, les senyores i senyors Diputats, el que significaria l'acceptació, que per part nostra no fariem mai, d'un traspàs parcial de l'Institut.

Però anem a la segona part. Perquè hauran copsat les senyores i senyors Diputats del text que he llegit que sembla haver-hi un acord en el traspàs dels Gabinets provincials. Aleshores la posició del nostre Grup i la posició del Departament de Treball és que hi ha una relació, una correlació íntima, són peces del mateix engranatge, entre l'Institut i els Gabinets. I, aleshores, el que no es pot admetre és un traspàs dels Gabinets i no de l'Institut.

Bé, això fa, doncs, que es quedés impedita la transferència d'aquests Gabinets; però nosaltres entenem que, interpretant d'una forma abusiva un decret del 24 de juliol de l'any passat sobre reorganització, sobre reforma de l'Administració perifèrica de l'Estat, l'Administració central, el Ministeri de Treball, en aquest cas, està procedint, com ha denunciat molt oportunament el Diputat senyor Guitart, a un transvasament d'equips, de persones qualificades, a unes noves instal·lacions ubicades en una antiga dependència de l'INEM situades a la Travessera de Gràcia, amb unes dotacions molt concretes de diners i de personal, que, doncs, en definitiva, faria que a la llarga, el que l'Administració central oferiria és el traspàs d'uns gabinets bis, uns gabinets subsidiaris, les escorrialles d'aquests importants organismes, la qual cosa, evidentment, no podem acceptar.

I el Departament de Treball, bàsicament a través de la Secretaria General Tècnica, ha estat fent tots aquests mesos actives gestions per a evitar això; primer, amb el Secretari General Tècnic del Ministeri d'aquella època, el senyor Damián, i actualment amb el senyor Benjumea. Fins i tot, no fa massa temps, el dia 27 de gener, l'actual Secretari General Tècnic, senyor Benjumea Cabeza de Vaca, va dir que desconeixia el tema i que, immediatament, atallaria la situació per a tornar al tema, tal com estava abans.

Però, fins ara, s'ha anat continuant i, com ha dit el senyor Guitart, ens consta que des de dilluns passat, el dilluns de la setmana passada, dilluns dia 15 de febrer, ha començat a funcionar aquest succedani de gabinet provincial de Barcelona. Aleshores, per tant, doncs, aquesta és la situació, en els fons coincidim plenament amb la denúncia que nosaltres coneixíem i maldàvem per combatre-la, feta pels Diputats del Grup

Socialista i, per tant, nosaltres, estaríem d'acord amb aquest punt, sempre i quan se'ns pogués acceptar aquesta modificació de reconèixer els esforços ja realitzats.

Quant al punt tercer, entenem que ja queda defensat pel que hem dit fins ara, perquè el punt tercer, en certa manera, és una conseqüència de l'anterior. Se'ns diu que el Consell Executiu donarà a la Comissió de traspàs la consigna d'obtenir aquest traspàs en el primer trimestre de l'any 82. Això nosaltres no estem disposats a fer-ho perquè ja ho hem fet des del primer dia, no durant el primer trimestre, immediatament.

I, finalment, quant al punt segon, i segueixo el mateix ordre de defensa que ha fet el senyor Guitart, realment entenem que hi ha una cert apartament, un cert distanciament del tema central perquè aquí es tracta d'establir un programa, un pla d'actuació general sobre accidents de treball i sobre seguretat en el treball. Aleshores, el nostre punt de vista és creure que, per ser lògics, coherents i eficaços, no podem fixar un termini, perquè malgrat un treball valuósíssim, la col·laboració intensíssima brindada en aquestes matèries per la Inspecció de Treball, en un cert nombre d'activitats, d'inspeccions —i aquí dispo de tota una relació de les activitats portades a terme per la Inspecció de Treball sota la direcció del Departament de Treball—, entenem, i ens sembla que és lògic, que mentre no disposem de l'Institut, dels Gabinets, amb tots un equips tècnics, amb un personal especialitzat, no seria possible realitzar perfectament, correctament, un programa general d'activitats i, per tant, doncs, també demanaríem aquesta supressió.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara el torn d'intervenció dels Grups parlamentaris que no han presentat esmenes, si és que desitgen intervenir. *(Pausa.)* En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Francesc Subirà i Rocamora.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres coneixem perfectament les gestions que s'han fet, la gestió que la Comissió Mixta de Traspàs ha fet, ja fa més d'un any, una gestió dura i constant. No hem de posar obstacles de cap manera a un suggeriment com és l'esmena del Grup de Convergència i Unió que es continuïn fent, tant a través del Consell Executiu com d'aquesta Comissió, tots els possibles perquè siguin traspàsats, tant l'Institut Territorial com els Gabinets Tècnics provincials. De totes maneres, que el senyor Escudé no vagi a la Travessera de Gràcia perquè no trobarà cap Gabinet, en tot cas, hauria d'anar a la Travessera de les Corts, és evident.

El Govern Executiu de la Generalitat es nega a acceptar el traspàs solament dels Gabinets perquè serien onerosos, evidentment, des d'un punt de vista de la seva economia i ens sembla coherent, i això ens portaria de la mà sobre el punt 2 de la moció dels Socialistes que, sense un traspàs complet, tant de l'Institut com dels Gabinets, no és possible fer un pla d'higiene i seguretat del treball, de manera que una planificació només es podria fer en el cas que s'aconseguissin les transferències completes, tant de l'Institut com dels Gabinets.

Aleshores, nosaltres estaríem a favor d'aquesta continuïtat de gestió, una gestió que no posem en qüestió. S'ha fet, pensem que s'ha d'exigir més, ni senyors Damians ni senyors Benjumeas no poden ser obstacles. En tot cas, la duresa d'a-

questa gestió s'ha d'endurir també pel que fa a les nostres posicions i a la demanda. De manera que votarem a favor de la possibilitat que s'esmeni el punt primer de la moció quan digui «continuïtat en les gestions que s'han estat fent». Els altres dos punts ens sembla que decauen, no els podem acceptar. Esquerra Republicana votarà a favor de l'esmena de supressió als punts 2 i 3 i cas que això no sigui votat, votarà que no dels punts 2 i 3, de la moció del Partit Socialista, i també si el primer punt no fos acceptat, votaríem negativament el punt primer de la moció tal com està escrita.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista, té la paraula el Diputat senyor Panisello.

El Sr. PANISELLO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb la presa de posició del Grup Centrista a la moció presentada pel Grup Socialista del desallotjament d'una part de les instal·lacions de l'Institut Territorial del Servei Social d'Higiene i Seguretat en el Treball, nosaltres no hem presentat cap esmena i no ho hem fet, fonamentalment, per dos motius.

Ens sembla, en principi, que aquesta moció no és massa conseqüent amb la interpellació presentada al seu moment. I ens sembla que no ho és perquè en la moció, concretament, ja no es parla del tema concret, del tema, jo diria, molt, molt retallat del desallotjament, sinó que ja s'hi fa extensió, com diu la petita introducció que hi ha a la moció, de passar a observar o a parlar d'un tema que és sobre seguretat i higiene en el treball. La moció, per tant, depassa, al nostre punt de vista, bastant el límit que estava predeterminat a la interpellació. Això també es fa palès si un s'adona que la Presidència del Parlament, i la Mesa en conseqüència, va haver de rebutjar el punt 2 de la moció original, perquè el va considerar incongruent. La resta de la moció, que és la que tenim i ara analitzarem, nosaltres no diem que sigui incongruent, però sí que ens sembla, d'alguna manera, que oblida una mica el principi de la interpellació i va més enllà, o intenta d'anar més enllà, del plantejament inicial, malgrat que es tracti de la mateixa matèria.

Si realment es tracta de plantejar un problema general d'higiene i seguretat del treball, i aquest és el segon motiu nostre a considerar, aquesta moció ens sembla totalment minsa, insuficient i, per tant, jo diria que inapropiada, perquè si hem de parlar d'higiene i seguretat en el treball, hem d'anar molt més lluny, no es pot concretar en una moció en aquesta Cambra, sinó que hem d'anar fins i tot, si s'escau, a una proposició de llei.

Per aquests motius, diem, nosaltres no vam presentar esmenes, i ens trobem potser dintre de l'anàlisi dels punts concrets de la moció amb la mateixa o semblant situació. Per exemple, en el punt primer, es diu que «el Consell farà». Nosaltres volem pensar i pensem —com també ha apuntat el senyor Escudé— que el Consell està fent el que ha de fer, i com a govern de Catalunya, que és la seva missió, ha de seguir, vulgui o no, fent el que ha de fer, i, si no, al seu moment farem l'acció que calgui dintre d'aquesta Cambra, dintre d'aquest Parlament, per a cridar l'atenció sobre el que realment no s'està fent. També es parla, i en aquest punt només s'hi fa també esment —i, d'això, també n'ha fet referència el senyor Escudé—, de l'Institut Territorial d'Higiene i Seguretat en el Treball. Ara com ara, amb les gestions que està fent la Comis-

sió Mixta de Traspassos —i això també va una mica en relació amb el tercer punt d'aquesta moció—, no sabem concretament encara el que se'ns transferirà. Evidentment, voler incidir en aquestes altures en la Comissió de Traspassos i voler accelerar d'alguna manera o incidir d'alguna manera perquè aquesta Comissió no faci accions sobre coses que no ens han transferit, d'alguna manera és posar-se dintre de casa d'un altre, que ara com ara, encara no és casa nostra.

Quant al punt 2, nosaltres naturalment que estem d'acord que s'elabori un pla d'higiene i seguretat en el treball, però tornem a incidir en la mateixa cosa —i aquest és l'objecte d'aquesta moció—: nosaltres creiem que això queda molt curt, que això s'hauria de plantejar davant d'aquesta Cambra d'una altra manera, amb unes possibilitats molt més obertes i anar fins allà on puguem. Si aquest no és el moment adequat, tal vegada haurem d'esperar algun temps a saber què és el que tenim, a saber què és del que disposarem en aquesta matèria per a poder anar, no tan sols a un pla d'acció, sinó fins i tot més enllà, si és possible, a un pla de legislació, que en definitiva pensem que és el que ha de fer aquesta Cambra.

El punt tercer, «el Consell Executiu donarà instruccions...». Bé, jo aquí hauria de donar una mica la raó al Diputat senyor Torres, que aquest matí ha afirmat que potser en aquest Parlament es fan massa mocions. Jo no diré si es fan o no es fan massa mocions, perquè no sóc qui per a dir-ho, però el que sí que voldria dir és que el Parlament hauria de reflexionar sobre si, no les mocions, però si les resolucions, van prou enllà, tenen prou solidesa, estan prou substanciades per a poder-les portar en aquesta Cambra, perquè en definitiva, senyores i senyors, nosaltres entenem que la missió d'aquesta Cambra no és recomanar ni donar consells, sinó simplement i únicament —ni vetllar pel comportament de l'Executiu—, sinó fonamentalment legislar.

I per acabar voldria dir que el Grup de Centristes votarem negativament el primer i el tercer punts. I com que creiem que sí que la Generalitat ha d'incidir en la legislació, en els plans d'actuació i en tot el que calgui dintre de Catalunya, no votarem negativament el segon punt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup del Partit Socialista Unificat desitja intervenir? (Pausa.) No. Aleshores té la paraula el senyor Guitart per a precisar essencialment si accepta l'esmena presentada.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Senyor Panisello, nosaltres és que no podem anar més enllà perquè no tenim competències. Voldríem anar-hi. Avui això és el que podem fer i, per tant, voldríem que es fes. També ho deia el senyor Subirà, «s'han de fer més coses». Nosaltres n'hem feta una, hem fet una moció subsegüent a una interpellació que es pot aprovar, i que indubtablement reforçaria totes les gestions que emprenguéssim o que continuéssim fent el Consell Executiu de la Generalitat.

Referint-me a les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió. Parlant molt clarament, aquí nosaltres estariem naturalment disposats a acceptar la primera esmena del Grup de Convergència i Unió, amb el benentès que el Grup de Convergència i Unió retirés les dues esmenes de supressió que òbviament desvirtuen el contingut més absolut i més global d'aquesta moció. Aquesta moció té un sentit molt concret: nos-

altres volem una política de prevenció per als treballadors, nosaltres volem, per tant, un pla d'actuació que es pot fer. La competència de prevenció, no la tenim, però tenim ja competències des del 79 que ens permeten començar a treballar. Nosaltres pensem que existeix l'Institut Nacional d'Ocupació, encara no traspassat, però ja amb una Direcció General d'Ocupació a la Generalitat de Catalunya, i no veiem per què això no es pot fer en el camp de la prevenció. Per tant, aquestes esmenes nosaltres entenem que desvirtuen absolutament el nostre esperit en escriure aquesta moció, i naturalment, per aquestes raons, no les podem acceptar. No les podem acceptar perquè no compartim de fons el plantejament del Consell Executiu, que sí que creiem capaç de fer les gestions, no de continuar fent les gestions de la Comissió Mixta, les quals no critico, sinó de fer les gestions polítiques necessàries per a evitar, primer, que aquest Institut es parteixi, com ja s'ha partit, i, segon, per a assegurar el seu traspàs. I nosaltres creiem en la capacitat del Consell Executiu de fer aquestes gestions per tal d'evitar-ho, i el creiem capaç perquè en fa d'altres, d'accions, tant o més difícils amb l'èxit que ells coneixen. Per tant, aquí hi ha un plantejament clar, hi ha dues polítiques. La nostra és diferent. I pensem que la política que en aquest tema està seguint el Consell Executiu és una política de dretes, contrària als interessos dels treballadors, i que, per tant, no és una política nacional de Catalunya. *(Remor de veus.)*

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats, si jo he entès bé la intervenció del senyor Guitart, no hi ha cap esmena acceptada, i, per tant, la moció es vota amb el text que ha estat presentat. *(El senyor Martín demana per parlar.)* Sí?

El Sr. MARTÍN I TOVAL : Demanem la votació punt per punt, no obstant.

El Sr. PRESIDENT : Punt per punt. Molt bé. Aleshores, la moció té quatre punts, començarem per votar el primer punt.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El primer punt de la moció ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el segon punt.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i senyors Diputats que s'abstenen?

El segon punt de la moció ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 46 en contra i 14 abstencions.

Passem ara a votar el tercer punt.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estan a favor que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstenen?

El tercer punt de la moció ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

I, finalment, votem el quart punt. *(El senyor Escudé demana per parlar.)* Sí?

El Sr. ESCUDÉ *(de l'escó estant)* : Perdó, senyor President, hi ha tres punts, perquè el quart punt tinc entès que la Mesa el

va considerar no adequat. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Només queden tres punts. Per tant, moció ha estat rebutjada.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre
els criteris actuals, motius i propòsits
del Govern de la Generalitat
en política d'ocupació**

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris actuals, motius i propòsits del Govern de la Generalitat en política d'ocupació, presentada pel Grup Socialista, nom del Grup Socialista, per a defensar la moció, té la paraula el Diputat senyor Eduardo Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, em permetran que comenci aquesta intervenció recordant-los a tots, i especialment al senyor Panisello, tothom que es pugui sentir alludit, que el Reglament del Parlament té un Capítol Tercer, del Títol Quart, que es titula « l'impuls i el control de l'acció política i de govern », en parla del funcionament del Parlament, que és un capítol que va de l'article 117 a l'article 131, és a dir, prou important per la quantitat d'articles — cinc pàgines, cinc fulls del nostre Reglament en aquesta edició —, que és tot això que el Reglament a part de legislar. Per tant, el que estem fent és una cosa molt maleta, podríem dir-ne, en el funcionament del Parlament.

A part d'això, voldria també dir, senyor President, que és molt breu. Ja sé que ja estem acabant pràcticament l'ordre del dia, que és presumptuós voler fer exemple ara, ser exemple a partir d'aquesta brevetat, però voldríem que la resta de Diputats que ara parlin d'aquest tema, en aquest debat, d'aquesta moció, des de la tribuna, no des de l'escó, ho facin també a la mateixa brevetat.

Això va ser una interpellació al Consell Executiu respecte pel Molt Honorable senyor Conseller de Treball — Honorable perdó, Honorable; el Molt Honorable no va parlar, eh?; volíem, però no va parlar —, pel Molt Honorable senyor Conseller de Treball *(remor de veus)*, per l'Honorable Conseller de Treball, en relació amb un document fet per la seva Conselleria, que es titulava « Suggestiments sobre la contractació selectiva », i, llavors, en aquella intervenció, recordo que aquella interpellació presentada per aquest Diputat que ara parla, jo deia que dubtàvem de quin era el caràcter o la naturalesa d'aquell document. O bé era un nou projecte d'acció enfront de l'atur i per a l'ocupació, i, per tant, incidia o volia incidir en un procés de concreció a Catalunya de l'ANE, o Acord Nacional d'Ocupació, o bé eren suggeriments per a la contractació col·lectiva i, per tant, incidia clarament en l'autonomia de parts prevista en la Constitució, prevista en l'Estatut dels treballadors, pel que fa a allò que en diuen les relacions socials de treball.

El senyor Conseller no ens va dir de què es tractava i el senyor Conseller tampoc no ens va aclarir per què s'havien pres determinades resolucions en aquest Parlament. Llavors, com a conseqüència d'això, nosaltres, perquè no estíem d'acord ni que això podia ser una concreció del dit Acord Nacional d'Ocupació, perquè era una iniciativa en la qual l'únic que

feia era demanar sacrificis —dit, diguem-ne, en termes que podrien semblar al senyor Conseller cars—, demanar sacrificis als treballadors, però no res del que havien de fer els empresaris, oi?, per a això d'afavorir la contractació col·lectiva, i de cap manera res del que ha de fer l'Administració, que és, en tot cas, la tasca que li correspon al senyor Conseller i al Consell Executiu, com que no deia res d'això, pensàvem que no podia ser de cap manera una alternativa de concreció de l'ANE a Catalunya, i tampoc no podien ser, tampoc, de cap manera, uns suggeriments que interferissin la voluntat autònoma de les parts socials a l'hora de la contractació col·lectiva. És per això que vàrem fer un primer punt de moció, que diu: «expressar el rebuig del document del Departament de Treball titulat tal, tal, tal, perquè contradiu resolucions d'aquest Parlament», perquè contradiu, no la posició del Grup Socialista, no la posició específica i concreta d'aquest Diputat que els parla, no la posició d'aquest o aquell altre Grup, sinó la posició del Parlament de Catalunya, d'aquesta Cambra, publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, resolució del 29 de juny del 81, número 39 del *Butlletí* del 6 de juliol.

I segon, li dèiem, o li volem dir, al Consell Executiu —que li ho digui el Parlament—, que presenti ja, ara, al més aviat possible, en el termini d'un mes, ja, un projecte de llei que li ha demanat des de fa molt de temps aquest Parlament, concretament el té demanat també des del 29 de juny del 81. És a dir que no és que li donem un termini curt al Consell Executiu, que l'ofeguem amb les nostres presses. No, al seu dia, el Grup Socialista va presentar una moció consensuada fins i tot, perquè era un debat d'aquells en què finalment es transaccionen les mocions —es va transaccionar aquella moció— perquè presenti el projecte de llei sense termini. Es va fer el juny del 81; vàrem esperar tot un període de sessions —el segon període de sessions de l'any 81—, el senyor Conseller i el Consell Executiu no varen donar mostres de tenir especials ganes de complir això que el Parlament els deia, i ara hem de dir que en el termini d'un mes creiem que el Parlament ha de dir —no al Grup Socialista—, creiem que el Parlament ha de dir que en el termini d'un mes ens presentin ja aquest projecte de llei. Aquest és el sentit molt escaït d'aquesta moció que presentem ara.

El Sr. PRESIDENT: Toca ara el torn d'intervenció del Grup esmenant; en aquest cas, el Grup de Centristes. Pel Grup de Centristes té la paraula el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem fet una esmena de supressió al punt primer ja que entenem que el contingut d'aquest, que expressa el rebuig del document del Departament de Treball intítulat «Reflexions i suggeriments davant la negociació col·lectiva, etc.», no creiem que sigui el tràmit parlamentari adient el fet de portar o expressar el rebuig a un document del Departament de Treball, Departament de Treball que pot portar una sèrie de meditacions o reflexions, tal com indica el mateix títol, sobre aquesta matèria. Creiem, en definitiva, que, si aquestes reflexions o aquest comportament de la Conselleria de Treball estigués en contradicció amb acords concrets d'aquest Parlament, haurien de ser altres els instruments parlamentaris adients per a fer constar aquest rebuig, és a dir, presentar, en tot cas, si hi ha incompliment de les resolucions del Parlament, les mocions pertinents; si és que no s'ha portat a

terme a través de proposicions, fins i tot de lleis en alguna de les matèries en qüestió, mereix aquest tractament parlamentari, però entenem que portar a la consideració d'aquest Parlament tots i cada un dels documents que puguin elaborar les Conselleries i que puguin no estar d'acord amb resolucions o acords anteriors a aquest mateix Parlament, mentre no siguin fetes seves pel mateix Consell Executiu, no tinguin la forma adequada d'acords d'aquest mateix Consell Executiu i, per tant, puguin ser objecte de fiscalització o de control d'aquest Parlament, no és adient, com tampoc no ho és venir aquí a expressar rebuig a documents que només comporten reflexions o suggeriments, però que no tenen, en tot cas, encara cap mena de forma o de vestit de caràcter executiu i que puguin entrar, per tant, a formar part, com a tal norma jurídica, del teixit social jurídic de Catalunya.

Per això, ho repeteixo, presentem nosaltres una esmena de supressió en aquest sentit.

Quant al segon punt, voldria dir que nosaltres hem presentat, en principi, una esmena, ampliant el termini d'un mes en tres mesos per a portar a terme aquest projecte de llei de creació d'un fons per al foment d'ocupació a Catalunya. Voldríem dir que, des del 29 de juny, en què va ser aprovada la resolució del Parlament —el punt cinquè de la qual venia de l'obligatorietat del Consell Executiu de presentar aquesta llei que reguli aquest fons per al foment de l'ocupació de Catalunya—, nosaltres entenem que potser fins que no estiguin plenament assegurades les consignacions pressupostàries al pressupost del 82 —i, a aquest punt, nosaltres hi hem presentat esmenes adients: sobre el fet que no quedi absolutament clara quina és la línia política que vol aquest Parlament, que vagi a aquests fons de dotacions respecte al foment de l'ocupació a Catalunya—, que no podem i, d'alguna manera, tornem sobre els nostres propis passos en presentar l'esmena, i nosaltres retirariem, en aquest cas, l'esmena al punt segon d'aquesta moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups parlamentaris que no han intervingut fins ara en el debat poden intervenir.

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana? (*Pausa.*) Té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a nosaltres, el document a què fa referència el primer punt de la moció intítulat «Reflexions i suggeriments davant de la negociació col·lectiva» tampoc no ens agrada, després d'haver-lo estudiat a fons, però no creiem que, tractant-se de reflexions i suggeriments que no tenen cap mena de força ni de realitat efectiva, el Parlament l'hagi de rebutjar com pretén la moció. Creiem que cada Grup pot rebutjar-lo o pot semblar-li bé, però no veiem per què el Parlament s'ha pronunciar sobre unes reflexions. De tota manera volem deixar ben clar que a nosaltres tampoc no ens agraden alguns punts, perquè es fan comparances entre empreses catalanes i empreses multinacionals, i no creiem que allò que pugui ser vàlid per a les darreres ho hagi de ser necessàriament per a les nostres, que solen ser petites i mitjanes. Es parla de PIMES i es parla al mateix temps de la Chrysler, que, evidentment, no són de cap manera comparables.

Voldria referir-me també a l'allusió que es fa en aquest document, en aquests suggeriments, sobre la renúncia al dret de vaga. No és que el document ho digui, però ho insinua, d'alguna

na manera, posant exemples d'empreses d'altres països. Nosaltres no podem acceptar que el treballador, l'assalariat, renunciï al dret de vaga, perquè, si no, al treballador, si se li treu això, no li queda cap mena de possibilitat reivindicativa. Precisament, nosaltres ens dolem que aquesta renúncia al dret de vaga, que alguns potser voldrien que fos un acord, sigui ja una realitat en la pràctica, perquè tot i que aquesta renúncia no estigui signada, existeix, de fet, quan hi ha prop de dos milions d'aturats a l'Estat. En aquesta situació és una ingenuïtat de pensar que es puguin fer gaires vagues, perquè el treballador a qualsevol empresa es veu obligat a dedicar més esforços a pensar com pot conservar el seu lloc de treball que no pas a pensar com pot produir més i millor i, naturalment, com pot exercir la seva acció reivindicativa.

Pel que fa al segon punt de la moció, cal dir que en els pressupostos de la Generalitat per al 1982 ja hi ha una consignació de recursos per la lluita contra els efectes de l'atur. Es pot opinar si és suficient o no; nosaltres creiem que no ho és, i, en tot cas, pensem que el que cal és aconseguir, mitjançant les esmenes dels Grups parlamentaris, que aquests recursos es puguin incrementar. A les esmenes que ha presentat el nostre Grup als pressupostos, apliquem una part de les reduccions a l'increment d'aquestes disponibilitats.

Per a acabar, només cal dir que, pels motius expressats, votarem en contra dels apartats 1 i 2 de la moció presentada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat...

El Sr. RIBÓ: El Diputat senyor Francesc Padullés.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Francesc Padullés té la paraula.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument per intervenir per dir que estem absolutament d'acord amb la moció i que el nostre vot serà favorable a la proposta de moció del Grup Socialista.

Nosaltres entenem que hi ha una greu contradicció entre els acords que es prenen en aquest Parlament en relació amb el problema de l'atur, la política d'ocupació, etc., i la política que s'està fent realment des de la Conselleria de Treball i des del Consell Executiu. I l'expressió més flagrant d'aquesta contradicció és el document que la moció sollicita que sigui rebutjat. Nosaltres ens estem trobant que en la pràctica s'està fent una política a Catalunya radicalment contrària a la que, majoritàriament —i, en molts casos, per unanimitat— estem aprovant en aquest Parlament. Pensem que això és molt greu, i no entenem massa, per l'explicació de vot que algun Grup ja ha fet, com no es pot entrar a rebutjar el que és la pràctica política real de la Conselleria de Treball. No és un document aliè a aquest Parlament, el que nosaltres demanem que es rebutgi; és un document completament contrari a l'esperit i a la lletra de tot el que nosaltres discutim i aprovem aquí. Per tant, tenim l'obligació política de rebutjar aquest document perquè no té res a veure amb el que aquí aprovem.

Nosaltres, en aquest sentit, per tant, estem completament d'acord amb la moció per tal com rebutja aquest document.

En relació amb el segon punt, nosaltres entenem que el període d'un mes per a la presentació d'aquest projecte de llei és, en la pràctica, dir que ha tingut el Conseller, el Consell Executiu, nou mesos per a presentar aquest projecte de llei, atès que

això va ser acordat el 29 de juny de 1981. Entenem que nou mesos és un temps suficient perquè s'elabori un projecte de llei d'aquestes característiques, que enllaça perfectament amb el que sí que aprovem en aquest Parlament, que és la consecució, a efectes de llei, d'aquests acords globals que nosaltres prenem aquí en aquest Parlament.

D'altra banda, el no compliment d'això com el no compliment d'altres coses, com el no compliment el punt 3 de l'apartat tercer, que diu que a la Comissió de Política Social es faran unes informacions trimestrals, etc., de l'aplicació de l'ANE, del seu seguiment a Catalunya, denota igualment quina és la concepció de com afrontar el problema de l'atur des de la Conselleria, des del Consell Executiu.

En aquest sentit, nosaltres entenem que és urgent la presentació d'aquest projecte de llei, entenem que el període d'un mes —nou mesos, en la pràctica— és correcte, tot i que nosaltres també hem presentat esmenes als pressupostos, a fi d'incrementar la partida destinada a lluitar contra l'atur a Catalunya.

Entenem, per tant, que la moció és una moció completament coherent amb el que hem votat en aquest Parlament, que és una moció a la qual no es pot dir que no i que és una moció que, evidentment, és de rebuig a un document que no ha estat presentat aquí, però que en la pràctica és la política real del Consell Executiu i que tenim l'obligació moral i política de rebutjar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Raimon Escudé, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en sentir les explicacions que ens feien els Diputats senyors Capdevila i Alay a fi d'abreujar el debat he estat a punt de no sortir a exposar el nostre punt de vista perquè coincideix exactament, perquè és una cosa tan lògica i natural, ens sembla a nosaltres, la reacció aquesta experimentada davant la proposta que se'ns fa a través d'aquesta moció, que ens semblava gairebé superflu. Ara, en haver-hi una nova intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Padullés, doncs m'he decidit a sortir, a fer també una mica de reflexió sobre aquest tema perquè, realment, encara que molts —em temo— de les senyores i senyors Diputats, d'aquest treball, només en coneixeran el títol —no per manca d'interès propi, sinó perquè realment, com s'ha dit, és un document destinat a les parts socials que autònomament negocien els convenis col·lectius en aquest període, no es tracta d'un document el destinatari del qual sigui aquesta Cambra—, per tant, ens sembla totalment incongruent i superflu que nosaltres, com a Parlament, ens hàgim de decidir sobre el rebuig o no rebuig d'unes opinions destinades a uns altres receptors i que en tot cas —hi insisteixo i el títol ho diu ben clarament— són unes reflexions i uns suggeriments.

Aleshores, si repassem aquest document de trenta pàgines, veurem que al llarg de deu punts descriu els problemes, els problemes econòmics, els problemes socials i ètics que comporta el greu problema de l'atur. Jo diria, personalment, que és una de les anàlisis més lúcides que s'han fet de la situació del nostre país en aquests moments, però aquesta situació de crisi i d'atur no és merament un accident de recorregut, és alguna cosa més fonda, és un tema molt més greu, molt més

profund i, aleshores, si repassen amb mi aquest text veuran que el senyor Conseller, el Departament de Treball, a través d'aquest escrit fa unes consideracions teòriques i unes consideracions xifrades en el terreny de l'augment de l'atur, l'aprofundiment de la crisi a casa nostra, unes dades estadístiques; descriu les actituds individuals i collectives que genera la crisi, actituds moltes vegades antisocials i que cal rebutjar però hem de reflexionar sobre elles; ens parla de les conseqüències socials i econòmiques d'aquesta crisi en tots els ordres; fa un inventari dels nostres recursos, com pot combatre's aquesta trista situació de Catalunya, i arriba a una conclusió —i aquí no es parla de sacrificis dels treballadors, sinó de sacrificis de la societat catalana, perquè, evidentment sense el sacrifici de tots no aconseguirem sortir d'aquest pou de l'atur, de la crisi— i per això, en un punt setè fa unes consideracions, entenc que molt encertades, que l'única via possible de sortida és la competitivitat de l'economia catalana; i acaba, doncs, fent unes reflexions, un inventari també de les actuacions possibles a fer des de Catalunya i les compara amb algunes experiències estrangeres, d'Estats Units, de Bèlgica, de Suècia, Dinamarca, etc. I, finalment, a partir de la plana vint-i-vuit es fan unes propostes concretes, però propostes que si les senyores i senyors Diputats tenen la bondat de seguir veuran que comencen dient: «Les constatacions i les reflexions anteriors porten a suggerir a les parts un enquadrament genèric, a tenir en compte al llarg de la negociació col·lectiva d'enguany en el marc de l'Acord Nacional d'Ocupació». Per tant, crec que tots els dubtes queden esvaïts. Es tracta d'un document, una aportació ètica, pràctica, concreta i doctrinal a aquest tema perquè, respectant l'autonomia de les parts que han de negociar puguin, si volen, fer cas totalment o parcialment d'aquests suggeriments i d'aquestes propostes. Per tant, doncs, el nostre Grup creu totalment incongruent el redactat del punt primer de la moció.

Quant al punt segon se'ns ha dit que si era posat perquè hi havia hagut —i és cert— una resolució d'aquest Parlament el 29 de juny, en la qual es deia que es faria aquest projecte sense fixar-li una data, i aleshores ens sembla poc seriós que a través d'un mecanisme de jerarquia inferior a les resolucions d'un debat, un debat intens i ampli, a través d'una moció, d'una interpellació, es vulgui canviar això i més, com han dit els Portaveus dels Grups Centrista i d'Esquerra Republicana. Això lliga en l'apartat segon amb el tema de les consignacions pressupostàries. El pressupost, el projecte de pressupost va ser presentat pel Consell Executiu ja fa molt de temps, per tant ja no hi ha motiu en aquests moments de parlar de modificar-lo a través d'aquesta moció; és un tema que es debatrà en la llei de pressupostos i, per tant, creiem que també és incongruent i és innecessari parlar-ne, més per tal com almenys les senyores i els senyors Diputats que són membres de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost hauran rebut en el transcurs d'aquesta sessió, hauran vist que els uixers del Parlament ens han fet arribar el text de les esmenes a la totalitat i precisament l'esmena a la totalitat de retorn del Pressupost, del projecte de Pressupost de la Generalitat —si no ho recordo malament— en el punt 4, en el motiu quart d'oposició parla precisament de tot aquest tema, segons el Grup Socialista legítimament entén que el Pressupost no reflecteix aquestes resolucions del Parlament. Per tant tots aquests temes seran, evidentment, objecte

de debat i a través de les esmenes es podrà millorar, si cal, aquesta dotació que, com s'ha citat, existeix ja a iniciativa del Conseller de Treball en el projecte de Pressupost de la Generalitat per a l'any 1982.

Per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup votarà en contra del text del primer i del segon punt d'aquesta moció que es presenta a la nostra consideració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Senyor President, senyories. Tinc entès que només queda una esmena, que és l'esmena a l'apartat primer, de supressió, tota vegada que l'apartat segon ha tornat sobre els seus passos: el Grup Centrista, sembla que l'ha retirada. Doncs, bé.

Senyor President, el nostre Grup entenem que el Parlament quan resol, sigui com a conseqüència d'interpellació, sigui com a conseqüència de debat en Ple, sigui com a conseqüència d'acció parlamentària en Comissió no té jerarquia, no tenen jerarquia aquestes resolucions, i totes són resolucions del Parlament amb la mateixa valua, amb la mateixa eficàcia, és a dir, normalment incomplertes pel Consell Executiu, vull assenyalar que no tenim cap interès en què el Parlament expressi el rebuig del document. El document està fet per Convergència i Unió, pel seu Govern i que li doni suport qui vulgui, que el Grup Socialista no li dona suport. Punt. No tenim cap interès en què el Parlament el rebutgi. El que volem és que, en comptes de tant fer papers, de tantes resolucions que fem aquí sobre l'ocupació, es faci una llei de foment de l'ocupació i això no es vol fer, fins al punt que una esmena que posava el termini en tres mesos, després ha estat retirada tornant sobre els seus passos per un altre Grup.

Per tant no es tracta de parlar, no es tracta de rebutjar res, senyor Conseller. El seu document és seu, per a vostè, nosaltres no el volem. Punt. Però si li plau, no parlem més de l'ocupació, que Catalunya i la Generalitat de Catalunya tenen una responsabilitat en aquest tema molt important que no ha estat presa ni pel Consell Executiu ni pel senyor Conseller de Treball.

Nosaltres no acceptem senyor President, òbviament, cap de les esmenes.

El Sr. PRESIDENT. Molt bé. Passem doncs a votació el text de la moció sense cap modificació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la moció que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política d'aquest en relació amb l'Institut Social del Temps Lliure

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia: moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política d'aquest en relació amb l'Institut Social del Temps Lliure, presentada pels Diputats senyors Xavier Guitart, Daniel Terradellas i Lluís Garcia, del Grup Socialista. En nom dels Diputats presentadors de la moció, té la paraula el senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta moció arrenca d'un interpellació que els socialistes vam presentar al Parlament i que es va substanciar també el dia 16 de desembre de l'any passat. Els nostres arguments centrals que justificaven la presentació d'aquesta moció eren precisament la manca d'estructura i de pressupost de l'Institut Social del Temps Lliure al llarg de l'any 1981, des que fou traspassat a la Generalitat. L'abandó, el deteriorament d'algunes instal·lacions era evident com també ho era la manca de gestió d'aquest Institut traspassat per la Generalitat, després del seu traspàs. Era el Govern central que seguia gestionant, tant el pressupost com les directrius d'aquest Institut, raons aquestes que ens semblaven més que justificades per a la presentació de la moció que avui tractem. De tota manera, en els dos mesos i escaig que han passat des de la substanciació de la interpellació al Ple fins ara, han aparegut noves dades que necessàriament hem de considerar.

A l'examinar els pressupostos de la Generalitat per a l'any 1982 ens hem sorprès i ens hem alegrat a la vegada de veure l'adscripció d'aquest Institut a la Secretaria General Tècnica —abans podia estar-hi adscrit però no figurava en lloc formalment—, juntament amb un pressupost econòmic determinat. De tota manera aquest pressupost econòmic, aquesta partida no és encara real ni tan sols provisional, sinó condicionada a la transferència dels crèdits que pertanyen a aquest Institut i que segueix negociant la Comissió Mixta de Valoracions. Dic que ens alegrem de veure això escrit per primera vegada, perquè suposa ja una actitud positiva. Alhora, però, nosaltres seguim preocupats sobre el desenvolupament d'aquesta negociació, d'aquesta transferència perquè el seu possible retard necessàriament portaria altra vegada una situació d'abandó i una situació greu per a les instal·lacions que avui encara existeixen. Nosaltres, per tant, vista aquesta acció del Consell Executiu d'adscripció a la Secretaria General Tècnica, vist el pressupost condicionat presentat, retirem els articles 2 i 3 d'aquesta moció i mantenim el primer que considerem de cabdal importància, per tal que es pugui garantir una gestió nítida, una gestió clara, democràtica i eficaç d'aquest Institut.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap esmena presentada, però poden intervenir tots els altres Grups.

El Grup d'Esquerra Republicana desitja intervenir? (Pausa.) Té la paraula el Diputat senyor Francesc Subirà.

El Sr. SUBIRÀ i ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan es va presentar aquesta moció el dia 17 de desembre del 81, precisament l'endemà, el 18 de desembre, un decret del Ministeri, un decret del Govern donava per extingit l'Institut Social del Temps Lliure. Aleshores, tot el que estem discutint aquí pràcticament ha d'estar marcat per aquesta obsolescència que sobretot el primer punt de la moció representa quant a la vinculació que els acords de l'ANE representaven que s'havia de constituir una comissió de control sobre aquest Institut Social del Temps Lliure. Resulta ara que, retirats el segon i el tercer punt de la moció, ens hauríem de referir exclusivament al primer, i el primer és el que decau més, a conseqüència d'aquest decret del Govern amb data 18 de desembre del 81.

Des d'un altre punt de vista, ens consta que el Consell de Treball ha assumit amb la seva gestió, considerant aquesta

abolició, aquesta extinció de l'Institut Social del Temps Lliure, precisament la filosofia i el contingut amb què s'havia ofert el 50% dels llocs de treball als sindicats, segons l'acord de l'ANE; i així ho ha fet, ens consta que ho ha fet i que el Govern Executiu de la Generalitat, a través de la Conselleria de Treball, espera la resposta dels sindicats si accepten o no accepten aquest 50% de places per a Catalunya.

Efectivament, també s'ha dit ja que en el full de traspàs consten 550 milions per a les transferències a la Generalitat en funcions, serveis i mitjans; ja es van donar per Decret del 4 de desembre del 80, i des del primer de gener d'aquest any el Consell Executiu ha fet la gestió suficient per a dotar el 1982 de tots els serveis, funcions i mitjans transferits des del 80.

Aleshores creiem que hauríem criticat els punts segon i tercer, que eren ja excessives demandes de redundàncies, reiteracions, i quant al punt primer creiem que és incoherent per obsolet.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista, hi ha alguna intervenció? (Pausa.) No, no hi ha intervenció. En nom del Grup del Partit Socialista Unificat tampoc no hi ha intervenció. En nom de Convergència i Unió, el Diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, una vegada més pujo a aquesta tribuna a dir que estic d'acord amb el senyor Guitart. Ara, aquí, en aquest cas crec que topem una mica amb tot el procediment i la mecànica de textos, d'esmenes i de votació, perquè realment, com deien els clàssics i, en certa manera, ho ha recollit el senyor Diputat socialista, el temps ho guareix tot, i, de fet, tots els punts d'aquesta moció, en el transcurs del temps, des del dia 17 de desembre, pels motius que ha dit ell, han quedat en certa manera obsolets, decaiguts i per això molt encertadament l'ha retirat, excepte del primer punt. I al primer punt, el que vol manifestar el nostre Grup és que hi estem d'acord, però d'acord amb el seu esperit perquè, com diré, en aquest moment és potser el punt que més clarament ha decaigut. I per una raó ben concreta i ben evident: perquè em sembla que no cal dubtar de l'interès del Departament de Treball a donar compliment a tots els compromisos i a tots els acords procedents de l'ANE, i per això, amb data 19 de juny de 1981, es va crear una comissió, en el si del Consell de Treball de la Generalitat, per a estudiar, precisament, la constitució d'aquest organisme, aquesta comissió de control de l'Institut Social del Temps Lliure, previst en l'ANE. I per això, a través d'una subcomissió amb una composició mixta d'organitzacions empresarials i centrals sindicals representatives, es va elaborar un projecte de composició de funcions d'aquesta Comissió, i aleshores curiosament, diria dissortadament, fins i tot, el dia 18 de desembre, el dia que el ple del Consell de Treball de la Generalitat aprovava la creació d'aquesta comissió de control i l'endemà mateix que els senyors Diputats socialistes presentaven el text d'aquesta moció, doncs, surt, apareix un decret, un Reial Decret, el 2966 de l'any 1981, el 18 de desembre, i aquest Decret, en el seu article setè suprimeix l'organisme autònom denominat Institut Social del Temps Lliure i crea una comissió liquidadora encarregada de la transferència dels centres —no de l'Institut, perquè queda desaparegut— dependents de

l'Institut Social del Temps Lliure a les entitats autonòmiques i, si s'escau, a les entitats locals.

Aleshores, davant aquesta nova situació que esborrava tota la tasca feta, el Consell de Treball, els representants de l'Administració, representants del Departament de Treball, van fer una proposta al Conseller de Treball en el sentit de donar —malauradament— per decaigut, per no fet tot el treball, tota la tasca que s'havia realitzat i que aleshores es faria un nou projecte per a la creació d'un nou organisme, donat que el que es transferia són unes instal·lacions, un organisme que seria el Consell Català de l'Institut Social del Temps Lliure, i, aleshores, aquest nou Consell assumiria a nivell català les funcions que havia tingut l'extingit Institut Social del Temps Lliure i, en relació amb aquest Consell, el Departament donaria satisfacció als compromisos i als acords contrets en l'ANE. I això consta que va ser assumit, va ser acceptat unànimement per totes les representacions existents. I en aquests moments s'està procedint, precisament, a elaborar aquest projecte de creació d'aquest Consell Català. Per tant, no sé com qualificar aquesta situació; és una situació una mica especial. Nosaltres voldríem donar satisfacció perquè compartim plenament la inquietud del Grup Socialista, però ens trobem que tècnicament, amb aquest redactat que parla d'una comissió de control i de l'Institut Social del Temps Lliure, evidentment, no podem donar-hi conformitat. Ara, anunciem que estariem plenament disposats —m'imagino que tots els altres Grups compartirien aquesta posició— que si es trobés, a través d'una fórmula transaccional, alguna operació respectuosa del Reglament que ho permetés, a donar conformitat a aquest nou enfocament de la situació.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Guitart desitja intervenir, malgrat que no hi hagi cap esmena? *(Pausa.)*

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Senyor President, si em permet, el Grup Socialista, entenent que, reglamentàriament és impossible donar una sortida reglamentària transaccional al tema, retira també aquest apartat de la moció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

Preguntes amb resposta oral

Aleshores, havent estat retirada la totalitat de la moció, no és procedent la votació i passem al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. La llista de les preguntes és en possessió de les senyores i els senyors Diputats i els dispensarem, per tant, per guanyar temps, de la seva lectura.

Pregunta al Consell Executiu sobre el nom de la vila de Cambrils

La primera pregunta és la que formula el Diputat senyor Ramon Franch, del Grup parlamentari de Centristes, al Consell Executiu sobre la qüestió del nom de la vila de Cambrils. El senyor Franch té la paraula per a presentar la seva pregunta.

El Sr. FRANCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pujo aquí perquè tots són sabedors de la gran campanya que s'ha fet respecte al nom de Cambrils. Aquesta campanya

que fins i tot hem tingut ocasió de tenir-la quasi tots els Diputats, i ha portat greus problemes a Cambrils, fins i tot dividint famílies, pel nom.

Crec que l'article 140 de la Constitució ens diu molt bé el respecte sobre l'autonomia municipal, igual que l'article 5.3 de l'Estatut, i per això avui haig de defensar aquesta mena de guerra que s'ha presentat en un municipi on vivíem molt tranquils i molt conjuntament.

I precisament ha estat fet per uns senyors que haurien de donar llum i haurien d'unir el poble de Catalunya, i, en aquest cas, és l'Institut d'Estudis Catalans, que va prendre la seva decisió sense consultar-ho amb un poble que tota la vida ha estat Cambrils i que històricament crec que és dels primers de Catalunya. Tenim un Gimbernat —que ningú no el pot discutir—, tenim un Vidal i Barraquer, el catalanisme del qual ha estat patent durant tots aquests anys, que l'han viscut i que són fills de Cambrils, que sempre han defensat el nom de Cambrils i, en canvi, s'ha procedit a malversar la convivència de Cambrils, precisament a través de la Generalitat, com poden ser unes cartes i una campanya amb suport de la senyora Aina Moll.

Com a Diputat, com a fill de Cambrils, això no ho puc admetre; crec que devem l'acord de l'Ajuntament de Cambrils, on davant d'aquesta controvèrsia es va exposar en un ple de l'Ajuntament i es va votar, on van sortir catorze vots a favor del nom de Cambrils, un nul, un en blanc i un en nom de Cambrils de Mar, a pesar que davant de l'Ajuntament es va veure clarament el desig d'un poble, perquè estava fet pels representants i on van votar a favor els representants del PSUC, del Partit Socialista, dels Centristes i fins i tot de Convergència, aquesta campanya **no** ha parat, i per tot això avui demano al Conseller responsable —que crec que és el de Governació, en aquest cas, qui m'ha de contestar— si és coneixedor el Consell Executiu de la decisió municipal de conservar el nom de Cambrils, ja que ha estat comunicat oficialment, i quines són les mesures a prendre per a la immediata campanya a favor de Cambrils i no, en canvi, a favor de Cambrils de Mar.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula per a contestar la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President; senyores i senyors Diputats, l'acord de l'Ajuntament de Cambrils sobre el nom del municipi és conegut per diversos Departaments de la Generalitat i pels membres dels Grups parlamentaris i de la Comissió Permanent Legislativa d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local del Parlament de Catalunya. En el transcurs de l'any 1981, l'Ajuntament de Cambrils va comunicar oficialment al Departament de Governació, per dues vegades, la certificació de l'acord de referència, pres a la sessió del ple de la Corporació Municipal celebrada el dia 7 de gener de 1981. Ambdós escrits són en poder de la Direcció General d'Administració Local, degudament registrats amb números d'entrada en aquest Departament i de sortida de l'Ajuntament i amb les dates corresponents.

La primera instància va ser enviada a iniciativa pròpia de l'Ajuntament i a la segona comunicació, que repeteix el primer escrit, va ser tramesa a sol·licitud de la Direcció General d'Administració Local per iniciativa, o complint la iniciativa del Parlament de Catalunya, que demanava al Departament

de Governació que fes les consultes necessàries abans de tramitar el Projecte de Llei de Canvi de Noms dels Municipis de Catalunya. Aquesta segona comunicació és la que obra en poder, degudament fotocopiada, de la Presidència, de tots els membres de la susdita Comissió i dels diversos Grups parlamentaris del Parlament.

El mateix escrit també obra en poder de la Direcció General de Política Lingüística del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. La Directora General del susdit Departament fa constar el següent: en primer lloc la comunicació del President de la Diputació de Tarragona, del 31 de gener de 1980, a la qual s'alludeix, també, en la pregunta presentada pel Diputat senyor Franch, és del temps de la Generalitat provisional i la Direcció General de política lingüística no en tenia notícia. La Directora General de Política Lingüística es va adreçar el 22 de juliol de 1980, mitjançant una circular, a tots els ajuntaments per als quals l'Institut d'Estudis Catalans proposava canvi de nom, demanant-los que, si no hi estaven d'acord, ho comunicuessin al Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació dins el termini de temps més breu possible.

Aquesta circular no obtingué cap resposta de l'Ajuntament de Cambrils fins al 31 de gener de 1981, amb data d'entrada al Departament del 5 de febrer, en què es rebé fotocòpia de la certificació de l'acord del ple de no acceptar el canvi proposat per l'Institut d'Estudis Catalans. La Directora General no contestà aquesta comunicació pensant que li era tramesa només per a informació i que l'original havia estat adreçat al Departament de Governació, tal com va succeir. Ja ben entrat l'any es varen rebre gran quantitat de butlletes individuals adreçades a l'Honorable senyor Conseller de Cultura demanant que acceptés la proposta de l'Institut d'Estudis Catalans i s'adoptés el nom de Cambrils de Mar.

Com que mentrestant s'havia decidit tramitar globalment la normalització dels noms dels municipis per mitjà d'una llei del Parlament de Catalunya, s'enviaren al Departament de Governació les butlletes per tal que se'ls donés el curs adient.

El 12 de juny es rebé una certificació de la Confraria de Pescadors, amb certificació de l'acord del ple del capítol, de reivindicar per al municipi el nom de Cambrils de Mar. Davant la insistència de nombrosos partidaris d'ambdues denominacions per rebre una resposta escrita, el 17 de juny la Direcció General comunicà simultàniament a l'Ajuntament, a la Confraria de Pescadors i a la Comissió pro Cambrils de Mar que era en tràmit del Parlament el Projecte de Llei per la qual s'aprova la llista dels noms dels municipis de Catalunya, que, com vostès saben, ha estat darrerament substituït per un nou Projecte de Llei, ara en tràmit en la Comissió corresponent.

Voldríem fer constar que el Departament de Cultura i el Departament de Governació tenen un gran interès per tal que es corregeixin, com més ràpidament millor, les denominacions aberrants que ara tenen oficialment alguns municipis catalans, però no té cap partit pres quan es tracta d'afegir o no un determinatiu al nom actual.

No hi ha hagut, doncs, cap estímul de la campanya en favor de Cambrils de Mar per part de la Directora General de Política Lingüística ni per part de cap altre organisme del Govern de la Generalitat. El cas de Cambrils i altres casos en què hi ha divisió d'opinions sobre el nom del municipi, demostren la urgència d'una decisió dels òrgans competents, que acabi d'una

vegada amb totes les campanyes que sobre denominacions de municipis es porten a terme a Catalunya.

El Projecte de Llei que ha estat tramès darrerament al Parlament en substitució de l'antic Projecte de Llei per la qual s'aprova la llista de noms dels municipis de Catalunya pretén respectar estrictament l'opinió municipal i, per tant, la seva autonomia en aquesta matèria.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Franch desitja repreguntar o replicar?

El Sr. FRANCH (*de l'escó estant*): Senyor President, només i agrair al senyor Conseller la manera com s'ha expressat, però li vull fer una recomanació. La senyora Anna Moll diu en una carta del 22 de juliol: «Aquesta Conselleria veuria amb molt bon gust que l'Ajuntament que vós dignament presidiu acordés adoptar la forma de Cambrils de Mar, com a nom oficial del municipi, i ho comunicés, dins del més breu termini possible, al Departament de Governació de Catalunya.» Espero que digui a la senyora Anna Moll que no faci propaganda, intervencions, per al canvi de nom de municipis, perquè els qui ho hem de decidir, com molt bé ha dit vostè, són la gent que hi viu, i l'ajuntament és qui ho ha de decidir.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació desitja afegir-hi alguna cosa?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Sí, només des de l'escó. Evidentment, aquesta és només una recomanació que feia la Directora General de Política Lingüística, que, en tot cas, no representava cap limitació a l'autonomia municipal, i acabo de dir quina és la voluntat del Consell Executiu en aquest tema. De totes maneres, en nom del senyor Franch no tindrà cap inconvenient a trametre la seva recomanació a la Directora General corresponent.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller

de Política Territorial i Obres Públiques

sobre el supermercat Boya, al terme municipal de Bausén

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és la formulada pel Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el supermercat Boya al terme municipal de Bausén.

El senyor Pere Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per centrar una mica el tema de la meua pregunta, voldria explicar un fet que surt una mica del contingut de la pregunta però que ens situarà en quina mena de personatges hem de tractar.

El Diputat que els parla va tenir coneixement d'aquesta illegalitat urbanística a través d'una carta que una consellera de l'Ajuntament de Bausén va escriure a un amic un comú, una consellera de l'Ajuntament de Bausén que es va presentar per a la mateixa llista que l'alcalde, en una llista de Convergència i Unió.

Aquesta carta, no la llegiré, els n'estalvio tot el contingut, però en un paràgraf diu: «Ya se lo puedes decir al señor Pedro Ayguadé. No sé qué clase de política es ésa. Quizá yo no entienda y así es, pero creo que después...» —aquí hi ha una frase

personal, no la diré— «la represàlia no será pequeña. Lo peor será que se meterán con gente inocente en este hacer y mis padres. Ahora sólo toca esperar el resultado.» El resultat és que tres dies després una parella de la Guàrdia Civil es presenta a la botiga de queviures de la consellera senyora Magdalena Daniel i li recull unes mostres d'oli, les precinta, se l'enduen detinguda a la Comandància de la Guàrdia Civil. Després la porten al Jutjat de Guàrdia de Viella i allí li fan un atestat. Uns quants dies després,... el resultat de les anàlisis —no uns quants dies després, després d'uns quants mesos—, evidentment, l'oli no era tòxic, l'oli era comestible, com així es diu, era d'una qualitat extraordinària, del poc oli amb qualitat extraordinària que es consumia a Catalunya i a tot Espanya. Però, aquest senyor, a més a més, va sortir per tots els diaris arran de la detenció de dos personatges, un a Bausén i l'altre al Pont de Suert, que havien venut oli tòxic, un mal irreparable per al pare de la consellera en qüestió, una consellera presentada a les llistes de Convergència i Unió. És curiós que es van repartir per totes les cases dels pobles de Lés, o per moltes, Bausén, Canejan i Bossost, fotocòpies de les notes dels diaris de la detenció del senyor Daniel. Les represàlies, per tant, eren realitat.

Aquest Diputat ha tingut molta cura d'investigar aquest tema, i els puc assegurar que els personatges coincideixen amb els que han fet possible una illegalitat urbanística. És per això que les sospites de la senyora consellera eren certes. De represàlies, n'hi ha, i de cacics a Catalunya, també.

El supermercat, coneixent-ho l'Ajuntament, es va començar a construir davant la total indiferència de l'Ajuntament de Bausén. La Mancomunitat Forestal de la Vall d'Aran va fer una denúncia amb data 14/4/81.

Jo penso que cal emmarcar aquesta situació en quatre punts : una illegalitat urbanística, una actuació lenta de la Conselleria, una actuació permissiva de l'Ajuntament de Bausén i un problema de concepció quant a allò que ha de ser el futur urbanístic de la Vall d'Aran.

Pràcticament, a nosaltres ens preocupa la nova concepció de les normes subsidiàries d'aquesta vall, perquè pràcticament la deixa en un conjunt de xalets molt bonics però sense una concepció general. No hi quedaran pagesos, a la Vall d'Aran, no hi haurà ramaderia. Nosaltres pensem que, perquè hi hagi un equilibri total en aquesta zona, hi ha d'haver una permanència d'uns sectors agrícoles, com hi ha a d'altres països d'Europa perfectament turístics, on es compaginen totes dues coses. D'aquesta manera permetríem que en aquests moments 6.000 litres de llet, però 25.000 litres de llet que es podrien produir a la zona, es poguessin convertir en l'antic formatge que en aquests moments no es produeix, a fumat de bola, típic de la zona, tipificat, promogut, etc. Però en el que convertirem la Vall d'Aran és en una zona totalment plena de xalets i d'edificis.

En el tema de la illegalitat urbanística jo només voldria fer esment a una carta feta per la Mancomunitat Forestal de la Vall d'Aran i enviada a l'Honorable Conseller de Política Territorial, al Conseller de Governació i a l'Excelentíssim senyor Governador Civil de Lleida. Em permetran que els la llegeixi en castellà, diu així -en primer lloc la denúncia que es va fer— : «...que en fecha 10 de junio de 1981, vuestro Honorable, resolvió suspender de inmediato las obras, incoar expediente

sancionador i oficiar al Alcalde de Bausén para que velara por su exacto cumplimiento; que el Alcalde de Bausén ha demostrado tener una forma muy particular para velar por el exacto cumplimiento de lo que vuestro Honorable le había encomendado, pues las obras han continuado hasta su total finalización, sin mayor problema, que en estos momentos y desde el día primero de agosto se halla abierto al público el establecimiento comercial instalado en dicho edificio; que, como es lógico, al no disponer de licencia de obras, el establecimiento en cuestión ha sido abierto al público sin la preceptiva licencia de apertura, con el consiguiente posible peligro para el usuario, al carecer de las debidas garantías legales» —no era de cap inspecció de la venda d'aliments; és curiós, aquestes coses passen—; «que esta situación conculca i desprestigia la ley, pone en tela de juicio el necesario ordenamiento urbanístico del Valle de Arán y la falta de la debida energía para resolver con equidad y justicia esta flagrante transgresión de la legalidad vigente y deteriora irremisiblemente, la buena imagen de los órganos de gobierno competentes. Por todo ello, en evitación, etc.» fan súplica, que no llegeixo...

El Sr. PRESIDENT : Li prego que sigui breu. Ha passat ja bastant el temps.

El Sr. AYGUADÉ : Bé. La qüestió és que els Serveis Territorials de la Conselleria van fer un informe deixant molt clar que en el terreny on s'edificava aquest supermercat era zona no urbanitzable; que, a més a més, no hi havia llicència d'obres; que, per tant, no s'hi podien vendre productes i menys queviures; i que el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya havia dictat ja una resolució en la qual donava la raó d'aquesta illegalitat, i, a més a més, i aquesta és una qüestió molt important, ja posava d'alguna manera..., això és molt important, permetin-me que ho busqui..., que parlava de la possibilitat no solament que s'haguessin parat les obres —que no es van aturar—, és a dir, es van passar pel damunt allò que deia la Generalitat, però és que, a més a més, deia que en el cas de no compliment i no tirar endavant l'enderrocament..., bé, si no ho feia l'Ajuntament de Bausén, ho faria la Generalitat de Catalunya. Amb les últimes notícies que han sortit pel diari, de només una multa de 2.500.000 de pessetes, ens fa la sensació que no solament aquesta multa significa que potser després no es produirà l'enderrocament, sinó que significa allò de «dar licencia para matar», per dir-ho d'una manera (*Rialles*)..., tots els que vulguin fer irregularitats urbanístiques construeixen, acaben l'obra, després fan allò que els dona la gana. El que diu el Conseller, el que diu la Generalitat, es fa una carta al Govern Civil, el Governador Civil posa a disposició de la Generalitat la Guàrdia Civil, s'ha mobilitzat tothom, s'han mobilitzat els ajuntaments, s'han mobilitzat els Diputats, s'han mobilitzat els Consellers i el supermercat s'ha acabat, es va posar a vendre; ara està tancat, però ens fa la sensació que quan aquestes normes subsidiàries que sembla que estan aprovades estiguin ja aprovades, i que d'alguna manera en aquella zona, que és zona no urbanitzable, el nucli de Pontaut es convertís en urbanitzable, allò que avui era una illegalitat es converteixi en una legalitat.

Nosaltres pensem que això no és així, que una legalitat continua essent una illegalitat a pesar que unes normes subsidiàries posteriors dictin que allí es pugui construir. Nosaltres

ensem que, encara que només fos com a mesura exemplar, s'hauria de produir el que la Conselleria havia dit, l'enderrocament d'una obra totalment illegal.

El Sr. PRESIDENT: Ara, el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no és solament a la Vall d'Aran, malauradament, no és solament en el terme municipal de Bausén; no és solament en el nucli de Pontaut on hi ha, i de fet es donen, greus incompliments de la legalitat urbanística. No és solament tampoca la Vall d'Aran, no és solament a tampoc Bausén, no és solament en el nucli de Pontaut on encara hi ha cacics, senyor Ayguadé.

Jo, el que li puc dir, i després li diré com, però començo pel final, és que des del Departament estem disposats a arribar fins a les últimes conseqüències, en la mesura de les possibilitats i en la mesura de la gent que tenim en el servei de disciplina urbanística, que no és molta, d'arribar a les últimes conseqüències pel que fa referència a l'eradicació de la indisciplina urbanística a casa nostra. Concretament, pel que fa a la Vall d'Aran, senyor Ayguadé, jo li haig de dir que ens en durem moltes sorpreses, moltes. I jo tindrè molta satisfacció d'acudir, si m'ho permeten, a la Comissió de Política Territorial per a explicar aquestes sorpreses, registre de propietat en mà, per tal d'explicar com s'han legalitzat, no s'han legalitzat, com s'han convertit, com s'han requalificat una sèrie de terrenys i quins han estat els terrenys que s'han requalificat i quins són els terrenys que no han estat requalificats. Espero de vostè i del seu Grup tot l'ajut que de veritat necessitem per tal de poder portar a terme aquestes accions.

És evident que davant d'una infracció urbanística hi ha tot un ventall de possibilitats de reacció de l'Administració pública responsable d'aquest ordre urbanístic. En el supòsit concret a què vostè es refereix en la seva pregunta, senyor Ayguadé, es tracta, com vostè ha dit, d'unes obres de construcció d'un supermercat sense cap mena de llicència d'obres ni de l'Ajuntament de Bausén ni de la Comissió d'Urbanisme de Lleida, ubicat en un sòl que era considerat com a no urbanitzable per dues raons fonamentals. Primera, per les seves circumstàncies físiques, absència de serveis; i la segona, per no tenir ni Bausén en concret ni la Vall d'Aran en general, llevat de l'Alt Aran, cap mena de planejament vigent. Doncs bé, enfront d'aquest afer, l'Administració pública, la municipal, en primer lloc, pot i està obligada a suspendre les obres, incoar i tramitar el corresponent expedient disciplinari, enderrocar l'edificació, si no es demana llicència, o bé, si demanada, la llicència no és pas atorgada perquè és incompatible amb el planejament o, faltant aquest, amb els preceptes legals d'aplicació directa i impedir definitivament els usos als quals hagi donat lloc la infracció urbanística.

Totes aquestes mesures són compatibles entre elles, segons que estableix l'article 225 de la Llei del Sòl. Ara bé, cada infracció es produeix en un entorn legal i econòmic social específic, el qual es posa de manifest tot al llarg de la tramitació de l'expedient, i són aquests factors, a més a més dels intrínsecs de la infracció, els que permeten de judicar si les mesures de reacció de l'administració són proporcionades o no envers el dany causat als interessos públics.

En el supòsit que ens ocupa, és evident que jo no entraré a

desmentir —malgrat que vostè ha tingut la gentilesa de no fer-ho en la Cambra— el que, evidentment, s'ha fet córrer, per exemple, per la Vall d'Aran sobre possibles contactes que hem tingut des de la Conselleria amb la persona o els infractors de la llei; no entraré a desmentir aquestes falses notícies i informacions, i solament donaré a la Cambra notícia del que des de la Conselleria i des del Departament, de disciplina de la Direcció General d'Urbanisme, s'ha portat a terme.

En primer lloc, s'ha acordat la suspensió de les obres. Es va incoar un expedient sancionador, el qual va ser tramitat; es va imposar una multa, segons la quantia del reglament de disciplina, i, en quart lloc, s'ha impedit l'ús comercial conseqüència de la infracció, amb el tancament, com vostè ha dit, de l'establiment. És evident que, paral·lelament a tot això, s'està donant, o s'estava tramitant —mentre es feia tot això—, un conjunt de les normes subsidiàries de la Vall d'Aran, i, evidentment, no és exacte el concepte que hi havia entre l'equip redactor, per exemple, que qualificava de sòl urbà el lloc en el qual estava ubicat el supermercat illegal, perquè estava aixecat sense llicència, i el concepte que en podia tenir la Direcció General d'Urbanisme, que pensava que el sòl aquell no era urbà, sinó que podia ser urbanitzable.

És evident que, aleshores, en vista de tot això, quant a la formulació de la seva pregunta, jo crec que en aquests moments fóra realment frívol, per part meua, o ingenu, el fet de comprometre'm i fixar data de l'enderrocament, aquí, davant d'aquesta Cambra, perquè, com vostè sap i coneix, hi ha molts altres casos que no passen per l'Administració present que ocupa en aquests moments el Consell Executiu, sinó per l'Administració precedent, casos que es van iniciar d'enderrocament d'edificis i que no han arribat encara a la seva darrera fase, perquè és evident que l'Administrat té una sèrie —justament, jo crec— de mecanismes de defensa per tal que l'Administració no pugui, en cap cas, arribar al que en podríem dir un abús de poder. No diré noms, però en l'ànim de tothom hi ha casos que la premsa, d'alguna manera, va airejar, i va airejar d'una manera constant, durant una temporada; els anys 77 i 78. Sí que en traurem un, per exemple, de cas, i, encara, perquè reforça més la meua teoria de no comprometre'm aquí davant de vostès, perquè és un cas, fins i tot, al qual s'ha arribat justament a les últimes conseqüències, és a dir que el Tribunal Suprem ha dictat ja sentència, que ha dit que s'havia d'enderrocar —l'Hotel de Sarrià, concretament—, i és evident que no s'ha enderrocat; no s'ha enderrocat, perquè s'ha arribat a un pacte entre l'Administració local, en aquest cas, i els promotors, l'INI, en aquest cas —el senyor Bustelo— per tal d'arribar a unes compensacions, com vostès saben, de volumetria, etc.

Bé, aleshores, és evident que, en aquesta, diguem-ne, filosofia, l'ordenament jurídic, entenc —com és el cas, per exemple, de l'Hotel de Sarrià—, que no està compost únicament de normes positives, sinó també per principis generals, un dels quals és el de la proporcionalitat, consagrat, d'alguna manera, per la jurisprudència; per tot això, jo, el que li puc contestar, d'una manera totalment segura, és que el supermercat serà enderrocat quan aquesta mesura sigui clarament proporcionada als greuges causats als interessos públics i s'hagin esgotat totes les altres mesures adients. És a dir, és molt possible, parlant amb tota sinceritat, senyor Ayguadé, que, fins i tot després

dels recursos —que segur que hi seran sobre les normes subsidiàries; després parlaré de la concepció global de la Vall d'Aran, de què, vostè, jo crec que amb una mica de desco-neixement ha parlat aquí també— que es puguin plantejar sobre les normes subsidiàries aprovades sobre la Vall d'Aran, aquests terrenys quedin qualificats d'urbanitzables, excepte per a usos comercials. Per tant, una reconversió, una reconver-sió del supermercat, en un altre tipus, com pot ser un res-taurant, etc., significaria, per a aquest Departament, el fet no de parar el tràmit de l'expedient ja iniciat d'enderrocament, sinó el fet que els recursos que pugui presentar l'administrat tindrien prou força jurídica per a fer que l'expedient de l'Ad-ministració no pogués tirar endavant. Aquesta, per tant, és la contesta de la pregunta escarida que vostè m'ha fet.

Respecte a la lentitud, jo li haig de recordar, senyor Ay-guadé, que, malgrat tot, el supermercat està tancat, el super-mercat està tancat; no es pot dir el mateix d'altres supermer-cats. Jo no sé si he estat lent o no he estat lent, però el super-mercat Boya està tancat i el supermercat PRYCA no està tancat.

Segona qüestió. La qüestió que, les normes subsidiàries, el que fan, de fet, és un model d'una Vall d'Aran plena de xalets i plena d'edificis. En definitiva, això no és veritat, no és veri-tat, senyor Ayguadé. De fet, les normes subsidiàries, el que fan és acceptar —o l'han acceptat ja— el model que l'equip re-dactor va explicitar, que va ser acceptat per la majoria dels al-caldes de la zona, amb reunions a les quals van participar en un gran nombre, i contra el qual, evidentment, encara hi cap, en tot cas, el recurs d'alçada per a presentar totes aquelles mo-dificacions, totes aquelles pegues que s'hi puguin presentar. Sí que haig de dir que en aquestes normes subsidiàries, com vostè sap, es requalifiquen terrenys, i és aquí que ho hem de veure. Quins terrenys s'han requalificat, quins terrenys s'han requalificat en cada ajuntament; per què s'han requalificat uns terrenys i no uns altres, quines pressions hi ha hagut, en l'e-quip redactor fins i tot, per tal que es qualificuessin uns terre-nyis i no uns altres, i és aquí on, senyor Ayguadé, espero també que amb el seu ajut puguem arribar fins a esbrinar les últimes qüestions, en tant que es puguin anar posant tots els tipus de recursos que es vulgui a aquestes normes subsidiàries, que, al meu entendre, no constitueixen, o no pressuposen una Vall d'Aran plena d'edificis ni una Vall d'Aran plena de xalets, sinó que, evidentment, suposen, justament, una res-tricció important —d'aquí, molts dels recursos que arriben—, en l'edificació i una restricció important quant allò que en pod-riem dir tot el creixement d'urbanitzacions fora del que són unes noves corones dels nuclis urbans.

Res més, senyor President; res més, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé desitja repreguntar o replicar? (*Pausa.*) En tot cas, senyor Ayguadé, caldria que s'atingués exactament a la formulació de la seva pregunta, tal com fou presentada a la Mesa, ja que, si la pregunta hagués tingut més extensió, potser no hauria estat acceptada com a pregunta amb resposta oral en el Ple.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, així ho faré, fins i tot per a la mateixa Cambra, perquè les hores ho requereixen així. Només quant a la lentitud, sí que han estat lents; la denúncia es va fer en data del 14 del IV del 81, en una carta de contesta-

ció del Servei d'Assessorament Tècnic i Jurídic de la Direcció General d'Urbanisme, que acaba dient: «...en aquests mo-ments estan de vacances els funcionaris del Servei Territorial de Lleida, i no he pogut esbrinar les actuacions posteriors a les dates requerides». Això va significar paralitzar unes actuaci-ons que eren molt necessàries per a la credibilitat de la Genera-litat, i, en fi, si vostès tenen pocs funcionaris, aquest no és el problema; el problema és que durant tot un conjunt de mesos la Generalitat de Catalunya ha quedat malparada quant a la seva actuació d'una sèrie de dubtes, respecte a una actuació ferma, respecte a la construcció d'aquest supermercat, la con-strucció, no solament el tancament del supermercat, perquè la denúncia, quan es va fer, era —ja ho dic— en data del 14 del IV del 81, quan tot just es començaven a fer els primers fona-ments. Una actuació ràpida, en aquest sentit, significaria que la mesura d'enderrocament no es produiria.

No vull parlar d'altres supermercats, jo parlo del de Bausén, a què fa referència la pregunta. Quant a l'enderrocament, jo penso que, com vostè ha dit molt bé, si la Conselleria de Políti-ca Territorial i Obres Públiques vol arribar fins a les últimes conseqüències, nosaltres ens considerariem satisfets, sobretot, i ho dic amb molta claredat, si l'actuació de la Conselleria fos exemplar; ho hauria de ser, sobretot quan els pobles de Bos-sost, Lés, que són dos pobles comercials, amb una petita ex-plotació familiar, comercial, es veurien en una situació malpa-rada si en el lloc, en el nucli de Potau, es construís tot un centre artificial, en mans de molt poca gent. Perquè, sobretot mirant el Registre de la Propietat —i aquest Diputat ho deixa aquí, al damunt de la taula— qui són els propietaris veïns al supermercat... veurem que hi ha familiars de l'alcalde de Bausén, i veurem que en aquests moments —ja s'ha acabat el termini d'informació pública— avui s'està ja discutint a l'Ajun-tament de Bausén la ubicació d'una central elèctrica que, a més a més, canvia el curs del barranc Carlat i del riu de Bausén, a la vora mateix, a quatre-cents metres, del supermer-cat. Nosaltres pensem que és molt rar a pesar que la memòria del projecte diu que és per a subministrar energia elèctrica a Bossost, que es vulgui fer fer una central elèctrica a algun dels socis. Bé, soci; és un dels regidors també de l'ajuntament de Bausén, i a nosaltres ens sembla que són homes de palla, total-ment; l'únic que aquí es vol fer és un nucli comercial total-ment artificial a mans de poquíssimes persones, en perjudici d'uns altres comerciants de Bossost i de Lés. I aquesta és una qüestió molt important, i l'actuació de la Generalitat de Cata-lunya en aquest tema pot facilitar aquesta acció, o bé, al contra-ri, la pot avortar des del pròxim inici.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: No és pas per a un torn de rèplica ni al del senyor Ayguadé, ni de bon tros, sinó per a explicar al senyor Ayguadé i a la Cambra una experiència també personal ocorreguda a Andorra, que és que hem de vigilar amb segons quin tipus de coses. És a dir, és evident que, per exemple, a Andorra, de cop i volta, a les parròquies baixes, gent molt sen-sibilitzada va començar —amb motiu d'un estudi que vaig fer jo allà—, a posar l'accent principal a dir: bé, que a Canillo, so-bretot, no es faci res, no es faci res, perquè hem de preservar la natura, perquè hem de preservar..., etc. És a dir, ja ens havíem «patejat» —per a dir-ho així entre nosaltres—, An-

dorra la Vella i les Escaldes. Bé, aleshores, pel que fa a la Vall d'Aran —aquest no és el cas, segurament—, nosaltres hem de vigilar dues coses. És evident, doncs, que cal conservar l'equilibri del que en podríem dir tot el territori de la Vall d'Aran, però el que hem de procurar també és que els ajuntaments —evidentment, no aquests, perquè aquests no hi eren—, d'alguna manera, com Lés, com Bossost, com Viella, en els quals, evidentment, hi ha hagut una destrossa urbanística, hi ha hagut una especulació molt grossa, no neguin a certs nuclis de població, que puguin, certament, jo ho crec, ordenament i a través del planejament, adquirir un creixement ordenat que no caiguin en la temptació —no dic pas que ho facin— de dir: «nosaltres som els únics que podem fer el comerç, nosaltres som els únics que podem vendre records de la Vall d'Aran», i que, als altres, els neguin el pa i l'aigua. Vostè sap que dic això perquè, per exemple —no li diré quins ajuntaments—, l'any passat, nosaltres vam tenir —a carreteres, no pas a la Direcció General d'Urbanisme— unes peticions, unes fortes peticions d'unies comarques de Catalunya que ens demanaven que el port de la Bonaigua restés obert tot l'any. Bé, això, en aquests moments, és criticat —li ho dic, també, senyor Pere Ayguadé, vostè que coneix el terreny— fortament criticat per certs ajuntaments de la Vall d'Aran, perquè desvia el tràfic comercial des del túnel de Viella. És evident que en veure això, nosaltres no hi podem caure, no hi podem caure gens ni mica, i nosaltres hem de mantenir el port de la Bonaigua obert. I el que vull dir-li és que, aleshores, des del punt de vista també del comerç, nosaltres no podem negar —a part de les irregularitats, que són absolutes, i en això té tota la raó— a alguns ajuntaments com pot ser Canejan, com pot ser Bausén, etc., prescindint ara de la irregularitat, el dret també d'establir dintre de la perfecta legalitat urbanística, dintre de tot l'ordenament jurídic que correspongui, la possibilitat de sortir del seu subdesenvolupament, sigui a través de restaurants, sigui a través, diguem-ne, en fi, del comerç, del que sigui, sigui a través de les activitats econòmiques que ells, amb la seva autonomia, puguin decidir. Per tant, és evident que això és un criteri —aquest que té el Departament i que té també la Direcció General d'Urbanisme. Perquè també és evident que, quan vostè parla del Registre de Propietat, sí que és veritat això que diu vostè, però hauríem de veure aleshores també a Lés, a Bossost i a Viella exactament què ha passat, o què passa, amb els terrenys que, a través de recursos o normes, volen ser qualificats sigui com sigui.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'actuació de les forces d'ordre públic
contra la marxa pacífica de treballadors amb motiu
de la situació per la qual travessen diverses empreses*

El Sr. PRESIDENT : La pregunta següent és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Francesc Padullés, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre l'actuació de les forces d'ordre públic en uns fets produïts al Bages.

El senyor Padullés té la paraula per a presentar la seva pregunta.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta pregunta pels fets que van succeir el dia 26 a Manresa i que després es van estendre cap a Terrassa i

Sabadell va entrar al Parlament amb data 27 de gener. L'ordre cronològic és el següent : hi ha una situació de conflicte, de conflicte laboral, que afecta les empreses «Lemmerz Española» de Manresa, «Estampacions Sabadell» de Polinyà, del Vallès Occidental i «Fabra i Coats», del Barcelonès. Les centrals sindicals, una central sindical, i els comitès d'aquestes empreses consideren necessari exercir un dret constitucional i anar en marxa fins a la plaça de Sant Jaume per pressionar amb la seva presència perquè s'intervingui en la solució del conflicte laboral. No parlaré gens del conflicte laboral, en tot cas seria una pregunta adreçada a l'Honorable senyor Conseller de Treball. Amb data 12 de gener se sollicita el primer permís del Govern Civil per a poder fer aquesta marxa. Amb data 13 de gener hi ha la primera denegació per defectes de forma, perquè els terminis de la manifestació, els deu dies necessaris, no encaixen. El dia 14 de gener hi ha la segona petició, que retarda la petició de marxa al 26 i 28 de gener. I el dia 15 de gener hi ha una segona denegació, aquesta vegada no ja per defecte de forma, sinó perquè considera el Govern Civil que hi ha «motivos fundados de alteración del orden público».

Bé, en aquestes alçades, senyores Diputades, senyors Diputats, no val la pena ni parlar d'aquest tema, perquè tots vostès coneixen, en relació amb la prohibició del Govern Civil, quin ha estat el resultat final, és a dir, que hi ha hagut un recurs i l'Audiència Territorial ha declarat la nul·litat de l'acord de prohibició. En tot cas, en tot cas, la central sindical convocant, amb l'esperit que caracteritza totes les centrals sindicals, va considerar que la defensa i l'aplicació de les llibertats que estan previstes a la Constitució, la millor defensa és exercir aquestes llibertats que estan previstes, i va decidir tirar endavant aquesta convocatòria de marxa fins a la plaça de Sant Jaume. I això va generar tot un procés de conflicte, que tots vostès coneixen perfectament a través de les fotografies que es van veure a la premsa aquells dies, etc., i es va arribar a una situació que allò que era estrictament la marxa d'uns treballadors que anaven a reivindicar una intervenció per a resoldre el conflicte laboral, es va convertir en un conflicte com feia temps que no havíem vist a Catalunya, fins al punt que es va arribar a una solució al «viejo estilo», és a dir, anant a seure a una taula, amb el senyor Governador Civil també, i arribant a l'acord que al final es pogués fer aquesta marxa tranquil·lament, tot modificant que en lloc d'acabar en un lloc acabés en un altre, i que aquesta marxa s'afegís a la manifestació d'uns altres treballadors. Però l'últim tros d'aquesta marxa va ser la cosa més tranquil·la i més pacífica que ens puguem imaginar, com ho hauria estat, de segur, si no hi hagués hagut la prohibició des d'un bon començament.

El cas és que no va ser així, que hi va haver tota l'ofensiva de les forces d'ordre públic, que hi va haver totes les topades, i això va crear una situació molt delicada. Davant d'aquesta situació tan delicada, nosaltres voldríem saber, i d'aquí ve la pregunta, quina va ser la intervenció de la Conselleria de Governació, del Consell Executiu.

Nosaltres entenem que la prohibició de la marxa és una interpretació restrictiva de la Constitució i després, a més a més, hi ha hagut aquesta sentència. Entenem que és la negació d'un dret democràtic. Resulta que aquesta interpretació restrictiva i la negació d'aquest dret democràtic es fa a Catalunya, i nosaltres, a partir d'aquí entenem l'obligació del Consell Exe-

cutiu, a través del Conseller de Governació, que ha d'intervenir per impedir que es conculquin els drets democràtics.

En aquest sentit, nosaltres preguntem quina va ser la intervenció de la Conselleria de Governació en relació amb aquests fets.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula per a contestar la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, com a conseqüència dels conflictes laborals plantejats a la fàbrica «Estampacions Sabadell, SA» de Polinyà i a «Lemmerz» de Manresa, que afectaren gran nombre de treballadors, aquests darrers mesos s'han produït, com vostès saben, diversos aldarulls i enfrontaments amb la força pública. Destaca per la seva contundència el que va tenir lloc a Polinyà el 5 de novembre de 1981, en ocasió de dissoldre, molt durament, per cert, la Guàrdia Civil, un nombre important de treballadors de «Estampacions de Sabadell», que volien evitar la retirada del centre de treball d'unes màquines propietat de tercers, concretament d'ENASA. Aquesta actuació de la Guàrdia Civil, que va ocasionar un parell de ferits, va ser molt criticada, i va desencadenar un seguit de vagues, manifestacions i altres actes a diverses localitats del Vallès. Atès que els esmentats conflictes laborals no s'arranjaven, el sindicat de Comissions Obreres va demanar en els termes que ha explicat, certament, el senyor Padullés amb tota exactitud, va convocar una marxa de treballadors de «Lemmerz» des de Manresa a Barcelona, que havia d'acabar definitivament a la plaça de Sant Jaume davant de la Generalitat, els dies 26 a 28 de gener proppassat. Demanada la corresponent autorització al Governador Civil de la província, aquest la va denegar, al·legant eventuais transtorns circulatoris i la possibilitat que es produïssin nous aldarulls. Comissions Obreres va considerar, tal com ha estat explicat, arbitrària la decisió governativa, i va decidir de dur la marxa endavant malgrat la prohibició, a la vegada que presentava recurs contra aquesta resolució, que considerava no ajustada a la Constitució. Val a dir que l'Audiència provincial, tal com ja ha estat dit pel Diputat que m'ha fet la pregunta, ha vist aquest recurs i ha donat la raó a Comissions Obreres i ha, per tant, considerat il·legal la prohibició del Governador Civil. Hem de fer constar també en aquest punt que la Conselleria de Governació durant els dies 26, 27 i 28 féu nombrosos intents prop del senyor Governador Civil per tal que reconsiderés la seva determinació de prohibir la marxa, sense assolir cap mena de resultat positiu. No només va realitzar gestions directes prop del senyor Governador Civil, sinó que es va brindar, com ho ha fet sempre, a facilitar el contacte entre el Governador Civil i, en aquest cas, representants de Comissions Obreres i alguns Diputats d'aquest Parlament que s'interessaven per tal de fer possible un contacte amb la primera autoritat governativa de l'Estat a la província de Barcelona, i així poder arribar a una entesa que permetés el desenvolupament normal de la marxa que havia estat programada. Per tant, decidit a impedir la marxa a totes passades, sense atendre les raons que repetidament i constantment havien estat adduïdes també de forma molt particular pel Conseller que els parla, el Governador va donar ordres ben concretes als cossos de seguretat de l'Estat, especialment a la Guàrdia Civil i a la Policia Nacional perquè

dissolguessin els marxaires. A conseqüència d'això i de la ferma decisió dels treballadors de dur endavant, com ha estat explicat i com se sap, la marxa, es van produir diversos enfrontaments al llarg de l'itinerari previst, es va trencar la marxa moltes vegades i es va tornar a refer més endavant, també diverses vegades, després de recórrer diversos trams en tren de poble a poble. Cal destacar, per la seva violència, els enfrontaments del primer dia a Manresa, amb força contusionats, o a Sabadell, on els membres de la marxa no pogueren ni tan sols reunir-se a les seus dels sindicats respectius. La marxa va acabar a Barcelona, on després de fer el trajecte de Sant Andreu a la Via Laietana sense cap incidència, foren dissolts i no pogueren arribar, com havia estat el seu propòsit, a la plaça de Sant Jaume.

Respecte a tots aquests fets, considerem que l'actuació dels cossos policials, encara que dura i contundent, fou conseqüència directa de les ordres emanades del Governador Civil i que les lesions i contusions que es varen produir foren, com acabo de dir, la conseqüència del compliment d'aquestes ordres en relació, per tant, amb l'intent d'impedir que seguís endavant la marxa, tal com havia estat decretat pel senyor Governador Civil.

Voldria, en aquest cas, repetir que durant els dies 26, 27 i 28, el Departament de Governació va fer totes aquelles gestions que va creure que podien ajudar a resoldre el conflicte que preveia que s'anava a produir i que interpretava que no tenia, com ha dit el senyor Padullés, precedents en la història recent de Catalunya i que es podia haver evitat segurament amb tota tranquil·litat.

Nosaltres voldríem haver pogut fer més, però l'Estatut que defineix estrictament les competències de la Generalitat en aquesta matèria, és tal com és i no tal com ens agradaria que fos. La responsabilitat, repeteixo —ja sé que no se'ns acusa per aquest fet—, no és nostra, és, en tot cas, del Governador Civil, que va considerar que havia d'impedir a Comissions Obreres el dret, d'altra banda legítim, i a més a més manifestat clarament per sentència del Tribunal Contenciós Administratiu, de manifestar-se, malgrat, ho repeteixo novament, els bons oficis d'aquesta Conselleria, en el sentit de recomanar que es reconsiderés la dràstica decisió que s'havia pres, que no ens semblava gens encertada i que, de fet, acaba de quedar demostrat que no ho era, atesa la sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona en la seva resolució recent.

La Conselleria manifesta, a través meu, que malgrat tot i malgrat les dificultats que per a aquesta relació de vegades existeixen, no pel fet que no sigui atesa sempre la possibilitat de diàleg amb el Departament, sinó per la impossibilitat de poder obligar d'una forma imperativa els governadors civils a canviar les seves decisions, atès que no tenim competència per a fer-ho, malgrat això procurarà sempre, en tots els casos que ho consideri de justícia, com considerava que ho era aquest, de fer totes les gestions que estiguin al seu abast per tal que es puguin complir els drets legítimament reconeguts a la Constitució.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Padullés desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, no sé massa si és replicar o repreguntar,

la veritat és que no sé massa el què. Dic que no sé massa el què perquè, és clar, és que no tenim competències, molt bé, no tenim competències i a partir que no tenim competències hem de continuar veient —esperem que no sigui així—, però ens podem tornar a trobar que es torni a sol·licitar una altra marxa, que hi torni a haver una intervenció d'aquest tipus i tal.

A mi em sembla que això no pot continuar, és a dir, no podem entrar en aquest paper. Jo no sé exactament si la sensació que tinc jo és la sensació que tenen tots els Diputats i Diputades d'aquesta Cambra, però jo no sé massa quin paper ens fa jugar, al Parlament de Catalunya, el senyor Conseller i, a través d'ell, el Consell Executiu. És que no ho sé massa.

Bé, no hi ha competències. En tot cas, avui se'ns ha dit que divendres que ve, si no ho recordo malament, es reunirà, està convocada, la Junta de Seguretat. Una pregunta que es desprèn d'això és per què no ha estat convocada abans, per què no s'ha reunit la Junta de Seguretat. Per què no s'ha trobat a través d'aquí el marc de discussió amb el Governador Civil, amb tothom, amb tots els que intervenen en aquests afers, a partir del qual hi hagi una possibilitat que no hagi de ser que el senyor Conseller hagi de trucar el Governador Civil o hagi d'esperar que el vagin a veure Diputats o partits perquè faci una gestió, sinó que sigui allà on es plantegin aquestes coses i s'intenti definir una certa política de com intervenir davant dels conflictes d'aquestes característiques que, d'entrada, es veu i queda clar que no hi ha d'haver cap tipus d'enfrontament d'ordre públic.

Per tant, jo diria que som davant d'una situació en què no hi ha iniciativa política —suposo que de voluntat política sí, però no hi ha iniciativa política—, no s'acaba d'entendre que tenim una situació de greu conflictivitat social que pot portar a noves situacions d'aquesta mena, i no s'acaba d'entendre que, com ha acabat de demostrar l'Audiència Territorial, la voluntat del Governador Civil, en aquest cas, no és precisament la d'ajudar que les coses es resolguin bé. Perquè no va prohibir, el Governador Civil, la marxa que havia convocat Comissions Obreres, senyor Conseller va prohibir la marxa d'uns treballadors que estaven en conflicte, i aquesta marxa l'hauria pogut convocar qualsevol altra sindical o els comitès d'empresa i el senyor Governador Civil hauria fet exactament el mateix, perquè no és un problema d'una central sindical o una altra, és un problema d'una determinada actitud davant dels conflictes laborals i de com ho intenten resoldre els treballadors, no els conflictes laborals, sinó que intervingui, en aquest cas concret, la Conselleria de Treball.

Per tant, jo no sé massa quin paper juga aquest Parlament en aquest tema, no sé massa per què no s'ha convocat la Junta de Seguretat, no sé massa per què, a partir d'aquí, no s'ha explicat quina és la política de la Conselleria que, és clar, dit des d'aquesta Tribuna està molt bé, es tracta que les coses es resolguin, etc., però no sé massa, en definitiva, en quin terreny ens col·loca el senyor Conseller amb la política que està duent a terme en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí, senyor President, no per fer una llarga exposició, sinó molt breu. Primer per dir que nosaltres, des del Consell Executiu, no intentem fer fer cap paper —d'altra banda, no ens escauria— ni en un

sentit ni en un altre, al Parlament de Catalunya; intentem simplement complir amb les disposicions estatutàries i, malgrat que ens dolgui a nosaltres tant com a vostè, senyor Padullés, el nostre paper en aquest sentit és en tot cas el de recomanar, el de servir d'intermediari, el de queixar-se, el d'intentar evitar que aquestes coses es produeixin, però no podem modificar, em sembla obvi, la lletra i el contingut de l'Estatut en aquesta matèria.

Quant a la Junta de Seguretat, va ser convocada fa tres setmanes, la convocatòria va ser sol·licitada, va ser proposada a la part de la representació de l'Estat; s'havia de celebrar a petició nostra el dia primer d'aquesta setmana, és a dir, dilluns passat, però, naturalment les dates a vegades no coincideixen bé per a tothom i se celebrarà divendres. Encara que aquest no és un tema propi de la Junta de Seguretat, l'ocasió de la reunió em permetrà, de totes maneres, posar el tema damunt la taula i intentar discutir, no només amb el senyor Governador Civil de Barcelona, sinó amb els altres Governadors Civils i, per tant, amb la Junta de Seguretat la possibilitat de trobar una via pacífica i constructiva perquè qüestions com aquesta no es tornin a repetir.

Pregunta al Consell Executiu sobre el ciutadà català Pere Rubinat, empresonat a Itàlia

El Sr. PRESIDENT : La darrera pregunta és la que formula el Diputat senyor Ferran Camps, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al Consell Executiu sobre la situació del ciutadà català, el senyor Pere Rubinat que es troba empresonat a Civitavecchia, Itàlia. El senyor Ferran Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies senyor President, senyores i senyors Diputats, fa més d'un any i mig que la premsa ens parla de la situació en què es troba un ciutadà català, Pere Rubinat —escrit amb "u", incorrectament escrit amb "u", encara que els serveis del Parlament ho corregeixin i ho catalanitzin—, que es troba complint una llarguíssima condemna per un afer, pel qual va ser condemnat en absència, en absència seva en el judici. No caldria que jo m'entretingués ara a donar massa els detalls, tots vostès ho han llegit a través de tots els mitjans de comunicació, l'hora és molt avançada i no tinc per què esgotar els Il·lustres companys que tenen la paciència de quedar-se fins al final, però crec que aquest tema és important, és urgent i és preocupant.

D'entrada cal que se sàpiga, si és que no tota la Cambra en té coneixement, la preocupació que té la Comissió de Drets Humans en aquest afer, amb motiu del qual vam sol·licitar del Molt Honorable President del Parlament que s'adreces al Ministre d'Afers Exteriors de l'Estat espanyol perquè s'interessés per això. Aquesta preocupació a nivell de l'Estat hi és perquè, com també vostès saben, el rei d'Espanya amb motiu de la seva visita a Roma es va interessar per això, però també pels mitjans de comunicació social ens assabentem que la Conselleria de Justícia de la Generalitat s'ha ocupat de l'afer i hi ha tingut alguna actuació : en concret, a partir del nomenament d'un defensor, d'un advocat i que produirà que per primera vegada, segons les meves informacions, un ciutadà de l'Estat espanyol utilitzi la Convenció Europea de Salvaguarda dels Drets de l'Home i del Ciutadà del Consell d'Europa, que no fa pas massa temps que va ser ratificada per l'Estat espanyol,

motiu també de satisfacció, aquesta ratificació, per part de la Comissió de Drets Humans d'aquest Parlament —com també deuen recordar— i que va ser feta pública amb una nota de la Comissió de Drets Humans.

Davant de tota aquesta situació molt en síntesi el que ens agradaria saber és quines han estat aquestes actuacions que ha dut a terme la Conselleria de Justícia i quines són les que farà també a partir d'ara.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a contestar l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyors Diputades i Diputats, el coneixement oficial del cas del ciutadà català Pere Rubinat fou a través d'unes gestions iniciades pel Centre Internacional Escarré per les Minories Ètniques i Nacionalitats que va realitzar el senyor Colomer prop del Conseller Adjunt a la Presidència.

Després ha intervingut l'Associació per les Nacions Unides a Espanya, a través del senyor Soler i altres, en col·laboració preciosa i ben estimable. L'encàrrec es passà al Departament de Justícia, però abans de contestar concretament la pregunta que s'ha fet i que s'està fent pel Departament, cal destinar uns breus moments a exposar els antecedents del cas.

El català Pere Rubinat, de quaranta-vuit anys d'edat, mariner de professió, el dia 26 d'abril de 1972 es va allotjar en una pensió de Gènova anomenada «Croce Bianca». El següent dia 27 d'abril es va trobar dins la seva habitació el també mariner nicaraguenc José Tercero, alias «Nicaragua» i es produí una aspra conversa que va degenerar en batussa, ja que en Pere Rubinat estava convençut que uns diners que li faltaven li havien estat sostrets pel dit mariner centre-americà. Sosté en Rubinat que fou primerament agredit i que en legítima defensa va utilitzar —diu l'expedient— «una navaja petxeta de varios usos», és a dir, un trempaplomes. En aquesta batussa va ferir lleument, en la mà i al coll, el mariner nicaraguenc i que aquest es féu escàpol. El cas és en pro que el dit mariner en fer-se escàpol, segons s'assabentà en Rubinat molts anys després moria a les poques hores com a conseqüència d'una hemorràgia. Dic molts anys després, ja que Pere Rubinat, a l'endemà s'embarcà de nou seguint la seva via, com a mariner contractat i fins al cap de cinc o sis anys, a l'any 77 concretament, residint a França fou detingut per la Interpol, se li demanà l'extradició, no s'hi va oposar perquè no sabia de què anava ni en tenia idea, fou feta l'extradició a Itàlia i a Itàlia es va assabentar que estava condemnat per sentència del 25 de febrer de 1974 a vint-i-un anys de presó per homicidi voluntari.

Sentència que fou dictada en absència seva i sense altre testimoni que el d'un «fulano», un encarregat, un mosso, qui fos, de la pensió, que va declarar. Única prova. Cal dir en pro, perquè s'entengui l'afer, que a Itàlia regeix, en matèria de procediment penal, un real decret del 19 d'octubre del 30 que permet el judici i la condemna en absència de l'inculpat, no cal dir que correspon a l'era feixista i que si avui encara es manté —i això ja és un supòsit meu— deu obeir potser als greus problemes que té Itàlia respecte al terrorisme.

Però paral·lelament a tot això, Pere Rubinat, ben aconsellat, en data 21 de juliol de 1978, perquè en absència seva i no essent-hi se li va nomenar un advocat d'ofici, i va escriure a la

Comissió Europea de Drets Humans una carta d'emparament o de protecció. L'advocat italià, Commendatore Giorgio Parrilli, intervingué immediatament i amb notable encert en el nou expedient; s'oposà a l'escrit del Delegat del Govern italià que pretenia que el nostre compatriota, el nostre conciutadà, havia tramès la petició d'ajuda, d'emparament, fora de terme, cosa aquesta absolutament incerta.

En aquests moments darrers de l'any passat és quan, per part del Secretari de l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya, amb la qual ja érem en contacte, ens parlà del nomenament d'un bon advocat i ens féu part de la tragèdia que s'estava iniciant, que és la vaga de fam que estava fent en Pere Rubinat a Itàlia, vaga, havia dit, fins a la mort.

Sense cap dubte per part nostra, l'advocat que vam suggerir, que vam proposar per ser nomenat, fou Joaquín Ruiz Giménez. No cal que en faci cap elogi perquè és de tots prou conegut el seu prestigi i la seva especialitat en aquests afers i les seves relacions en el món internacional des de fa molts anys.

Les primeres gestions s'encaminaren a convèncer l'inculpat que cessés la vaga de la fam. Cal dir que hi va intervenir Ruiz Giménez, i va intervenir d'una manera especialíssima el nostre Ministre plenipotenciari a Roma, el qual, personalment, el dia de Nadal passat va visitar en Pere Rubinat a la presó de Civitavecchia. Obtingut això d'entrada, que era essencial perquè si no ja feia una colla de dies que durava aquesta vaga de la fam, s'ha intervingut immediatament en l'afer, en l'expedient que s'està tramitant a Estrasburg. Ruiz Giménez ha presentat ja l'escrit —un admirable escrit jurídic de trenta folis—, fa pocs dies, a primers de mes, al tribunal d'Estrasburg. Haig d'afegir també que el senyor Ruiz Giménez, fent gala una vegada més de la seva generositat, s'ha negat —tractant-se d'aquest cas— a percebre honoraris i sí tan sols la compensació, com és obligat, dels avenços que hagi de fer, els que calgui, un dels quals ja ha estat avançat pel Departament, com ha estat la traducció al francès de l'escrit de trenta folis presentat per Ruiz Giménez, un requisit, perquè s'admet la llengua espanyola com a normal en aquests processos, i s'ha hagut de traduir al francès.

Paral·lelament a tot això cal fer esment de les gestions fetes en tots els àmbits possibles fins a arribar a sa majestat el Rei. El Rei personalment va instar el President Pertini, li va exposar el cas i li va demanar l'indult; el president Pertini li va prometre que faria tot el que estigués al seu abast, però després sembla —i dic sembla, perquè no en tinc un coneixement exprés— que el Consell de la Magistratura italiana hi ha posat obstacles, s'hi ha oposat i en aquests moments s'està encara debatent en el si d'aquestes altes instàncies si aquest indult es pot concedir o no es pot concedir. Però el cert és que continuen encara les gestions i que encara és possible que aquesta segona via, la de l'indult, pugui portar-se a efecte.

El que resta de positiu és el judici plantejat davant el Tribunal d'Estrasburg, enfront del qual el nostre advocat, Ruiz Giménez, es mostra francament optimista. Es tracta del primer cas en què un ciutadà del nostre Estat sol·licita acollir-se a la Convenció Europea de Drets Humans que, com se sap, estableix un procediment originalíssim, que per primer cop permet qualsevol ciutadà de demandar un Estat membre de la dita Convenció, i representa, i això és el més important, desposseir els mateixos Estats d'una part de la seva sobirania en

matèria judicial en pro dels drets humans que han d'estar sempre per damunt de tot.

Això és el que s'està debatent a Estrasburg i si és així com s'espera i l'optimisme de l'advocat, perfectament imbuït en l'afer, m'ho fa creure, s'ordenarà al Govern italià que es torni a iniciar el judici, que Pere Rubinat pugui fruit no solament d'un advocat defensor, sinó de tots els mitjans de defensa que tingui, a fi i efecte de poder demostrar que allò que va ocórrer fa deu anys no és un homicidi voluntari, no és res similar a això, sinó un cas de legítima defensa, en el qual juga una excepció total. I si admetem per un moment que un tribunal, després de constatar aquest cas, estima que es va excedir en legítima defensa, la pena seria tan lleu, tan lleu que amb els anys que porta de presó estaria immediatament absolt.

Resta, com a nota final, la carta que ahir vaig rebre —ahir al vespre la vaig rebre, precisament— de l'Associació per a les Nacions Unides en la qual es dirigeix al Departament, per encàrrec exprés de Pere Rubinat, expressant l'agraïment per les gestions fetes i la seva profunda satisfacció pel fet d'haver escollit l'advocat Ruiz Giménez com a defensor seu en aquesta causa.

I això crec que és tot el que haig de dir en resposta a la pre-

gunta que m'ha estat formulada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ferran Camps vol afegir alguna cosa? *(Pausa.)*

El Sr. CAMPS I VALLEJO *(de l'escó estant)*: No, senyor President, només donar les gràcies a l'Honorable Conseller de Justícia per les informacions que ens ha facilitat.

El Sr. PRESIDENT: Ja que el senyor Camps havia alludit a una gestió que havia estat demanada a la Presidència, voldria indicar que la Presidència del Parlament ha fet també gestions prop de l'ambaixador d'Itàlia i prop del senyor Ministre d'Afers Exteriors, senyor Pérez Llorca, gestions que han merescut resposta, però aquestes persones han dit que es trobaven legalment impossibilitades de poder donar una solució a l'afer.

Bé, senyors Diputats, amb això hem acabat la sessió d'avui.

La propera sessió tindrà lloc, probablement, la segona setmana de març. Els senyors Diputats seran convocats oportunament.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts i deu minuts de nou del vespre.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

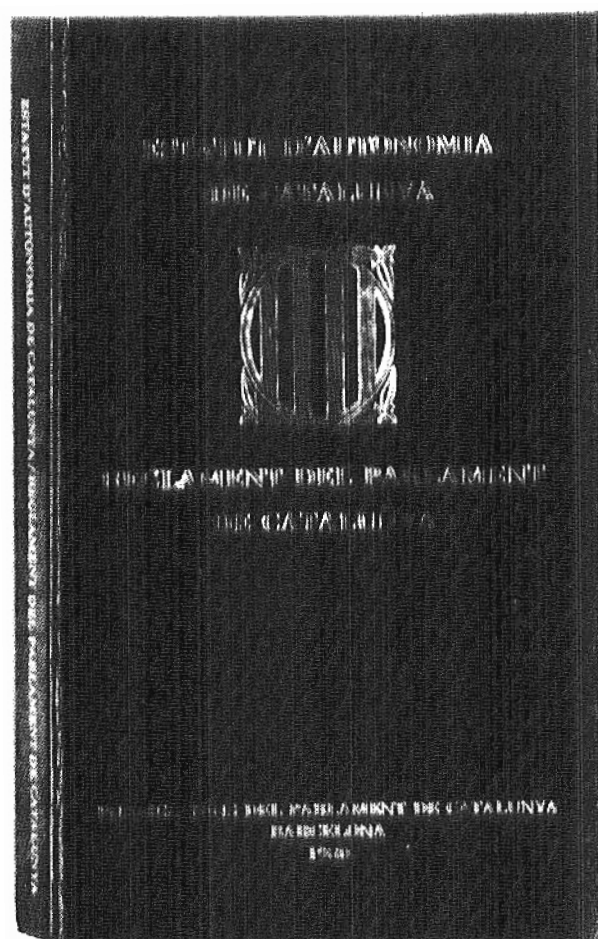
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella,
BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
 - 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
 - 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
 - 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.
-

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.